

ကျွန်ုပ်

မကြိုတင်လို့ချစ်မိတာပါ

BURMESE
CLASSIC
.com

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး	ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ★ ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ★ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး
- ★ အမျိုးသား ပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- ★ ခိုင်မာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ★ ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ★ စိုက်ပျိုးရေးကိုအခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ★ ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ★ ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ စိတ်ဝင်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ★ နိုင်ငံတော် စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဝန်တိုးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး

လူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ★ တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြှင့်မားရေး
- ★ အမျိုးဂုဏ်၊ ဓာတ်ဂုဏ်မြှင့်စားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ ဖပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
- ★ မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- ★ တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြှင့်မားရေး

လုံမ

မကြံ့ဘူးလို့ချစ်မိတာပါ

5

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၄၂၇၀၅၁၂

ပျက်နှာပုံခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၄၁၈၀၅၁၂

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်မြင့်မြင့်ရီ (မြ-၀၄၅၀၆) (ဗျူးစာပေ)

အမှတ် (၅၁) အခန်း (၃၀၁) ဆရာစံလမ်း၊ ဗဟန်းမြို့နယ်၊

အတွင်းပျက်နှာပုံပုံနှိပ်

ဦးကျင်ရင် (မြ-၀၅၄၁၇) (ရွှေမြသေပုံနှိပ်တိုက်)

အမှတ် (၁၂) သရဖီလမ်း၊ စော/နောက်ရပ်ကွက်၊

အလုံမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့

ပျက်နှာပုံပန်းချီ

သိန်းရွှေကြည်

အတွင်းအလုပ်

ကိုပေါက် (Image Art Work)

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ်

၂၀၁၂ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ၊

တန်းဖိုး - ၁၀၀ ကျပ်၊ အုပ်ရေ - ၅၀၀ အုပ်

မြန်မာ့စာပေ

စိုးမိုးစာပေ

ဖုန်း-၀၁-၂၀၀၉၉၅

BURMESE CLASSIC

အခန်း (၁)

“ကိုကြီးကျော် ကိုကြီးကျော် တို့ကိုကြီးကျော် မူးလည်းမူးတယ်၊ မူးလည်းရှူးတယ်၊ တို့ကိုကြီးကျော်”

“ဟဲ့ ဘာဖြစ်တာလဲ ဇော်ရဲ့”

လမ်းမတစ်ဖက်ခြမ်းက ဆိုင်းသံပုံသံ နတ်ကနားပွဲကနေ အသံကြားလိုက်ရ၍ ခွန်းတုံ့ဇော် ကျွီခနဲ ကားလေးကို ဘရိတ်အုပ်ရပ်လိုက်သည်။ ဒါကို ဘာမှန်းမသိလိုက်သော မိမိခိုင်က ကားရှေ့ခန်းမှာ ရှေ့ထိုးနောက်ငင်ဖြစ်လျက် အလန့်တကြား အော်၏။

ခွန်းတုံ့ဇော်က မိမိခိုင် မေးတာကို ချက်ချင်းပြန်မဖြေအားဘဲ ဆူညံပွက်လောရိုက်နေသော နတ်ကနားပွဲရှိရာကိုသာ အာရုံရောက်နေသည်။

၈၉၅ . ၈၃

လုံမ
မကြိုဘူးလို့ချစ်မိတာပါ / လုံမ ။ - ရန်ကုန်
ဗျူးစာပေ၊ ၂၀၁၂။
၂၇၂ - စာ၊ ၁၂ x ၁၈ စင်တီမီ
(၁) မကြိုဘူးလို့ချစ်မိတာပါ

ဗျူးစာပေ

www.burmeseclassic.com

“ဇော် ဘာလဲဟ”

“နတ်ကနားပွဲလေ”

“အေးလေ ဘာဖြစ်လဲ၊ ငါလည်းကြားတာပဲ၊ ကိုယ့်ရပ်ကွက် ထိပ်မှာလုပ်တာဆိုပေမယ့် တစ်ခါမှတောင် မကြည့်ဖူးဘူး”

“ငါ ကြည့်ချင်တယ်”

“ဗုဒ္ဓေါ”

ပြောရင်းနှင့် ခွန်းတုံဇော် ကားအောက်ဆင်းတော့ မိမိခိုင်လည်း ကပျာကယာ လိုက်ဆင်းရသည်။

“နင်ကလည်း နတ်ကနားပွဲကို အထူးအဆန်း လုပ်လို့ သင်တန်းမမီဖြစ်ဦးမယ်”

“ဒီနေ့ သင်တန်းမတက်တော့ဘူး၊ နတ်ကနားပွဲကြည့်မယ်”

“လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီ ဇော်ရယ်၊ ငါဖြင့် ကနားစီးချောတယ်လို့ ရပ်ကွက်ထဲမှာ ပြောနေကြတာ တောင် စိတ်မဝင်စားဘူး”

“အခု ဝင်စားလိုက် အခု ငါနဲ့အတူလိုက်မကြည့်ရင် နောက်နေ့ သင်တန်းတက်ဖို့ နင့်ကို လာမခေါ်တော့ဘူး”

ခွန်းတုံဇော်က ရုပ်တည်ကြီးနှင့်အကျပ်ကိုင်၏။ အဲဒီလို ဇွတ် တရွတ်အနိုင်ယူတတ်တာလေးတွေရှိသော်လည်း သည်းခံပြီး ပေါင်းသင်း နေရတာပင်။

ခွန်းတုံဇော်နှင့်က ငယ်ပေါင်းမဟုတ်ပေမယ့် ကိုယ့်အပေါ် ပေး

ကမ်းစွန်ကြစေတနာသဒ္ဓါတရားတွေကောင်းလွန်း၍ အနစ်နာခံ ပေါင်း သင်းရတာ တန်ပါသည်။ ခွန်းတုံဇော်က ဒီလိုမျိုးလေးတွေရှိပေမယ့် အနိုင်ကျင့်ချင်တာ၊ နှိမ်ချဆက်ဆံချင်တာမျိုးလည်း မဟုတ်။

“ကဲ ကြည့်မယ်ဆိုလည်း ကားကို ကွမ်းယာဆိုင်မှာအပ်ခဲ့ဦး၊ လူတောထဲတိုးရမှာ ကားကို သူခိုးခိုးခံရရင် ခြေလျင်လျှောက်ရလို့ စိတ် ဆွဲဖြစ်နေဦးမယ်”

“ပျောက်လည်း မေမေ့ကို နောက်တစ်စီး ပူဆာလိုက်မှာပေါ့”

“အေးပါ ရှင်တို့လို သူဌေးတွေအတွက် ကားတစ်စီးလုံး ပျောက် တာ မထူးဆန်းပေမယ့် ကျုပ်တို့ဆင်းရဲသားတွေအတွက်တော့ ခုံဖိနပ် ပျောက်တာတောင် ရင်ကွဲနာကျရမယ့်အဖြစ်မျိုးပဲ”

“ပူမနေနဲ့ နင့်အတွက် ဆယ်ရံလောက်ဝယ်ပေးထားမယ်”

ခွန်းတုံဇော် ခပ်ပေါ့ပေါ့ပင် ပြောထွက်သော်လည်း မိမိခိုင်ကံ ဆော့ စိတ်မချ၍ ကွမ်းယာဆိုင်မှာ ပြောဆို၍ ကားကိုအပ်ခဲ့ပြီးမှ ခွန်းတုံ ဇော်နောက်က အပြေးလိုက်ရသည်။

“ဟဲ့ ဇော် နေပါဦးဟဲ့”

ခွန်းတုံဇော်က ကိုယ်လုံးသေးသေးသွယ်သွယ်လေးဖြင့် လူအုပ် ကြီးထဲ တိုးရွှေ့ဝင်နေသည်မို့ မိမိခိုင် အော်ဟစ်တားဆီးရင်း နောက်က ဆယ်ကြပ်မကွာ ကပ်လိုက်နေရသည်။

နတ်ကနားပွဲကို စိတ်ဝင်တစား ကြည့်နေကြသူများက သူမလို

နှစ်ယောက်ကို မျက်စောင်းတထိုးထိုး။

“ဟယ် နတ်ကတော် အခြောက်က ချောလိုက်တာဟယ်”

ရှေ့ကို ရောက်သွားသော ခွန်းတုံ့ဇော်က မနေနိုင်မထိုင်နိုင် တအံ့တဩ ရေရွတ်သည်။ မိမိခိုင်က ခွန်းတုံ့ဇော် လက်မောင်းလေးကို ခပ်ကြိတ်ကြိတ် လိမ်ဆွဲလိုက်ပြီး

“တိုးတိုးပြောပါဟဲ့၊ အသံကြားလို့ သမီးတော်ကြီးအနား တိုး စမ်းဆိုပြီး လောင်းကြေးဆက်ခိုင်း။ အရက်ဖိုးဆက်ခိုင်း လုပ်နေဦးမယ်”

“ဘာဖြစ်လဲ ဆက်မှာပေါ့”

“မနိုင်ပါလား ခွန်းတုံ့ရယ်၊ နင်ကတော့ တကယ်ပဲ လက်လန် တယ်”

“အမလေး နယ်မှာနေတုန်းက ဒီထက်တောင် ဆိုးသေးတယ်၊ နတ်ကနားပွဲထဲကြားရင် အိမ်ကမေမေ ဟင်းချက်ဖို့ ဝယ်ထားတဲ့ဘဲဥတွေ ယူ ဖေဖေ သောက်ဖို့ဝယ်ထားတဲ့ အရက်ပုလင်းတွေယူပြီး ဆက်သတာ ပဲ၊ အဲဒီအချိန်ကျရင် မေမေရိုက်လည်း ငါ မငိုဘူး။ ပျော်တောင်ဖျော် သေးတယ်”

“အေး ကောင်းတယ်၊ အခုလည်း ပါသလောက် အကုန်ချွတ် ပေးခဲ့”

မိမိခိုင် အခွဲတိုက်ပြောလည်း ခွန်းတုံ့ဇော် တို့က မမူဖေ တဖြည်းဖြည်း ရှေ့တိုးသွားရင်း ကနားစီးကို ပြုံးပြုံးကြီး ငေးမောလို့နေ

သည်။

“အရက်သမားမှန်ရင်လေ ကိုကြီးကျော်ကို ချစ်ကြပါတယ်၊ ကြက်သမားမှန်ရင်လေ ကိုကြီးကျော်ကို ချစ်ကြပါတယ်”

အရက်ပုလင်းတစ်ဖက် ကြက်ကြော်တစ်ဖက်နှင့် စည်းလွတ် ပါးလွတ်ကနေသော ကနားစီးရဲ့ မျက်လုံးများက ခွန်းတုံ့ဇော်တို့ဘက် ရောက်လာသည်။ ခွန်းတုံ့ဇော်က လက်အုပ်လေးချီတာ ပြုံးပြီးပြတော့ အနားထိုးလာ၏။

“ငါ့မောင်းမလေးက ချောသားပဲကွဲ့၊ ဘယ်အရပ်ကနေ လာ တာလဲ”

“သင်တန်းလစ် အဲ”

မိမိခိုင် လက်ကုတ်လိုက်၍ ခွန်းတုံ့ဇော် လျှာတစ်လစ်ဖြစ်သွား ၏။ နတ်က အကြားအမြင်ရတယ်ဆိုရင် ဘယ်ကလာတယ်ဆိုတာ မသိ ဘူးလား။ ချောတာလှတာကိုတော့ မြင်တတ်ပြီးတော့။

“ဘာများသိချင်တာရှိလဲကွဲ့၊ လောင်းကြေးထပ်ရင် အမှန် အတိုင်း မိန့်မယ်ကွဲ့၊ အတားအဆီးရန်မှန်သမျှလည်း ဖယ်ရှားပေးမယ်”

“အဲဒါဆိုရင် ဒီကအပြန် မေမေ မဆူအောင် စောင့်ရှောက် ပေးပါ ဘုရား”

ခွန်းတုံ့ဇော်က ကြိုးသိုင်းအိတ်လေးထဲက ငါးထောင်တန်နှစ် ခွက် ရင်ဘတ်ချိတ်ပေးရင်းပြောတော့ ကိုကြီးကျော်ကြီး ခေါင်းတခတ်

ဆတ်ညီတတ်သည်။ နောက်လိုက် အခြောက်တစ်ယောက်က ကိုကြီးကျော် လက်ထဲက ကြက်ကြော်ကို လက်သွဲယူလိုက်ပြီး ဦးကရက်နှစ်လိပ်ပူးဆက် ဖမ်း

ဆေးလိပ်နဲ့ အရက်နဲ့ ရေမွှေးနံ့များကြောင့် မိမိခိုင် ခေါင်းတွေ မူးဝေအော့အန်ချင်လာသည်။ ခွန်းတုံ့ဇော်က ခေါင်းတွေ မူးဝေအော့အန် ချင်လာသည်။ ခွန်းတုံ့ဇော်ကတော့ ကိုကြီးကျော်က ရင်ဘတ်ချင်းအပ်၍ ကိုယ်ငွေ့လှုံနေတာကို ကျေနပ်ကြည့်နှူးလို့ပါ။

ခဏနေတော့ ကိုကြီးကျော် တခြားမိန်းမကြီးတွေတက်ရောက် သွားသည်နှင့် ခွန်းတုံ့ဇော်လက်ကို မိမိခိုင် ဆွဲလိုက်သည်။

“သွားရအောင် ဇော်၊ တစ်သောင်းကြီးများတောင် ထွက်သွား ပြီး နှမြောစရာကောင်းလိုက်တာ”

“နေစမ်းပါ။ ခုနု ကိုကြီးကျော်ဖက်တာ ရင်တွေခုန်နေလို့”

“ဟဲ့ ဇော် အစုတ်ပလုတ်မ၊ နတ်က ဖက်တာပဲ ရင်ခုန်ရတယ် လို့ ပေါက်ကရဟယ်”

“ဪ နင်ကလည်း အဲဒါ တကယ် နတ်ဝင့်နေတာမဟုတ် ဘူး၊ ကနားစီးချောချောလေးက တမင်အသားယူတာ”

“နင်က အဲဒါကို ကျေနပ်နေတာ အံ့ဩပါရဲ့၊ ယောက်ျားစစ်စစ် လည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ အခြောက်ကြီးကိုများ”

“သူ တကယ်ချောတယ်ဟယ်၊ မျက်လုံးလေးတွေက အရည်ကို

ခွန်းလက်နေတာပဲ၊ အရပ်အမောင်းကလည်း အမြင့်ကြီးပဲ၊ အခြောက်နဲ့ တူတာ တစ်နေရာတောင် မတွေ့ဘူး၊ ပြီးတော့ တိုးတိုးလေး မေးသေး တယ်၊ ဘယ်ကနေတာလဲတဲ့၊ နောက်တစ်ခေါက် လာဦးမှာလားတဲ့”

“ဟဲ့ နင် ဘာပြန်ပြောလိုက်လဲ”

“နင် မသိလည်းရတယ်”

“ဟဲ့ ဘာမသိလည်းရတယ်လဲ၊ မရဘူးပြော”

“မပြောဘူး”

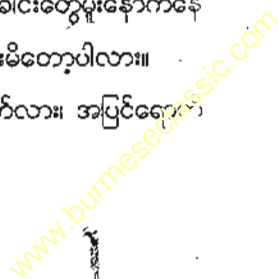
“ဇော်နော် နင် နတ်ကတော် အခြောက်ကို ဘာတွေ အရှုပ် ထုတ်လုပ်မလို့လဲ၊ နင် နတ်ကိုင်မှာမကြောက်ဘူးလား”

“နတ်က ဘယ်လိုလုပ်ကိုင်မှာလဲ၊ နတ်ကတော်က ကိုင်တယ် ဆို ဟုတ်သေး၊ ဟဲ့ ဒါနဲ့ အဲဒီ နတ်ကတော် နာမည် နင်သိလား”

မပြောလည်း သူ့ဘာသာ စုံစမ်းတော့မည်ဆိုတာ သိနေသည်ပို မိမိခိုင် အခက်တွေ့နေသည်။ လက်တို့ခေါ်လို့လည်းမရ။

ဆွဲခေါ်လို့လည်းမရ။ နတ်ကတော်ကလည်း နတ်ကောင်း ကောင်းကတာမဟုတ်ဘဲ မျက်လုံးက ဒီဘက်ကိုပဲ ရောက်ရောက်နေတာ ဦးကရက်နှစ်လိပ်ပူးသောက်လိုက်တာကလည်း မီးခိုးငွေ့တွေမှန်ထူလို့ တစ္ဆပ်စွပ် သောက်နေသော အရက်နံ့ကလည်း ခေါင်းတွေမူးနောက်နေ သည်။ ခွန်းတုံ့ဇော်က ဒါတွေတောင် သတိမထားမိတော့ပါလား။

“ဇော် နင် သူ့နာမည်သိချင်တယ်မဟုတ်လား၊ အပြင်ရော”

ရင် ငါ ပြောပြမယ် သွားရအောင်”

“နင် ပြောချင်ရင် ဒီမှာပြော၊ မပြောချင်လည်း နေဟာ၊ သူတို့ ထမင်းစားနားတော့မှာတဲ့၊ ငါ ခဏစောင့်ကြည့်ဦးမယ်၊ နင် အဝတ်အစားလဲရင် မိန်းမလိုဝတ်မှာလား၊ ယောကျ်ားလိုဝတ်မှာလား”

“ဖြစ်ရပြန်ပြီ ဇော်ရယ်၊ နင်တကယ့် အမွှေစိန်ပဲ”

မိမိခိုင် မတတ်သာသည့်အဆုံး စိတ်လျှော့လိုက်ရသည်။

ခွန်းတုံဇော်က တစ်ခုခုဆုံးဖြတ်ပြီးလျှင် တဖွတ်ထိုး ရှေ့တိုးဖို့ သာ စဉ်းစားနေသူ။ အမှားအမှန်ကို သိပ်ခွဲခြားနေတတ်တာမျိုးမဟုတ်။ မိဘတွေက လိုတရပြည့်စုံအောင် ရွှေပေါမြတင်ထားခဲ့လို့ ဒီလိုစိတ်ကြီး ဝင်နေတာလည်း ဖြစ်လိမ့်မည်။

ခွန်းတုံဇော်တို့ မွှေပုံများတော့ တကယ်အလန်။

အခန်း (၂)

“ဟယ် ခန့်ချောကြီး”

နတ်ဝတ်နတ်စားတွေချွတ်ပြီး ရှုပ်လက်ရှည်လည်ကတုံးအဖြူ နှင့် အနက်ရောင်ယောပုဆိုးလေး လဲဝတ်လိုက်သော ကနားစီးကိုကြည့်၍ ခွန်းတုံဇော် မနေနိုင်မထိုင်နိုင် ပါးစပ်က လွတ်ခနဲ ထွက်သွားသည်။ ထမင်းစားချိန်မှာ တချို့လူတွေပြန်သွားပြီဖြစ်ပေမယ့် ခွန်းတုံဇော်ဇို့က တော့ ကလေးတွေနှင့်အတူ ဆိုင်းဝိုင်းနားကနေ အတွင်းခန်းထဲကို လှမ်း မျှော်ကြည့်လျက်ရှိသည်။

“သူတို့ ထမင်းစားကြတော့မှာ ထင်တယ်၊ ပြန်ရအောင်ပါဟယ်၊ ခုက်စရာကြီး”

“ဘာလို့ ရှက်ရမှာလဲ၊ သူများကလည်း ကြည့်နေတဲ့သူရှိတဲ့ ညာ”

“နင် တော်တော်ပြောရဆိုရ လက်ပေါက်ကပ်တာပဲ ဇော်၊ ရုပ်ရှင်မင်းသားမဟုတ်၊ ဇာတ်မင်းသားမဟုတ်၊ ပြီးတော့ ယောက်ျားစစ်လည်းမဟုတ်၊ နတ်ကတော် အခြောက်ကြီးကို အဲလောက်သဲကြီးမဲကြီး ဖြစ်နေရလား”

“ယောက်ျားစစ်စစ်ဆို အဲလောက်ပေါ်တင်ကြီး ငမ်းမ ဟားဟဲ့၊ နတ်ကတော် အခြောက် အဲလောက်ကြီး ချောတာ မမြင်ဘူးလို့ပါ၊ ကြည့်ပါဦး၊ သူ့နှုတ်ခမ်းမွှေးနဲ့ ပါးမြိုင်းမွှေး အရာလေးတွေက စိမ်းနေတာပဲ၊ မျက်ခုံးက ထူတန်းလို့၊ အသားအရေကလည်း ညိုစိမ့်စိမ့်နဲ့ဆိုတော့ ယောက်ျားပီပီယယနဲ့ တယ်လောက် အကြည့်ခံလဲ၊ ပြီးတော့ သူက မိန်းမဆန်ဆန် ဝတ်တာမဟုတ်ဘူး၊ ကပြပြီးတာနဲ့ လဲဝတ်လိုက်တဲ့ အဝတ်အစားလေးက သန့်ပြန်နေတာပဲ”

“မျက်နှာက မိတ်ကပ်တွေပြာနေတာ၊ နှုတ်ခမ်းနီထိုးထားတာက ယောက်ျားနဲ့တူလို့လား၊ နင်ဟာလေ စိတ်ဝင်တစား ရှိပြီဆို အပြစ်ကို မမြင်တော့ဘူး၊ တက္ကသိုလ်တက်တုန်းကလည်း ရည်းစားမတား၊ သင်တန်းမှာလည်း အလန်းလွန်ပြီး လန်ထွက်နေတဲ့ အဆင်လေးတွေရှိတာလည်း စိတ်မဝင်စား၊ ဘာလဲ အခြောက်ကြီးကိုမှ”

“ပြောလိုက်မှဖြင့် ငါက ချစ်ကြိုက်နေလို့လား၊ ချောလို့ခံစားနေတာ၊ မျက်စိအစာကျွေးနေတာ၊ ကျန်တာ ဘာမှမပါဘူး”

လက်တကာကာ ပြောနေရင်း ကနားစီး သူမတို့နား လျှောက်

လာတာမြင်တော့ ဝါးစပ်ပိတ်လျက် အံ့အားသင့်သွား၏။

သူ့မတို့ကြည့်နေတာ မြင်သွားလို့ဖြစ်မည်။

ခပ်တွဲတွဲ နှုတ်ခမ်းလေးမှာ အပြုံးရိပ်ထင်လျက်

“မပြန်ကြသေးဘူးလား၊ ထမင်းဝင်စားပါလားဟင်”

“ရှင် မ မစားတော့ပါဘူး၊ ဇော်တို့က ထမင်းစားပြီး ပြန်ကမှာ

လားလို့ စောင့်နေကြတာ”

“ဇော်တဲ့လား”

“ခွန်းတို့ဇော်”

“ဪ နာမည်လေးက မိုက်တယ်”

ပြောလိုက်သော အသံလေးက ဩဩချိုချိုလေး။ တရင်းတနီး လာနှုတ်ဆက်တာ ရင်မှာ ကျေနပ်သွားသည်။

“မပြန်သေးရင် ဝင်ထိုင်ကြလေ၊ စားစရာတစ်ခုခု စီစဉ်ပေးပါမယ်”

“အဲလို ထိုင်လို့ရလားဟင်”

“ဟဲ့ ဇော်”

မီမီခိုင် လက်ကုတ်ဟန့်တားတာ နောက်ကျသွားသည်။ ကနားစီးနောက်ကနေ လိုက်ဝင်သွားတော့ ကိုယ်ပါ တွန့်ဆုတ်စွာနှင့် လိုက်ဝင်ရ၏။

“ဟယ် မီမီခိုင် ဒီကို ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“ဪ သူ့သူ့ မိက သူငယ်ချင်းနဲ့လိုက်လာတာ၊ သူ့သူက ဒီမှာ”

“အင်း တို့က ဒီအဖွဲ့မှာလေ၊ သူက တို့ရဲ့ကနစ် ထွန်းသစ်စ ပေါ့၊ သူပဲတို့ကို ကိုယ်တော်လေးနဲ့လက်ထပ်ပေးပြီး ရေစဉ်အုပ်ပေးတာ”

အခြောက်တစ်ယောက်နှင့် စကားဖောင်ဖွဲ့သွားသော မိမိခိုင်ကို ခွန်းတုံ့ဇော် မျက်စောင်းဝေ့သည်။

“အဲဒါ ဘာလဲ”

“တို့ရပ်ကွက်ထဲကပါ၊ ရှိုးရိုးပဲခြောက်တယ်ထင်တာ၊ နတ်က တတ်တာမသိပူ။ အခု နင့်ရဲ့ကနားစီးနာမည် သိလိုက်ရပြီမဟုတ်လား၊ ထွန်းသစ်စတဲ့”

“ဒီလောကမှာတော့ အထွန်းမလို့ သိကြတာပါ၊ ဟဲ့ အထွန်းမ နင့်ညှော်သည်တွေ ကိုယ်တော်ကြီးအကျ ကြက်ကြော်တွေ ချကျွေးလိုက် ရမလား”

“လုပ်လေ အချိုရည်ပုလင်းလည်းစွန့်လိုက်၊ နောက်မှ အသစ် လဲရအောင်”

နှစ်ယောက်လုံးနှင့် အသိမိတ်ဆွေဖြစ်သွားပြီး ခွန်းတုံ့ဇော်တို့ ရှေ့မှာ စားစရာတွေ ပုံသွား၏။ အစားဆိုလိုကတော့ မိမိခိုင်တို့မရှောင်၊ ကျန်တာသာ ရှက်သလို ရွံ့သလိုနှင့် အစားအသောက်မြင်လိုက်တော့ ဟန်မဆောင်နိုင်ပေ။ ကြက်သားကြော်တွေ မွဲမွဲစားလိုက်၊ အချိုရည်တွေ

သောက်လိုက်နှင့် ခွန်းတုံ့ဇော်ကို ပြန်အောင်ခေါ်ဖို့ မေ့သွား၏။

“ဇော်ရော စားလေ၊ အသစ်ပြန်ပြီးဆက်သခိုင်းမှာစိုးလို့လား”

နောက်ခန်းထဲ ပြန်ထွက်လာသော ထွန်းသစ်စ ပြောင်တော့ ခွန်းတုံ့ဇော် ခေါင်းယမ်းပြလိုက်သည်။

“မဟုတ်ပါဘူး ဇော်၊ ဇော် မစားတတ်လို့ပါ၊ အသစ်ပြန်ဆက် ခမယ်ဆိုလည်း ဇော် ဆက်မှာပေါ့၊ အထွန်းရော ထမင်းစားပြီး ပြန်က နာလား”

“အင်း အခု မကသေးဘူး၊ ညနေမှကမှာ၊ ကိုယ် နားနေတဲ့ အချိန်မှာ သူ့သူတို့အလှည့်လေ၊ သူတို့ ထိန်းထားလိမ့်မယ်”

“ဘယ်နှစ်ရက်ကကြမှာလဲဟင်”

“သုံးရက် နောက်နှစ်ရက်ကျန်သေးတယ်၊ ဇော် လာဦးမှာလား”

“လာမှပေါ့၊ ဇော် အရမ်းဝါသနာပါတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ဘာလို့လဲ”

“ဝါသနာပါတယ်ဆိုလို့လေ၊ နတ်တွေကို ယုံကြည်လို့လား”

“အဲလိုလည်း မဟုတ်ဘူး၊ နတ်ကနားပွဲကတာကို ကြည့်ချင် ဘာ နယ်မှာနေတုန်းကဆိုရင် ဆိုင်းသံကြားရင်ကို ပြေးကြည့်တာ၊ အခု ညည်း သင်တန်းသွားမတက်ဘဲ ဝင်ကြည့်တာပဲ”

“ဪ ခုနကပြောတာ တမင်စနောက်နေတယ်ထင်တာ၊

အမေ မဆူအောင်လည်းလုပ်ပေးဆိုတာ ဒါကြောင့်ကိုး”

“တကယ် အဲလိုလုပ်ပေးလို့ ရလား”

ခွန်းတုံ့ဖော် ကလေးလိုပြောတော့ ထွန်းသစ်စ တစ်ဖက်လှည့်ကာ ရယ်သည်။ ဒီကောင်မလေးကို စမြင်လိုက်ကတည်းက သတိထားမိတာ။ မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်း၊ အသားဖြူဖြူ။ ကိုယ်လုံးသွယ်သွယ်လေးနှင့် ဝတ်ထားတာက တစ်ကိုယ်လုံး ကျပ်ကျပ်ကပ်ကပ်။

လူအုပ်ကြားကနေ အတင်းရှေ့ဆုံးရောက်အောင် တိုးဝင်လာပြီး၊ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်သူ့ကိုကြည့်၍ အတင်းပြောနေတာလည်း တတ်တတ်တွတ်။

မိမိခိုင်ဆိုသည့် ကောင်မလေးက ပြန်ချင်နေဟန်ရှိပေမယ့် ဇော်ဆိုသည့် ခွန်းတုံ့ဖော်ကတော့ ပေကပ်ကပ် ဂျစ်ကန်ကန်လေး ဖြစ်ဟန်တူသည်။

ဆံနွယ်လေးတွေက ဂုတ်ပေါ်မရောက်တာရောက် အဖြောင့်စင်းလေးနှင့် နှုတ်ခမ်းပါးလေးတွေက ချစ်စရာလေးပင်။ အခွင့်အရေးယူလိုစိတ်နှင့် မဟုတ်ပေမယ့် သူ တမင်တကာ ရင်ချင်းအပ်၍ နှုတ်ဝင်သည်လို လုပ်လိုက်ချိန်မှာ ရှိန်းတိန်းဖိန်းတိန်းခဲစားမှုက ထူးတော့ထူးဆန်းသည်။

ဘယ်သူနှင့်မှ သူ ဒီလိုမဖြစ်ဘူးခဲ။ သူ ဒီအလုပ်ကို လေ့လာပြီး လုပ်လာခဲ့ရသည်မှာ သိတတ်စအရွယ်တည်းကလို့ ပြောလို့ရသည်။ သူ့ရဲ့အတွေးက နတ်ကတော်မို့ အစဉ်အဆက် မျိုးရိုးကြောင့်ပဲပြောရ

လေး။

မေမေက အမွေဆက်ခံရမည်ဟု အမိန့်ထုတ်သည်။ တကယ်တမ်းက သူ ဒီအလုပ်ကို ဝါသနာမပါပါ။

“မေမေရယ် ကျွန်တော် တခြားအလုပ် ဘယ်လောက်ပဲ ခင်ပန်းပါစေ၊ ယောက်ျားပီပီသသ လုပ်ကျွေးပါမယ်၊ ပညာတတ်ကြီး ခြစ်ချင်တယ်လို့လည်း မပူဆာပါဘူး။ ဆင်းရဲရင်လည်း မညည်းညူပါဘူး မိသားစုပြည့်စုံကြွယ်ဝအောင် ကျွန်တော် ရှာကျွေးပါမယ်”

အဲလိုပြောသည့်အချိန်တိုင်း မေမေ သူ့ကို မျက်ထောက်နီကြီးနှင့်ကြည့်ပြီး ဒေါသတကြီး ပေါက်ကွဲတတ်သည်။

“ထွန်းသစ်စ နင့်ကို ငါ မွေးဖွားလာတာ၊ ငါ့အမေရဲ့ အမွေကို ခင်ဆက်ခံဖို့ပဲဟဲ့ သိရဲ့လား။ ငါ့အမေက ဒီအလုပ်နဲ့ငါတို့တစ်မိသားစု သူ့ကို မတောင့်မတ မကြောင့်မကြ ရှာကျွေးလာတာ၊ အခု သူ အသက်ကြီးပြီး အနားယူမှဖြစ်တော့မှာ၊ သူ မသေခင် ဒီပညာကို နင်ရအောင် ဆင်ရမယ်၊ တတ်အောင်သင်ရမယ်၊ ဒီအလုပ်ကို မင်းမဖြစ်မနေလုပ်ကို ဆင်ရမှာ”

ထိုအချိန်က သူ ရှစ်တန်းကျောင်းသားအရွယ်တောင် မရှိသေး။ သူ့စဉ်တည်းကလည်း အတွေးနတ်တင်သွားရာ နတ်ကနားပွဲသွားကရာ ရာများကို မေမေ့ကို ကြောက်လန့်စိတ်နှင့် လိုက်ခဲ့ရသည်။ ကိုယ်အားကြီးကိုယ်တော်လေးနှင့် လက်ထပ်ခိုင်းပြီး အခြောက်စိတ်သွင်းခေါ်

သူ ဘယ်လိုမှ ရှောင်လို့မရ။ တိမ်းလို့မရ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်စိတ်ကို ကိုယ့် ဘာသာထိန်းသည်။ မေမေ့ရှေ့မှာ မေမေ စိတ်ကျေနပ်အောင်နေပေးကာ ကွယ်ရာမှာတော့ သူဟာ ယောက်ျားတစ်ယောက်အသွင်ဖြင့်ပင် နေခဲ့၏။

အခုဆို အဘွားဆုံးပြီးကတည်းက သူ ကနားစီးတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့သည်။ မေမေတို့ကို ဒီအလုပ်နှင့်ပင် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြု ရှာကျွေးခဲ့ရ၏။

“ဟဲ့ အထွန်းမ ဘာကြောင်ကြည့်နေတာလဲ၊ ဟိုကပြန်ဖို့ နှုတ် ဆက်နေတယ်လေ”

“ဟင် ဪ ဟုတ်ကဲ့”

သူသူ ပခုံးပုတ်ပြောမှ အတွေးက လန့်နိုးရ၏။ ခွန်းတုံ့ဇော်တို့ က နေရာက ထရပ်လို့တောင်နေပြီ။

“ဇော်တို့ ညနေမှ တစ်ခေါက်လာခဲ့ပါမယ်၊ အထွန်းတို့လည်း တစ်ရေးတမော အိပ်နားချင်မှာပေါ့”

“ဪ ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်ရှေ့ထိ လိုက်ပို့ပါမယ်”

“နေပါစေ မိတို့ဘာသာ သွားလိုက်ပါမယ်”

“ပို့ပါစေဟဲ့၊ အထွန်း ဇော်တို့ကားနားအထိ လိုက်ပို့နော်”

ခွန်းတုံ့ဇော် စကားကြောင့် ထွန်းသစ်စ အပြီးလွင်လွင်လေးနှင့် လိုက်ပို့၏။ ခွန်းတုံ့ဇော်က မြင့်မားသော ထွန်းသစ်စ အရပ်ကြီးကိုခြေ ဖျားလေးထောက်၍ ကိုင်းကြည့်သည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အရပ် အဲလောက်ပူပယ်မထင်ဘူး။ အထွန်း နဲ့မှ ကိုယ့်အရပ်အမောင်းက မြေကြီးထဲပုတ်သွားသလိုပဲ၊ ဟို နည်းနည်း လောက် ခါးကုန်းပြီးလျှောက်ပါလားဟင်၊ အထွန်းကိုကြည့်ပြီးလမ်းလျှောက် ခုတာ လည်ပင်းညောင်းလို့”

ထွန်းသစ်စ ပြုံးလိုက်မိပြန်သည်။ ဒီကောင်မလေးက တကယ့် ကို ကလေးလေးတစ်ယောက်လို ဟန်ဆောင်မှုကင်းလွန်းသည်။ မျက်နှာ လေးကလည်း ပွေးနုသန့်စင်ပြီး အပြစ်ကင်း၏။

ချစ်စရာကောင်မလေးကို သူ အလိုလိုက်စွာ ခြေထောက်တွေ ကွေးညွတ်၍ ပုပေးလိုက်၏။

“ဟင်း ဟင်း အခုမှ အထွန်းမျက်နှာကို သေချာမြင်ရတော့ တယ်၊ အဲဒီမိတ်ကပ်တွေသာ ဖျက်လိုက်ရင် အရမ်းကြည့်ကောင်းမှာ သိလား”

“မိတ်ကပ်မပါတဲ့မျက်နှာကိုကြည့်ချင်တယ်ပေါ့”

“အင်း ကြည့်ချင်တယ်”

“ညနေ ပြန်လာမယ်ဆို၊ အဲဒီအချိန်ဆို မျက်နှာမှာ မိတ်ကပ် တွေ မရှိတော့ပါဘူး”

“ညနေကျ မကတော့ဘူးလား”

“ခြောက်နာရီလောက်ဆို အိမ်ပြန်မှဖြစ်မှာ၊ ည ရှစ်နာရီလောက်

တစ်ခေါက်လာရမှာပေါ့”

“ဟဲ့ ဇော်၊ ညနေ ငါမလိုက်နိုင်ဘူးနော်၊ အမေ့ကို ဆေးခန်း လိုက်ဖို့ရမှာ”

“အေးပါဟယ်၊ ငါကလည်း နင့်ကို ဇွတ်မခေါ်ပါဘူး၊ အထွန်း နဲ့ ခင်နေပြီဥစ္စာ၊ တစ်ယောက်တည်းလာလည်း မကြောက်ပါဘူး နော် အထွန်းရာ”

“အင်း အင်း ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော် ရှိတာပဲ၊ ကြောက်စရာ မလိုပါဘူး”

ခွန်းတုံ့ဖော်တဲ့ နှလုံးပိတ် ဝမ်းဆီထိသလို ကျေနပ်သွားသည် သူမက အဲလို အလိုလိုက် အလျှော့ပေးသူကိုမှ စိတ်ရောကိုယ်ရောနှစ်နှစ် ခင်တွယ်တတ်တာ။

“ပြန်မယ်နော် အထွန်း၊ ညနေမှလာမယ်”

လက်လေးပြကာ နှုတ်ဆက်ထွက်သွားသော ကောင်မလေးရဲ့ ကားကို သူ မျက်စိတဆုံး လိုက်ငေးကြည့်နေမိသည်။ ရင်မှာဘာကြောင့် လှုပ်လှုပ်ခတ်ခတ် ဖြစ်မိသွားလဲမသိပါ။ သူ အများဆုံး ဆက်ဆံပေါင်း သင်းရသည်က ယောက်ျားလေးတွေပင်။ ကြီးငယ်ရွယ်လတ် ဆိုဒ်နို အလွှာစုံ။

အချစ်တော်ထားဖို့ မြူးဆွယ်စည်းရုံးကြသူတွေရှိသလို အထင် သေးကာ စမ်းသပ်နိမ့်ချချင်သူတွေလည်း ရှိ၏။

ကိုယ်က စိတ်မပါသော်လည်း ဒီလောကမှာ ကျင်လည်နေရသူ မို့ အလိမ္မာသုံးကာ ဉာဏ်ရှိရှိနှင့်ရှောင်ရှားရသည်။

ဒါဟာ သူ့ရဲ့ဝဋ်ကြေးတစ်ခုလား။

ဒီဝဋ်ကြေးတွေ မြန်မြန်ကျေပါစေ ဆုတောင်းနေပါသော် လည်း...။

အခန်း (၃)

“ဒါက ဘယ်ကိုသွားဦးမလို့လဲ သမီး၊ ညနေသင်တန်းလည်း ရှိတာမဟုတ်ဘဲနဲ့ အိမ်ကပ်ပါဦးလား”

“အာ မေမေကလည်း သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်အမေကို ဆေးခန်းလိုက်ပို့ပေးရမှာမို့ပါ။ ဇော် နည်းနည်းနောက်ကျမယ်နော် မေမေ”

“ဟဲ့ မိဇော် နေဦး”

ပြောရင်းဆိုရင်း ကားသော့လေးကိုကိုင်ကာ ကသော့ကမျော လှမ်းထွက်ဖို့ပြင်လိုက်စဉ်မှာ မေမေက အလျင်အမြန်ပင် သူမလက်လေးကို ဖမ်းဆွဲထား၏။

“ထိုင်ဦး မိဇော်၊ ဘာလဲ မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး လတ်လျားလတ်လျားနဲ့ မေမေ လုံးဝမကြိုက်ဘူး။ ညည်းအဖေကို ဖုန်းလှမ်းဆက် တိုင်လိုက်ရမလား”

“မေမေကလည်း”

“မေမေကမလည်းနဲ့၊ မိဘနှစ်ပါးလုံးက အလိုလိုက်ထားလို့ သမီး စည်းပျက်ကမ်းပျက် ဖြစ်လွန်းနေတယ်၊ ဆယ်တန်းမှာလည်း ဆရာဝန်ဖြစ်မလားလို့ မျှော်လင့်ချက်ထားခဲ့ပေမယ့်၊ ရိုးရိုးဘွဲ့တစ်ခုပဲရတယ်၊ အခု ဟိုသင်တန်း ဒီသင်တန်း လျှောက်တက်နေပြီး စက်ရုံမှာလည်း ဘာအကူအညီမှမရဘူး။ တစ်ခါတလေ ဖေဖေနဲ့ စက်ရုံလိုက်သွားပြီး လှေလာပါတော့လား”

“ဇော်က အချိန်တစ်ခုစောင့်နေတာပါ မေမေရဲ့၊ စက်ရုံမှာ နှိပ်နေကျတွေရော လူယုံတော်တွေရော ရှိနေတဲ့ဥစ္စာ၊ နောက်တော့ ဖေဖေကို အိမ်မှာ အေးအေးဆေးဆေး အနားယူခိုင်းပြီး ဇော် တာဝန်ယူပါမယ်”

ဒါကတော့ ဒီလိုပြောမိတိုင်း သမီးရဲ့လက်သုံးစကားပင်။ နောက်တော့မှ ဟိုအချိန်မှ ဒီအချိန်မှနဲ့ အလုပ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး နည်းနည်းမှကို အလေးအနက်မရှိ။

ဖအေဖြစ်သူကလည်း ဦးစားပေး အလိုလိုက်ချစ်လိုက်တာမှ တုန်လို့။

“သမီးက ငယ်ပါသေးတယ်၊ ကျောင်းပြီးတာတောင် ရည်းစားသနာ ဘာသံမှကြားရတာ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒါကြောင့် ကိုကျော်ဆင့်တို့ဘက်က ချွေးမလေးဆိုပြီး ဖူးဖူးမှတ် တန်ဖိုးထားနေကြတာပေါ့။ သူ့သား ဆရာဝန်ဖြစ်ရင် သမီးက အိမ်ထောင်ပြုရတော့မှာ၊ ဒီကြားထဲ သူ့မိတ်

ကြိုက် ဖော်သလိုနေပါစေ”

ကိုယ့်ကိုတောင် ဒီလို တရားချသေးတာမို့ ဖအေနှင့်ခြိမ်းခြောက်လည်း သမီးက သိပ်မမူပေ။ ဖေကြီးကတောင် ဘာမှမပြောဘဲနဲ့ဟု မိမိကိုတောင် အပြစ်ပြန်တင်ချင်သူ။

မိမိကတော့ မိခင်စိတ်နှင့်ဟိုလမ်းမသွားနဲ့ ဒီလမ်းမသွားနဲ့ စိုးရိမ်ပူပန်နေရတာ။ သားယောက်ျားလေးသာဆိုလျှင် စက်ရုံမှာလည်း သူ့အဖေ မျက်နှာလွှဲရနိုင်သည်။ ဒီလိုမျိုးလည်း ပူပန်နေရမှာမဟုတ်။

“မေမေ”

“ဟင်”

သူမပြောတာ ဘာမှပြန်မပြောဘဲ မေမေ ငြိမ်နေတော့ စိတ်မရှည်စွာ မေမေ့ကို ဆောင့်ခနဲ ခေါ်လိုက်သည်။ မေမေက မျက်လွှာပင့်ကြည့်လာကာ

“ဆင်ခြေတွေအမျိုးမျိုးပေးပြီး ထွက်တော့မှာပဲမဟုတ်လား သွားသွား ဖေကြီးမရောက်ခင် မြန်မြန်ပြန်လာခဲ့”

ဟုတ်ကဲ့လို့ ကတိပေးပေးရဲ့။ အခုက ထွန်းသစ်စဆီသွားမှာ နေ့လယ်ပြန်လာကတည်းက မိတ်ကင်ခဲတွေ နတ်ကတော်အဝတ်အစားတွေနှင့် မြင်တွေ့ရတာ ရင်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းသလိုလို၊ နှမြောသလိုလို၊ တခြား နတ်ကတော် အခြောက်တွေ ကတာခုန်တာ၊ မိတ်ကင်လိမ်းတာကိုတော့ ဒီလိုမျိုး ခံစားမှုမဖြစ်တဲ့အပြင် သဘောတောင်ကျသေး

သည်။ မိန်းကလေးတွေထက်ပိုပြီး နုကြန့်ကြည်သည်မဟုတ်လား။

စကားပြောတော့လည်း ချွဲပျစ်သိမ်မွေ့လို့၊ မိန်းမတို့ကုန်ခြေ ရွှေပေးလို့မရဆိုဘာ သူတို့ဆီမှာသာ တွေ့ရတာဖြစ်၏။ ဒါကြောင့်မို့ သူတို့တွေကို သူများတွေလို အထင်သေးတာမျိုးတွေ မရှိဘဲ ခင်မင်သဘောကျမိတာပင်။

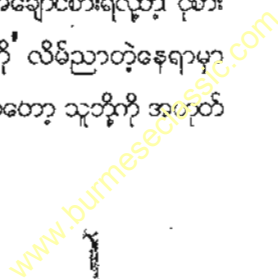
“လမ်းခုံက ဂျမ်းဘုံတဲ့ဟော့၊ ထန်းရေဖြူဒဂိုးလေးနဲ့ ကြက်အသည်းအမြစ်လေး စားရမှ ကျေနပ်မယ်ဟေ့”

ကားလေးကို မနက်က ကွမ်းယာဆိုင်မှာပင် အပ်ထားခဲ့ပြီး နတ်ကနားပွဲထဲ တိုးခွေဝင်လာခဲ့တော့ ထွန်းသစ်စ အမေဂျမ်းဝင်၍ ခေါင်းတခါခါ ဆေးလိပ်တဖွာဖွာဖြင့် ညစ်တီးညစ်ပတ်တွေပြောကာ ကလိုက်သောက်လိုက်။

အထိန်းတော်တွေကိုလည်း အရက်တွေတိုက်၊ ဆိုင်းသမားတွေကိုလည်း အရက်တွေတိုက်၊ အကလည်းကောင်းတော့ ရင်ဘတ်မှာလည်း တစ်ထောင်တန်တွေ ငါးထောင်တန်တွေ ချိတ်ဆွဲလို့။

ဒီအဖြစ်ကိုမြင်ရတာ၊ အရင်လို ရင်ထဲမှာပျော်မနေ။ ဒီလို နတ်ကတော်လုပ်တာ မျိုးရိုးကြောင့်လား၊ ဝါသနာပါလို့လား။ ဒါမှမဟုတ်

“နတ်ကတော်လုပ်တာ အချောင်နေ အချောင်စားရလို့ဘဲ၊ ငိုစားနယ်စားထဲမှာ သူတို့လည်းပါတယ်၊ လူတွေကို လိမ်ညာတဲ့နေရာမှာ သဘာဝပါတယ်၊ အသိဉာဏ်နည်းတဲ့သူတွေကတော့ သူတို့ကို အဟုတ်

မှတ်ကိုးကွယ်နေကြတာပေါ့။ ကပေါက်တိကပေါက်ချာ လျှောက်ပြောရင်းက အပေါက်အလမ်းတည့်သွားရင် လူတွေက ယုံကြည်သွားတော့တာပဲ။ တကယ်တမ်းက ကိုယ်လုပ်မှကိုယ်ရတာ၊ ကိုယ်သာမလုပ်ရင် သူတို့က လာကျွေးမှာလား။”

အပြန်လမ်းမှာ မိမိခိုင်ပြောတော့ သူမ စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး လိမ်ဆွဲပစ်လိုက်မိသည်။ လူဆိုတာ ကိုယ်ကျွမ်းကျင်ရာနှင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုရတာပဲမဟုတ်လား။ သူများက ဒါလုပ်လို့ ကြီးပွားပေမယ့် ကိုယ်က လိုက်လို့မှမဖြစ်တာ။ အသိုက်အဝန်း အသိမိတ်ဆွေဆိုတာမျိုး အရင်းအနှီး အထောက်အပံ့ဆိုတာမျိုးတွေ ရှိဦးမှ။

“ခွန်းတံ့ဇော် ဒီရှေ့လာလေ”

“ဪ သူသူ”

သူသူက ဘယ်လိုက ဘယ်လိုမြင်သွားသည်မသိဘဲ နတ်က သည့်အဝတ်အစားကြီးနှင့် သူမကို လာခေါ်သည်။ မနက်က မိမိခိုင် စားထားသည့် ကြက်ကြော်နှင့်လိမ္မော်ရည်တွေအတွက် ဆက်သမည့် ကတိစကားရှိတာကြောင့် သူမရှေ့တိုးထွက်လိုက်လာခဲ့သည်။

အခုမှ ထွန်းသစ်စလည်း မြင်သွားဟန်ရှိပြီ။

“သမီးတော်ကြီး ရောက်လာပြီလားဟဲ့၊ အမေက သမီးကို မျှော်နေတာကွဲ့၊ အိမ်က ထွက်လာရတာရော အဆင်ပြေရဲ့လား”

ဒါက နတ်ကမေးတာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သူမ သိသည်။ သူမ

လည်း ပြောင်ချော်ချော် ဖြေလိုက်ဖို့ စဉ်းစားပေမယ့် တခြားပရိသတ် ဆည့်သည်တွေရှိနေတာမို့ ပြုံးစိစိနှင့်သာ ခေါင်းညိတ်ပြုပြီး သူ့ရင်ဘတ်မှာ ငါထောင်တန်လေးရွက်ချိတ်ပေးလိုက်သည်။

ထွန်းသစ်စက ရင်ဘတ်ချင်းဆွဲကပ်၍ သပြေပန်းတခါခါဖြင့်

“သမီးမှာ အနှောင့်အယှက်တွေရှိရင် လမ်းဆုံက ကျွမ်းဘုံအမေ နှင်းပေးရင် ကျေနပ်တယ်မဟုတ်လားဟေ့”

“ကျေနပ်ပါတယ် အမေ”

“အေး အေး တပေါင်းတန်ခူး အကြောင်းထူးစေရမယ်ဟေ့၊ ဘယ်သွားသွား၊ ဘယ်လာလာ အမေနဲ့အဖေ ကြော်ဖြူကျေနပ်အောင် အမေတော့ ပေးမယ်ဟေ့ သမီးရေ”

“အားကိုးပါတယ် အမေ၊ အမေ စောင့်ရှောက်မှ သက်သာရာ မြောက်ပါ။ အပြန်ကျ အမေကိုယ်တိုင် လိုက်ပို့ရင် ပိုပြီးအန္တရာယ်ကင်းတာ ပေါ့”

“ဟေ အေး အေး ပို့ရတာပဲ၊ ပို့ရတာပဲ၊ ငါ့သမီး စိတ်ချမ်းသာစေရမယ်ဟေ့၊ အမေ ကျွေးမှစား၊ အမေခြုံမှလုံတယ်ဆိုရင် အမေ ဘာလည်း အမေဟာနဲ့အုပ်ထားရတာပေါ့အေ၊ ငါ့သမီး ဒီလိုပြောတာ အမေ ကျေနပ်တယ်ဟေ့ သမီးရေ”

အတိုင်အဖောက်ညီနေတာကို သူသူက အထာတော့ကျနေပြီ၊ နတ်ထွက်ချင်လည်း ထွက်တော့ဟု တီးတိုးသတိပေး၏။

ခဏနေတော့ သူ့သူ့ကို နင်ထိန်းထားဟုပြောပြီး နတ်ပြန်ကြွ၍ ထွန်းသစ်စ နောက်ခန်းထဲဝင်ကာ အဝတ်အစားလဲသည်။ မျက်နှာက မိတ်ကပ်တွေကိုလည်း မျက်နှာသစ်ဆပ်ပြာနှင့် ရေဆေးချပစ်၏။

ခွန်းတုံ့ဇော်က ထွန်းသစ်စကို တစေ့တစောင်း အကဲခတ်ပြီး ကားနားကနေ သွားစောင့်နေလိုက်သည်။

“ဇော်”

ကနွဲကလျဟန်တွေပျောက်ပြီး လက်ထဲမှာ အထုပ်အပိုးတွေ ဆွဲလျက် ထွန်းသစ်စ ရောက်လာသည်။ စဉ့်ရှုပ်အဖြူစင်းလက်တို့ ပုဆိုးကွက်စိပ်အဝါနုမလေးဖြင့် ထွန်းသစ်စက ရှင်းသန့်ကာ ခုံညားနေသည်။

“လက်ထဲက ဘာတွေလဲ”

“ဖေဖေအတွက် အရက်နဲ့အိမ်ကလူတွေအတွက် ကြက်ကြော်”

“ဟင် အဲဒါတွေ အိမ်သယ်တယ်”

“အင်း သယ်ရတာပေါ့၊ ဒီလို နတ်ပွဲရှိတဲ့အချိန်ပဲ၊ ဖေဖေက အရက်အကောင်းစားသောက်ရတာ၊ ကလေးတွေလည်း ကြက်ကြော်ကောင်းကောင်းစားရတာပေါ့ကွာ”

“အထွန်းမှာ ညီလေး ညီမလေးတွေရှိတယ်ပေါ့”

“ရှိတယ် ညီမလေးက ဆယ်တန်း၊ ညီလေးက ရှစ်တန်း၊ ဖေဖေကတော့ အသက်ကြီးပြီဆိုတော့ အလုပ်သိပ်မလုပ်နိုင်တော့တူးလေ၊ မမက ဖေဖေထက်ငယ်ပေမယ့် အိမ်ထောင်မှုကိစ္စတွေနဲ့ မအားလပ်

တော့ အိမ်ရဲ့စားဝတ်နေရေး ပညာရေး ကျန်းမာရေးက ကိုယ့်တာဝန်တွေချည်းပဲ”

ရင်ဖွင့်တာလား၊ အသိပေးတာလား မသိပေမယ့် ကြားရတာတော့ စိတ်သက်သာစရာမရှိပေ။ အိမ်အထိ ကားနဲ့လိုက်ဖို့လို့ရော သင့်တော်ပါ့မလား။ အစက နတ်ကတော် အခြောက်မို့ ကိစ္စမရှိပေမယ့် အခုက တကယ့်ကို ယောက်ျားစစ်စစ်ကြီးလို ဖြစ်နေတော့...။

“ဇော် ပြန်တော့မှာလား၊ ဟိုနားက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ထိုင်ပါဦးလား၊ ကိုယ် တိုက်ပါ့မယ်”

“အထွန်းက အချိန်ရလို့လား”

“ကိုယ်ကစောထွက်လာတာပါ ဖြစ်ပါတယ်၊ သူတို့လည်း ညနေစာစားဖို့ နားတော့မှာလေ၊ ညရစ်နာရီလောက်မှ ပြန်စမှာ”

“တစ်ညလုံးလား”

“ဆယ်နာရီလောက်ဆို ပြီးပါပြီ”

“သုံးရက်ကြီးတောင်ဆိုတော့ အထွန်းတို့ ပင်ပန်းမှာပဲနော်”

“အရင်ကဆို ခုနစ်ရက် ခုနစ်လီ ကနားပေးကြတာ၊ အခုတော့ နိုင်ငံကနားတောင် တစ်နှစ်တစ်ခါပေးတဲ့သူ ရှားသွားပြီ၊ ဒီပွဲကလည်း နေ့စဉ်သား သင်္ဘောပေါ်တက်ရအောင်ဆိုပြီး အဓိဋ္ဌာန်နဲ့ပေးတာ”

“အဲလိုလုပ်လိုက်တော့ သင်္ဘောပေါ်တက်ရရောလား”

“ဇော်ကတော့ မေးတော့မယ်၊ အယူသီးတဲ့သူတွေကြောင့် ကိုယ်

တို့လို လူမျိုးတွေ လုပ်စားလို့ ဖြစ်နေတာပေါ့။ နတ်ကတော့ သဘောပေါ် ဆွဲတင်တာမျိုး တတ်နိုင်ပါ့မလား။ ကြိုးစားမှုနဲ့ အရည်အချင်းရှိမှ တိုက် ဆိုင်တာမျိုးလည်း ဖြစ်သွားတာပေါ့။ မဖြစ်တော့လည်း အမှားလုပ်မိထား တာလိုလို ဘာလိုလို အပြစ်ရှာရတာပဲ”

သူ ပွင့်လင်းစွာ ပြောတော့ ခွန်းတုံ့စော် ရယ်သည်။ သူက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးကို ဦးဆောင်ကာ သွားတော့ ခွန်းတုံ့စော်နောက် ကနေ လိုက်လာ၏။

“ဇော် ဘာသောက်မလဲ”

“ကော်ဖီကပ်ခွက်ပဲ၊ မေမေက အပြင်မှာ စားသောက်လာရင် ဆရာ”

“မိဘတွေကို အရမ်းကြောက်ရလား”

“အဲလိုလည်းမဟုတ်ပါဘူး။ စေတနာနဲ့ ဆုံးမသွန်သင်တာသိ နေတော့ နာခံရတာ လက်ခံရတာမျိုးတွေလည်း ရှိတာပေါ့။ မေကြီးနဲ့ မေမေက ခွန်းတုံ့ကို အရမ်းချစ်ကြတာ”

“အဲဒါကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး ဇော်ကလန်ကဆန်လုပ်တာပဲ မဟုတ်လား”

“အယ် အထွန်း ဘယ်လိုလုပ်သိလဲ၊ နတ်ဝင်နေတာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့”

“ဇော်ပုံစံကိုကြည့်ပြီး ပြောတာပါ။ ဇော်က ကလေးဆိုးလေးလို

“အဲလို မပြောပါနဲ့၊ ဟုတ်တယ်”

ဘာရယ်မဟုတ် နှစ်ယောက်သား ရယ်မိကြသည်။ စားပွဲတိုး လာချပေးသော ကော်ဖီခွက်ကို ထွန်းသစ်စက ဇွန်းလေးနှင့် သချာမွှေးပြီးမှ ခွန်းတုံ့စော်ရှေ့ တိုးပေး၏။

“ဇော် သောက်လေ”

“အင်း ဟိုလေ မေးမလို့”

“ဘာမေးမှာလဲ၊ မေးလေ”

“နတ်ကတုန်းက အထွန်း အရက်တွေသောက်တယ်လေ၊ မမှား သလား။ နတ်ကသောက်လို့ မူးတာတွေ၊ သူတို့ ယူသွားတာလားဟင်”

“ဟား ဟား အရက်ကိုဖျက်တာ ရေတဲ့၊ နတ်ကိုဖျက်တာ တွေကွာ တကယ့် နတ်အစစ်က အရက်သောက်ပါ့မလား။ ကောင်းတာ သလို ကောင်းတဲ့ဘုံဘဝမှာ နေနေကြတာပါ။ ရိုးရာအစွဲနဲ့ လူတွေရဲ့ သဘောကြည့်မှုကနေ၊ တစ်မျိုးပြောရရင် ဓလေ့ထုံးစံလိုဖြစ်နေတာပေါ့။ ကိုယ့်

နေနဲ့တော့ ဘယ်လိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုးပဲဖြစ်ဖြစ် မေတ္တာပို့ ကိုယ်လုပ်တဲ့ကုသိုလ် ကြော့ အမျှအတန်းပေးဝေ၊ အဲလိုမျိုးပဲဖြစ်စေချင်တယ်။ ကိုးကွယ်မှုတွေ သစ်ပင်စွန်း မရောက်စေချင်တာပါ။ လူတွေကြောင့် နတ်တွေက အရက်

သောက်ခြင်း ကြက်သမားဖြစ်နဲ့ ပြီးတော့ အရက်သောက်တဲ့မိန်းမ နတ်တွေ နဲ့ ငဒုဘာသာနဲ့ မကိုက်ညီဘူးဆိုပြီး အပြစ်ပြောရမလား။ သူတို့စွန့်တဲ့

အရက်တွေကို မိန်းမတွေသောက်နေကြတယ်။ အဲဒါ မကောင်းဘူး။
စကားတွေအများကြီးပြောပြီး မောသွားဟန်ဖြင့် ထွန်းသစ်စ
ရှေ့မှာရှိသော ကော်ဖီခွက်လေးကို ကောက်မော့၏။ သူမကတော့ လှမ်း
သော အလုပ်နှင့် ထွန်းသစ်စ ပြောနေတာတွေက သဟဇာတ
မဖြစ်ဘူးဟု ထင်မြင်မိ၏။

“ဒါဆို အထွန်းက ဘာလို့ ဒီလိုတွေလုပ်နေတာလဲ သူများ
ပြောသလို လိမ်ညာစားနေတာလား”

“အဲလိုလည်း မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ် ဒါမျိုး မလုပ်ချင်ပါ။
ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကိုယ်ငယ်ငယ်က ဆရာတွေ အချင်းချင်း ပြော
ကြားဖူးတယ်။ နတ်ကတော်တွေကြောင့် ကလေးတွေ အတုန်းမှားတော့
ပဲတဲ့။ အရက်သောက်၊ ကြက်တိုက်၊ ဆေးလိပ်သောက်၊ လောင်းနို့
တင်ခိုင်းနဲ့၊ ပြီးတော့ ဒီလိုမကောင်းတာတွေလုပ်တာတောင် နတ်ပြု
ရောက်သေးတာလို့ အတွေးမှား အသိမှားတော့မှာပဲတဲ့လေ”

“အဲလိုတွေသိရဲ့နဲ့ အထွန်း ဒီလိုတွေ လုပ်နေတာ ဇော်ဇော်
နားမလည်နိုင်အောင်ပဲ”

“ဆန္ဒနဲ့ဘဝ တစ်ထပ်တည်းမကျလို့ပေါ့ ဇော်ရယ်။ ဒီဘဝ
ကိုယ်ရုန်းထွက်လို့လည်းရမှာမဟုတ်တော့ပါဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

မေမေကြောင့်ပါလို့ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံသင့်ရဲ့လား။ မိသား

အတွင်းရေးတွေ ဖွင့်ချလောက်အောင်ထိ ခွန်းတုံ့ဖော်နှင့် မရင်းနှီးသေးပါ။
အခုတောင် ဒီကောင်မလေးရဲ့ ချစ်စရာကောင်းသော အပြုအမူ အပြော
အဆို စတိုင်လေးတွေကို နှစ်သက်သာယာနေလို့။

“ဒီလိုပဲပေါ့ ဇော်ရယ်။ ကိုယ့်အိမ်ရဲ့စားဝတ်နေရေး ကိစ္စဝတ္တ
တ ကိုယ့်တာဝန်တွေချည်းပဲဆိုတော့”

“တခြားလုပ်စရာအလုပ်တွေ ရှိသားပဲ”

“ကိုယ့်မှာ ပညာမရှိဘူး။ အရင်းအနှီးမရှိဘူး။ ပြီးတော့ ဘွား
ဘွားရဲ့ပညာအမွေကို မေမေက ကိုယ့်ကို လက်ဆင့်ကမ်း သင်ယူခိုင်းခဲ့
တာ။ ကိုယ် ဘာအကြောင်းပြချက်နဲ့မှ ရုန်းထွက်လို့မရဘူးဆိုပါတော့”

“ဟွန်း ရင်မောစရာကြီး”

ချို့တဲ့ခြင်းဆိုတာ သူမနှင့်စိမ်းသက်လွန်းတာမို့ ကြားရတာ
အထင် ခံနိုင်ရည်မရှိပေ။ ထွန်းသစ်စအပေါ် စာနာသနားစိတ်လေးလည်း
ငယ်မိကာ

“ဒီအလုပ်နဲ့ကရော အဆင်ပြေရဲ့လား အထွန်း”

“ဒီအလုပ်ကလည်း အမြဲတမ်း အဆင်ပြေနေတာမဟုတ်ပါဘူး။
အရင်တုန်းကလို နတ်ကနားပွဲ အမြဲပေးနေကြတာမှ မဟုတ်တာ။ ပြောင်း

ဆဲတိုးတက်လာတဲ့ ခေတ်ကြီးမှာ ဒီအပျော်တွေနဲ့ သာယာယုံကြည်တဲ့
သူတွေ နည်းသွားတယ်။ မှေးမှိန်သွားတယ်ဆိုပါတော့။ ဒါပေမဲ့ အရိုးစွဲ
သိကြည်နေတဲ့သူတွေလည်း ရှိသေးတာကြောင့် တောင်ပြုံးပွဲချိန်နဲ့ ဒီလို

ကနားပွဲလုပ်တဲ့သူတွေနဲ့ဆိုရင် အဆင်ပြေသေးတယ်လို့ပဲ ပြောရမလား”

“ဟိုလေ အထွန်းတို့လို အခြောက်တွေ”

“ဘာ”

“အဲ မိန်းမရာတွေပြောတာ”

“ဖော်ကလည်း”

တခြားသူတွေ အဲလိုပြောတာ ဘယ်လိုမှမနေပေမယ့် ခွန်းတုံ့ဖော်ဆီက ဒီလိုအသံကြားရတော့ ရှက်ရွံ့ထူပူကာ မျက်နှာတစ်ခုလုံးနီမြန်းနေသည်။ ဒီကောင်မလေး တကယ်ကို အလိုက်ကန်းဆိုးမသိဘာကိုပြောချင်တာလည်း မသိတာကြောင့်

“ပြောမယ့်ဟာကို မြန်မြန်နဲ့ပြောကွာ၊ အဲဒီ နာမ်စားကြီးကို အသုံးမပြုဘဲ”

“အဲဒါ အဓိကကို”

“ကဲ ပြောကွာ”

“ဟို အလှပြင်ဆိုင်တို့ ဒီခိုင်နာတို့ အဲဒါမျိုးတွေ လုပ်ပါလာဟင်၊ အထွန်းတို့လို လူမျိုးတွေက အဲဒီဘက်မှာလည်း ပညာရှင်တွေတာပဲ၊ တချို့ဆို အရမ်းတောင် ချမ်းသာအောင်မြင်နေကြပြီ”

“ကိုယ့်ကို အဲလို အတတ်ပညာတွေ မေမေကမှ သင်ခွင့်မပေးခဲ့တာ၊ တခြားအလုပ်ပင်ပန်းချင် ပင်ပန်းပါစေ၊ လုပ်မယ်ဆိုတာလည်း ခွင့်မပြုဘူး”

“ဘယ်လိုကြီးလဲ”

“ကိုယ်လည်း အဲလို ခဏခဏတွေေးတယ်၊ မေမေ ဖြစ်ချင်တာ ဘာ ဘယ်လိုလဲပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ဒါတွေက မေမေ ဒေါသတွေအောက်မှာ အဆုံးသတ်သွားပြီပါ၊ အဲဒါကြောင့် ဒီဘဝမှာပဲ ပျော်အောင်နေလိုက်တော့ဇာ”

ဘာကြောင့်များ ရင်ထဲမှာ ထိခိုက်ခံစားမိသွားလဲ မသိပေ။ ဆန္ဒနှင့်ဆန့်ကျင်စွာ ရပ်တည်နေရသော ထွန်းသစ်စ ဘဝလေးကို အရှုဏာစိတ်တို့ ယိုဖိတ်မိတာတော့ အမှန်။

တွေ့ကြတာ မကြာသေးပါဘဲ ဝေဒနာအရိပ်တို့ ဆထက်တပိုး ဘိုးပွားလာတာ ရှေးဘဝ အတိတ်ကြောင့်လား။

ရှင်ဘဝအကြောင်းတွေ တစ်စွန်းတစ်စမကုန် သိချင်လိုက်တာ။ အချိန်တွေရဲ့စေ့ဆော်မှုကြောင့် သူမ လက်က နာရီလေးကို မြှောက်ကြည့်ရ၏။

“ပြန်ချင်ပြီလား ဖော်”

“အင်း”

“ဒါဆို ပြန်တော့လေ၊ နောက်ရက်တွေ ဖော်လာဦးမယ် မဟုတ်ဘူး”

“အင်း”

“ကိုယ် ပြန်လိုက်ဖို့ရဦးမလား”

“အင်း အဲ ရပါတယ်၊ ဟိုအထွန်းက ဒီကို ပြန်လာရဦးမှာ မဟုတ်လား၊ နောက်နေ့မှ ဇော် လာခဲ့မယ်လေ ဇော်”

“ဟုတ်ပါပြီ ကိုယ် မျှော်နေမယ်”

လမ်းခွဲခြင်းရဲ့ အဓိပ္ပါယ်က ရင်မှာ လစ်ဟာရခြင်းဆိုတာ အခုမှ သိ၏။ ကားလေးကို လိုနဲ့ထွက်စဉ်မှာ ခွန်းတံ့ဇော် လက်လေးကို မသိမသာ လှုပ်၍ တာ့တာပြသည်။

ကလေးဆန်သော ထိုကောင်မလေးကို တမေ့တမော ငေး၍ လက်ကလေးပြမိ၏။ သူ့ရော ကလက်တက်တက် ကလေးဆန်သွားခဲ့ပြီ လား။ သူကတော့ ဒီအဖြစ်အပျက်လေးကို ကြည့်နူးစွာဖြင့်...။

အခန်း (၄)

“ဟာ ကိုကိုကြီး ပြန်လာပြီ၊ လက်တဲမှာ အရက်ပုလင်းလည်း... ကြက်ကြော်လည်းပါတယ်”

ညီငယ်က သူ့လက်ထဲက အထုပ်တွေကို လာဆွဲ၏။ မေမေက အတိုင်း မျက်နှာတည်တင်း သူနဲ့နှုတ်ယူကာ ခပ်လွဲလွဲ လုပ်ထားသလို လေးက မကျေမနပ် မျက်စောင်းဝင့်၏။

“ကိုကို နတ်ပွဲကပြီး ပြန်လာတာလား”

“ဪ အင်း ဟုတ်တယ် ညီမလေး။ ဘော်ဒါက အလည်ပြန် ကန်နေတာလား၊ အပြန်သုံးဖို့ ပိုက်ဆံယူသွားဦးလေ”

“ကိုကိုရယ် အဲဒါကြီး မကပါနဲ့လား၊ သူငယ်ချင်းတွေက နှင့်... အခြောက်ကြီး၊ နတ်ကတော်ကြီးလို့ ဖြစ်နေတာကြောင့် ကြာဖြူ... ရှက်တာပဲ”

“ညီမလေးရယ် ကိုကိုလည်း တခြားအလုပ်ပြောင်းလုပ်ချင်တာပဲ။ အိမ်ရဲ့စားဝတ်နေရေး၊ ညီမလေးတို့ရဲ့ပညာရေးကြောင့်ပဲ ဒီအလုပ်က ဝင်ငွေကောင်းတော့ ဒီလိုအဆင်ပြေပြေလေး နေနိုင်တာကြောင့်။ နော် ညီမလေး အဲဒါကြောင့်ပါ”

“ဟင့်အင်း အဲဒီအလုပ်လုပ်မှ ညီမလေးကျောင်းတက်ရမှာမဟုတ်တော့ဘူး ကိုကို၊ ညီမလေး ကျောင်းထွက်မယ်၊ အလုပ်လုပ်မယ် ကိုကိုနဲ့တူတူ ဈေးရောင်းတာဖြစ်ဖြစ် လုပ်မယ်”

“ညီမလေးရယ် ဟို”

“မိကြာဖြူ”

မေမေအသံ ခပ်စူးစူးကြောင့် သူ စကားစဆက်လို့မရအောင် တိတ်ကျသွားရသည်။ မေမေက ညီမလေးနှင့် သူ့ရှေ့ဖျတ်ခနဲ ရောက်လာကာ

“ညည်းက ကလေးအရွယ်ရှိသေးတာ၊ ဘာအလုပ်လုပ်မယ် အကြောင်း ပြောနေတာလဲ၊ ထွန်းသစ်စ လုပ်နေတဲ့အလုပ်က ဘာမလဲ၊ သားတာရှိလို့ ရှက်တယ်ပြောရတာလဲ ပြောစမ်းပါဦး၊ ဒါ ညည်းတို့အတွက် ရဲ့ ပညာလေး၊ သူမှဆက်မထိန်းရင် မိဘရဲ့အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းတို့ ဖော်ကားသလို ဖြစ်နေမှာပေါ့”

“ဒါတော့ ဒါပေါ့ မေမေရယ်၊ ကိုကိုက ယောက်ျားရင့်မာကြီးပါ။ ဝါသနာလည်းပါတာမဟုတ်ဘူး”

“ဟဲ့ ဝါသနာပါတာ ရွေးလုပ်နေရင် ထမင်းဝတ်သွားမှာပေါ့၊ အသက်ကြီးနေတဲ့ သောက်တာကလွဲရင် ဘာအလုပ်လုပ်နိုင်လို့လဲ၊ ဒီ ပညာလေး တတ်ထားလို့ ထမင်းဝနေတာ၊ ပုန်မကန်နဲ့”

“ကြာဖြူ ပုန်ကန်နေတာ ဖော်ကားနေတာ မဟုတ်ဘူး မေမေ၊ ကိုကို ဒီအလုပ်ကို မလုပ်ချင်ဘဲလုပ်နေရတာ ဘယ်လောက် သနားဖို့ ကောင်းလဲ၊ ကြာဖြူတို့ တစ်မိသားစုလုံးအတွက် ရုန်းကန်နေရတာ ပင်ပန်းပါတယ်”

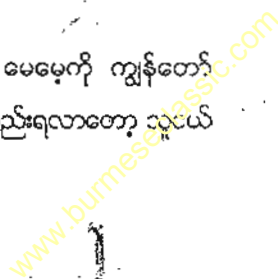
“ဒါဆို ငါ အလုပ်ထွက်လုပ်ရမလား၊ ညည်းတို့ အကုန်လုံးကို ငါ ရှာကျွေးပါ့မယ်၊ အိမ်မှာဝေယျာဝစ္စ အိမ်ဖော်လိုလည်း လုပ်မယ်၊ အပြင်ထွက်ပြီးလည်း အလုပ်လုပ်မယ်”

“မေ မေမေရယ် မဟုတ်တာ၊ ညီမလေး သွားသွား၊ အခန်းထဲ သွားတော့၊ ကိုကို နောက်ပြီး မုန့်ဖိုးလာပေးမယ်နော်”

ညီမလေးကို လက်ဆွဲကာ အခန်းထဲလိုက်ပို့ပြီးမှ မေမေရှေ့မှာ ပြန်လာထိုင်ရသည်။ မေမေက သူ့ကိုခပ်စိမ်းစိမ်းပင် ဖျက်စောင်းဝင့်၏။

“မင်းက ဒီအလုပ်ကို ဘယ်လောက်တောင် ဝါသနာမပါဘူး၊ မလုပ်ချင်ဘူး ညည်းညူထားလို့ ကြာဖြူက အတိုက်အခံ လုပ်နေရတာ လဲ ထွန်းသစ်စ”

“အဲလို မပြောမိပါဘူး မေမေရယ်၊ မေမေကို ကျွန်တော် ညည်းတော်တွေကြားလို့ ဖြစ်မှာပါ၊ အရွယ်လေးလည်းရလာတော့ သူ့ငယ်

ချင်းတွေကြားမှာ ရုက်လို့ဖြစ်ပါလိမ့်မယ် မေမေ”

“ထားပါတော့ မင်းက ညည်းညူမိတာမဟုတ်ဘဲ၊ ငါ့ကိုပြော တုန်း ကြားတယ်ထင်ထားပါ။ ခုနက ကိုကိုလည်း ဘယ်လုပ်ချင်ပါ့မလဲဆိုတဲ့ စကားကရော ဘာလဲ၊ တခြားအလုပ်ပဲ လုပ်ချင်တယ်ဆိုတာကရော မင်းမလုပ်ချင်ဘဲ ငါက အမွေအမိန့်ပေးခိုင်းနေတယ်ပေါ့၊ ဒီလိုမျိုး ကြားဖြူ ကို ပြောချင်တာလား”

“မေမေရယ်”

“မင်း လုပ်မကျွေးချင်ဘူးဆိုရင် မသဒ္ဓါဘူးဆိုရင်လည်း နေ လိုက် ထွန်းသစ်စ၊ ငါ့ဘာသာ ခုနကပြောသလိုပဲ”

သူ မေမေ့လက်ကို ဖျတ်ခနဲပင် ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ မေမေ သည်သို့ အရွံ့တိုက်တော့မယ်ဆို သူ လက်လျှော့ရခြင်းပါ။

“မေမေ အဲလိုတွေ မပြောပါနဲ့ ကျွန်တော် ဒီအလုပ်ကိုလုပ်ပြီး မေမေတို့ကို ပြည့်စုံအောင်ထားမှာပါ။ ရော့ မေမေ ဒီနေ့ငါ့သောင်းထောက်၊ ရဲခွဲတယ်၊ နောက်နှစ်ရက်လည်း ကျန်သေးတော့ ဒီလ အိမ်စရိတ်တော့ အဆင်ပြေသွားပါပြီ၊ ပွဲငှားလို့ သပ်သပ်ရတဲ့ဟာကို မေမေ ဆွဲကြီးလေး ပြန်ရွေးပေးမယ်နော်”

“ဟိတ်ကောင် မင်းက မင်းအမေကိုပဲ ပေးနေတယ်၊ ငါ့ဖို့ရော မပါဘူးလားကွ”

ဖေဖေက ဒယ်ဒယ်ပိုင်ဖြင့် အိမ်ထဲဝင်လာပြီး ပြောသည်။ ဖေဖေ

ဘို့ အလျင်အမြန်ပင် တွဲကူလိုက်ရတာ

“ဖေဖေလည်း အရက်ပုလင်းအကောင်းစား ပါပါတယ် ဖေဖေ ကြက်ကြော်လည်းပါတယ်၊ ကျွန်တော် ပွဲပြင်ပေးမယ်နော် ဖေဖေ”

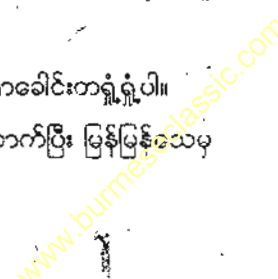
“အေး အဲလို လုပ်စမ်းပါ။ ဒီနေ့ ဘောလုံးပွဲကောင်းတယ်ဆိုလို့ သာလုံးပွဲသွားထိုးရင်းနဲ့ မစိန်ဆိုင်မှာ နှစ်ရာဖိုး ဝင်သောက်လာခဲ့တယ်၊ အရက်ကလည်း ရေအတိုင်းပဲ၊ မူးလည်းမမူး၊ ဘာအရသာမှလည်း မရှိ အေး ဘောလုံးပွဲထိုးဖို့ ပိုက်ဆံလေးလည်း ပေးခဲ့ဦးနော် သား”

သူ ခေါင်းညှိတ်ပြရင်း အိတ်ကပ်ထဲမှာ ချန်ထားသော တစ် ထောင်တန်သုံးရွက် ထုတ်ပေးလိုက်ရသည်။ ဖေဖေက အာလေးလျှာလေး ဖြင့် သူ့ပခုံးကိုပုတ်ကာ သာခုခေါ်၏။ ဖေဖေအတွက် အရက်ပုလင်းနှင့် အိတ်ခွက်ချပြီး ကြက်သားဖတ်လေးတွေပါ ထွင်ပေးလိုက်သည်။

မေမေထက် အသက်ဆယ်နှစ်လောက်ကြီးသော ဖေဖေက ပို ဦးဆိုစာ၏။ ဒါပေမဲ့ အလုပ်ပင်ပင်ပန်းပန်း သော မလုပ်နိုင်တာ၊ အရက် တော့ သောက်နိုင်သေးသည်။ မေမေနဲ့ဆိုလည်း တကျက်ကျက်။ အလှ နှစ်တွေရှိနေသေးသော မေမေကို ဖေဖေ စိတ်မချနိုင်ဖြစ်နေတာပဲဖြစ် သည်ထင်၏။ မေမေကလည်း တကယ်ချစ်လို့ လက်ထပ်ထားတာနှင့်မတူ ထောက်အောင်ကို အနေစိမ်းသည်။

အခု သူလုပ်ကိုင်ပေးနေတာတောင် နှာခေါင်းတရွံ့ပျံပါ။

“နှင့်အဖေလည်း အဲဒီအရက်တွေသောက်ပြီး မြန်မြန်သေမှ

အေးမှာ၊ ငါ့ကံကိုက ဆိုးတာပါ။ ဒင်းတို့တွေကြောင့် ဒီလို အရက်သမား သက်ကြားရွယ်အိုကြီးနဲ့ ယူရတာ”

ဘယ်သူ့ကို ရည်ရွယ်ပြောတာ မသိပေမယ့် အဲဒီ ဒင်းတို့ဆိုတာ ကတော့ အခါအခွင့်ကြုံတိုင်း ကြိတ်မနိုင်ခဲမရ ဒေါသတွေဖြစ်နေပြီပင်။ ဖေဖေကိုလည်း ထိုသို့စကားလုံးများဖြင့် ကြိမ်းမောင်းပြောဆိုသော်လည်း ဖေဖေက မသိချင်ယောင်ဆောင်ကာ နားဝေတိမ်တောင် နေတတ်သည်။

ဒါပေမဲ့ အရက်အရမ်းမူးလာလျှင် ဖေဖေလည်း ဗလုံးဗထွေး ပြန်ပေါက်ကွဲတတ်၏။ သူကတော့ ထိုအချိန်ဆို အသံဗလံတွေကြားပြီး စိတ်မညစ်ရအောင် ညီလေးနှင့်ညီမလေးကို အဝေးတစ်နေရာ ဆွဲခေါ် သွားရသည်။

အခုလည်း ဖေဖေရဲ့တုံ့ပြန်အကြည့်စိမ်းကြောင့် မေမေနှင့် ပြဿနာဖြစ်မလား တွေးပူမိ၏။

“အချိန်တွေတောင် ကြာခဲ့ပြီ၊ အဲဒါတွေကို မေ့ထားလို့မရသေးဘူးလား မာလာဆွေ၊ ငါနဲ့ပေါင်းသင်းလို့ ကလေးတွေ ဒီအရွယ်ရောက်တာတောင် အတိတ်ကို တူးဆွချင်တုန်းပဲလား”

“မေ့မှာစိုးလို့ကို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အမြဲသတိပေးနေခဲ့တာ ကျွန်မ ဘဝတစ်ခုလုံး ဂျမ်းထိုးမှောက်ခံ ကပြောင်းကပြန် ဖြစ်အောင် လုပ်တဲ့သူတွေကို လက်စားချေရမှ ကျေနပ်နိုင်မှာ”

“အခုရော မင်းလက်စားချေနေတာမဟုတ်ဘူးလား၊ ထွန်းသ...”

တာ”

“ကိုကောင်ငွေ တော်ပြီ တော်ပြီ ရှင် ဘာမှဆက်မပြောနဲ့တော့၊ နှုရင် အိပ်ရာထဲဝင်နေ၊ ထွန်းသစ်စ မင်းလည်းပြန်သွားရဦးမှာ မဟုတ်လား၊ နင့်ညီမကို မုန့်ဖိုးပေးပြီးရင်သွားတော့”

“ဟုတ်ကဲ့”

မေမေ့ရဲ့ဩဇာအပြည့်နှင့် အမိန့်သံအဆုံးမှာ သူ ညီမလေး အခန်းဘက် ထလာခဲ့ရသည်။ သူ ရှိနေလျှင် မေမေတို့ ရန်ပွဲက အဆုံး သတ်သွားပြီ။ မေမေက အော်ဟစ်ရပ်တန့်ပစ်လိုက်တာရှိသလို ဖေဖေက အရက်ခွက်ကို ဆက်တိုက်ကောက်မော့၍ သက်ပြင်းတွေချနေတာလည်း ခြိတ်ခါး

“ညီမလေး”

တံခါးခေါက်ကာ ညီမလေး အခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့သည်။ ညီမလေးက စာကျက်နေတာမဟုတ်ဘဲ စာကြည့်စားပွဲခုံနားမှာ ငြိမ်သက်စွာ ဆိုင်လျက်ရှိသည်။

“ညီမလေးအတွက် မုန့်ဖိုးတစ်သောင်း”

“မယူချင်ဘူး ကိုကို”

စားပွဲပေါ်တင်ပေးသော ပိုက်ဆံကို ညီမလေးက သူ့လက်ထဲ ပြန်ထည့်၏။ သူ စိတ်မကောင်းဖြစ်ကာ ညီမလေးလက်ထဲ ပြန်ထည့်၍ ညီမလေးလက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ညီမလေးရယ်၊ ကိုကို စိတ်မကောင်းအောင် မလုပ်ပါနဲ့”

“ကိုကို မလုပ်ချင်တဲ့ ဒီအလုပ်ကရတဲ့ငွေကို ညီမလေး မသုံး ချင်ဘူး ကိုကို”

“မဟုတ်တာဘဲကွာ၊ ဒီအလုပ်ကို ကိုကို ဝါသနာမပါဘူးဆို ပေမယ့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းအနေနဲ့က ဒီပညာထဲတတ်တာ ပြီးတော့ ဘွားဘွားရဲ့လက်ဆင့်ကမ်းအမွေလေး၊ မေမေကလည်း ဆန္ဒရှိနေတာ ကိုကို ဆက်ထိန်းရမှာပေါ့ ညီမလေးရဲ့၊ ဒါမှ တစ်မိသားစုလုံးကို တာဝန် ယူနိုင်မှာ”

“ဒါကို ညီမလေး နားလည်ပါတယ်၊ ဒီလိုလုပ်မှ ပြည့်စုံတာ ထက် တခြား အလုပ်ကိုလုပ်လို့ အဆင်မပြေလည်း ညီမလေး စိတ်ချမ်းသာနိုင်မယ်ထင်တယ် ကိုကို၊ သူငယ်ချင်းတွေကြားမှာလည်း အရှက်ပေးတယ်၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကလည်း ကိုကိုကို ယောက်ျားတွေ တရုန်းရုန်းနဲ့ ဘယ်နေ့ အေကိုက်တယ် ကြားရမလဲမသိဘူးဆိုပြီး အထင်အမြင်ပေး ဖြစ်နေကြတာ”

“ကိုကိုလည်း အဲဒီသိမ်ငယ်မှုကြောင့် ဒီဘဝကြီးက ရုန်းထွက် ချင်တာပါ။ ကိုယ့်ရဲ့စိတ်က ဘယ်လောက်ပဲ ရိုးသားပါစေ၊ ပတ်ဝန်းကျင် ကတော့ ဒီအတိုင်း မြင်နေကြမှာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်ကောင်းရင် ခေါင်း ဘယ်မှမရွေ့ပါဘူး ညီမလေးရယ်”

“ကိုကိုမှာ ရည်းစားတွေဘာတွေ မရှိဘူးလား”

“ဟင် ဘယ် ဘယ်လိုရည်းစားကိုပြောတာလဲ”

“ကိုကိုက ယောက်ျားကြီးပဲဥစ္စာ၊ မိန်းကလေးရည်းစားကိုပြော တာပေါ့၊ အဲလို မိန်းကလေးရည်းစား ကိုယ့်ကိုလည်း တကယ်ချစ်တယ် ဆိုရင် ခိုးပြေးပြီး ယူလိုက်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ညီမလေးရ”

ညီမလေး ဘယ်လိုအတွေးတွေနှင့် ပြောနေလဲ သူ နားမလည်။ ညီမလေးက သူ့ကို ခုံတစ်လုံးမှာ ထိုင်စေကာ

“ကိုကို မိန်းမယူပြီး အိမ်ကထွက်သွားရင် ကိုကို ဒီဝဋ်ကြေး က ကျွတ်ပြီပေါ့”

“ညီမလေးရယ် ကိုကို ဒီလိုလုပ်လိုက်ရင် ဒီမိသားစု ဘယ်လို နေကြ စားကြမလဲ၊ ညီမလေးနဲ့ညီမလေး ပညာရေးတစ်ပိုင်းတစ်စ ဖြစ်သွားမယ်၊ ဖေဖေနဲ့မေမေလည်း အသက်ကြီးမှ အနေဆင်းရဲအစား ဆင်းရဲဖြစ်သွားမှာပေါ့၊ ကိုကို ကိုယ်လွတ်ရုန်းမထွက်ရက်ပါဘူး ညီမလေး ရယ်”

“ကိုကိုရယ် ကိုကိုတစ်ယောက်တည်း ပေးဆပ်နေရတာ”

ထွန်းသစ်စကိုဖက်ကာ အိမ်ကြားဖြူ မျက်ရည်ကျသည်။ မေမေ နဲ့ ဆူပူမာန်မဲမှုတွေ၊ မကောင်းမြင်မှုတွေကို အမြဲလို သည်းခံနေရသော ကိုကိုကို ကြားဖြူ သနားလှပါသည်။ ငယ်စဉ်တည်းက မေမေရော ဖေဖေ

ရာ ကိုကိုကို မျက်နှာသာမပေးကြ။ သူမတို့ မောင်နှမနှစ်ယောက်အပေါ်
လည်း အနစ်နာခံခိုင်းသည်။ ကျောပိုးပြီး ကျောင်းလိုက်ပို့ခိုင်းလို့ ကိုကို
ကျောင်းနောက်ကျရတာလည်း အကြိမ်ကြိမ်။

သူမတို့ကို ကိုကို ငြိုငြင်လျှင် ကိုကိုကို လူးလိုမို့နေအောင်
မေမေ ရိုက်သည်။ အငယ်တွေအပေါ် ဒီလောက်တောင် သည်းမခံနိုင်ဘူး
လားတဲ့။

သူများမိဘတွေဆိုလျှင် သားဦးမြေးဦးကို ချစ်လိုက်ကြတာမှ
တုန်လို့။ ဦးစားပေး အလိုလိုက်ကြလို့ ဆိုးမိုက်သွားသည့်သူတွေတောင်
ရှိကြသေးတာမဟုတ်လား။

အခုတော့ ကိုကိုကို သူမတို့လောက် ဖေဖေနှင့်မေမေ မချစ်
ကြတာလဲ။ မိသားစုအတွက် ဘာလို့ ဒီအလုပ်နှင့်အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း
ပြုပြီး ရုန်းကန်ပေးဆပ်ခိုင်းနေတာလဲ။

ဒါဟာ ဝဋ်ကြွေးတစ်ခုသာ မဟုတ်ခဲ့ဘူးဆိုလျှင် ကိုကို လွတ်
မြောက်နိုင်ပါစေ။

အခန်း (၅)

“နင် ဘာတွေဆုတောင်းနေတာလဲ ဇော်၊ နင် လုပ်နေပုံက
မျက်နှာအတန် ရင်းနှီးမှုမဟုတ်ဘူး။ သံသရာရှည်ရှည် ပတ်သက်ချင်နေ
တာပဲ”

“ငါက ဘာလုပ်လို့လဲ”

“ဟဲ့ တစ်ခါသွား တစ်ခါတွေ တော်ပြီပေါ့၊ အခုက ဒီနတ်ကနား
ပြီးမချင်း မနက်သွား ညနေသွား၊ ပြီးတော့ အိမ်အပြန်ကိုစောင့်ပြီး
အိမ်တစ်ဆိုင်မှာ စကားတွေပြော လိုက်ပို့ခိုင်း၊ နင်တို့ ဘယ်အခြေအနေ
ရင်းနှီးပတ်သက်နေကြပြီလဲ ဇော်”

မိမိခိုင် မေးခွန်းကို မဖြေဘဲ ခွန်းတုံ့ဖော် ဟီးခနဲ ရယ်ချတာ။
နင်က ဒေါသဖြစ်ကာ မျက်စောင်းဝင့်သည်။

“ယောက်ျားမဟုတ် မိန်းမမဟုတ် နတ်ကတော် အခြောက်ကုတ်
နှင့် ဘာလို့ ပတ်သက်ချင်နေတာလဲ ဇော်ရယ်၊ သူ့ခွဲခွဲရလို့ ကိုယ့်
အတွက် ဘာတွေအကျိုးအမြတ်ရမှာမို့လဲ”

“ငါ ဘယ်အချိန်တုန်းက လူတစ်ယောက်ကို အကျိုးအမြတ်
ကြည့်ပြီး ခင်ဖူးလို့လဲ”

ခွန်းတုံ့ဇော်က မေးခွန်းပြန်ထုတ်တော့ မိမိခိုင် အနေခက်သူ
ရသည်။ ခွန်းတုံ့ဇော်က စိတ်ရင်းစေတနာကောင်းပြီး အခွင့်အရေးသေ
မဟုတ်ပါ။ မိမိအပေါ်တောင် ကျောင်းစရိတ်ကအစ အစစအရာရာ
ပေးကမ်းထောက်ပံ့နေသူ။

မပြည့်စုံတဲ့သူဆိုပြီး နှိမ့်ချဆက်ဆံတာမျိုးလည်း မရှိ။

“ဒါပေမဲ့ ငါပြောတာက အဲဒီအခြောက်မှာ ဘာတွေအထက်
စရာရှိမှာလဲ၊ ပတ်ဝန်းကျင်အမြင်မှာ ယောက်ျားလေးနဲ့တွဲတာလဲ
မဟုတ်၊ မိန်းကလေးချင်း အချစ်တော်ထားတာလည်း မဟုတ်၊ ခွန်း
စားတာအပြင် အခွင့်အရေးယူရင် နင်ပဲနစ်နာမှာ”

“ချွန်မြိုက်စားတယ်ဆိုတာက”

“ပိုင်းလုံးလုပ်တယ်လေ၊ နင်က သူ့ဌေးသမီး၊ ဟိုက အ
မပြေလို့ ဒီအလုပ်လုပ်စားနေတာ”

“လူတစ်ယောက်အကြောင်းကို ဂယနထာ မသိဘဲ အဲလေ
အထင်မသေးပါနဲ့ မိမိ၊ ဒီအလုပ်လုပ်နေကြပေမယ့် လူတိုင်း မရှိသော

သူတွေချည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ဘဝမှာ လူဖြစ်လာတာချင်းတူကြပေမယ့်
အခြေအနေအဆင့်အတန်းတွေက တစ်တန်းတစ်စားတည်း မဟုတ်ကြ
ဘူး။ ကိုယ် ရောက်လာခဲ့တဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့အခြေအနေအတိုင်း ရှမ်း
နံရင်ဆိုင်နေကြရတာပါ”

“နင် သူ့အကြောင်း ဘယ်လောက်သိထားလို့လဲ ဇော်”

ပြူးဝိုင်းနေသော ခွန်းတုံ့ဇော် မျက်ဝန်းလေး ရိုဝေဝေနှင့်မှေး
ကွင်းသွား၏။ ထိုင်ခုံမှာ ကျောက်ကပ်ကာ ရှေ့က ကော်ဖီခွက်ကို အရသာ
ခွဲ ခပ်မျှဉ်းမျှဉ်းသောက်ပြီး စားပွဲပေါ်ပြန်ချသည်။

“နင် ဘာမှမသိလို့ အဲလောက်စဉ်းစားနေရတာ မဟုတ်လား။

ငါ သူ့နဲ့ပတ်သက်ပြီး ရှေ့မဆက်ပါနဲ့တော့ဟာ၊ အခြောက်နဲ့ ပတ်သက်နေ
တာ လူမြင်လည်းမတော်ပါဘူး။ လှူကြားလို့လည်း မကောင်းပါဘူး”

“သူလည်း လူတစ်ယောက်ပဲလေ၊ ဘာလို့ လူလူချင်း ပတ်သက်

တာ မသင့်တော်ဘူး။ ကြားလို့မကောင်းဘူး ပြောရတာလဲ၊ လူတန်းစား
တို့ အရင်းရှင်ထဲမှာ ငါ မပါဘူး မိမိ၊ ငါက သူ့ဘဝကို စိတ်ဝင်စား
တယ်၊ ဒီအလုပ်ကို မလုပ်ချင်ဘဲ လုပ်နေရတဲ့သူအခြေအနေကို ဘယ်လို
မြင်လဲပေးရင်ကောင်းမလဲလို့ စဉ်းစားနေတယ်”

“ဗုဒ္ဓေါ့ တကယ်ကြီးလား၊ ဇော်၊ သူ့ကို အဲလိုတောင် စိတ်

ကပ်နေပြီလား”

ကိုယ်ကို မတ်မတ်ပြင်ထိုင်၍ ခွန်းတုံ့ဇော် ခေါင်းညိတ်၏။

“ဟုတ်တယ် သူ ကနားပွဲပြီးလို့ နောက်နေမှာ သူ့ကို အဲဒါအကြောင်းပြောဖို့ စဉ်းစားထားတာ”

“ဇော် နင့်မိဘတွေ ဘယ်လိုမှ လက်ခံမှာမဟုတ်ဘူး၊ နင့်ရော သူ့ကိုပြုပြင်ပြောင်းလဲပေးရလောက်အောင် ငွေရှိလို့လား၊ နင့်မိဘတွေဆီက တောင်းမရမယ့်ဟာကို”

“လုပ်ငန်းတစ်ခုအတွက် အရင်းအနှီးထောင်ပေးလောက်အောင်တော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့ဟဲ့၊ သူ ဘာလုပ်ချင်လဲ၊ သူ့ဆန္ဒကို မေးကြည့်မှာ၊ သူ့မှာ တခြားဆန္ဒမရှိဘူးဆိုရင်လည်း မရမက တိုက်တွန်းမှာပဲ”

“ဇော် နင် ပင်ကိုရိုးသားတဲ့စိတ်မဟုတ်တော့ဘူး၊ နင် သူ့စိတ်ဝင်စားနေလား”

“သူ့ဘဝကို စိတ်ဝင်စားတာပါဆို”

“အပေါ်ယံဆို နင် အလေးအနက်ခံစားနေပါ့မလား၊ နင် အထူးအဆန်း နတ်ကတော်အခြောက်အတွက်များ အချိန်ကုန်ခံနေတယ်လို့ နင့်ဘဝ လိုတရနေနေရတာ၊ ဒိတ်ဒိတ်ကြဲ လူတန်းစားတွေပဲ ခေါင်းခေါက်ရွေးစမ်းပါ၊ ဒါနဲ့ နင့်အဖေသူငယ်ချင်းရဲ့သား ဆရာလောင်း မိုးကျော်နဲ့ နင်စေ့စပ်ရတော့မှာ မဟုတ်လား၊ ဒေါက်တာရင် လက်ထပ်ပေးမှာဆို”

“မသိပါဘူး အဲဒီကောင်ကို ဝါ ကြည့်လို့မရဘူး ကြီးကျယ်လွန်းလို့”

“ဟဲ့ ချောပါခန့်ပါတယ်ဟဲ့”

ဒါကိုတော့ မိမိခိုင် ပြောတာ ခွန်းတံ့ဇော် မငြင်းနိုင်ပေ။ မိုးကျော် ယောက်ျားပီသပြီး ကြည့်ကောင်းသူပါ။ ဆယ်တန်းမှာ အမှတ်ကောင်းဆေးကျောင်းတက်ခွင့်ရပြီး သူ့ကိုယ်သူ လူတော်လူတတ်ကြီးလိုပင်မြင့်နေသူ။

သူမနှင့်ဆို ဘယ်တော့မှ မျက်နှာကြောမတည့်။ သူမက လူချင်း အဆင့်အတန်းခွဲ အထာကိုင်လျှင် အရမ်းမုန်းသည်။ အိမ်လာခင် သူ သန့်ပြန်တာ သိစေချင်လို့ အိပ်ခန်းထဲမှာ နေပြီဆို သူမကလည်း မနာတမ်း ရှုံ့မဲ့ပြဖို့ ဝန်မလေး။

“ဟဲ့ မျက်နှာကြီး ရှုံ့မဲ့နေတာ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အဲဒီကောင်ကို အမြင်ကတ်လို့”

“ကိုယ် တစ်နေ့လက်ထပ်ရမယ့်လူပဲ၊ ကြည့်လို့ရအောင် ကြိုးကြား ဟိုဟာဒီဟာနဲ့ အရှုပ်အရှင်းကင်းအောင်လည်းနေ”

မိမိခိုင်က ထွန်းသစ်စနှင့် ယုံကြည်ဟန်မတူ။ အစက ဒီလောက် ထိတ်ပေမယ့် အခုတော့ မိုးကျော်ကိုလက်ထပ်ဖို့ တိုက်တွန်းတွန်း သဘောတူနေပြန်သည်။

သူမက အမြင်ကတ်ကတ်နှင့် အရွဲတိုက်ဖို့ စိတ်ကူးလိုက်ကာ

“ဖေကြီးနဲ့ မေမေ သဘောတူတာကို မယူဘူး၊ ငါချစ်တဲ့သူကို

“နင်က ဘယ်သူ့ကိုချစ်နေတာလဲ”

“ဒါကတော့”

“မသေချာသေးတဲ့ အနေအထားမှာ ရပ်တန်းက ရပ်ချင်ရင် နောက်ဆုတ်ချင်ဆုတ်၊ အချိန်မီပါသေးတယ် ဖော်၊ နင် ဒီနေ့ကတော့ ထွန်းသစ်ကို သွားမတွေ့နဲ့တော့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဒီလောက်ပြောနေတာတောင် နင် မဝေးနဲ့ဟာ”

“ငါ့ကို အဲလိုထားရင် ငါ ပိုလုပ်ချင်တယ်”

“ဘာဟဲ့”

ခပ်တည်တည် မင်သေသေနှင့် ပြောလိုက်တာမို့ မိမိခိုင် အထဲ တကြားပင် ဖြစ်ရ၏။ ကိုယ်က ဇွတ်အတင်း တားလို့ပဲ၊ အရွဲတိုက်ထဲ ရှေ့တိုးတော့မည့်အဖြစ်မျိုးပဲ မဟုတ်လား။ ကိုယ့်ကြောင့်ဆိုတာမျိုး အပြစ်လွှဲချတာတော့ မခံနိုင်။

ခွန်းတုံ့ဖော်က ပြောလျှင်ပြောသည့်အတိုင်း လုပ်တတ်သူ

“ဖော် နင် မစဉ်းစား မဆင်မခြင်တော့ မလုပ်နဲ့ဟာ၊ သူ့အတူတူ ကနေတဲ့ သူ့သူဆိုတဲ့ အခြောက်ကိုသိတယ်မဟုတ်လား”

“အင်း”

“အေး၊ သူ့သူ နာမည်အရင်းက အောင်သူတဲ့၊ သူက ငါ့ရပ်ကွက်ထဲမှာနေတာ၊ ထွန်းသစ်အကြောင်း အကုန်သိတယ်၊ သူ့

ချင်းတွဲလာတာ ငယ်ငယ်တည်းကလို့ပဲ ပြောရမလားပဲ”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ”

“ဟဲ့ ထွန်းသစ်အကြောင်းမေးလို့မြန်းလို့ရတာပေါ့၊ သူ့မိသားစု အခြေအနေ၊ သူ့ရဲ့စိတ်နေသဘောထား၊ အချူယော၊ ပိုင်းလုံး ကလိန် ဘာကွပ် ဖြစ်နေရင်တော့ နင့်မိဘတွေအထိ ငါအမုန်းခံပြီး အသိပေးရ ချိန်မယ်ဖော်၊ ဘာမဟုတ်တဲ့သူနဲ့ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းကို အမှားမခံနိုင်ဘူး”

ဒါကိုတော့ ခွန်းတုံ့ဖော် ငြိမ်သက်စွာပင် နားထောင်နေသည်။

သူမကို စေတနာနှင့် သတိပေးနေတာမို့ အတိုက်အခံ ကလန်ကုဆန် ပြီး မလုပ်ချင်လို့ပါ။ ထွန်းသစ်စ ရိုးသားပါစေလို့ ဆုတောင်းရင်းနဲ့ပေါ့။

အခန်း (၆)

နတ်ကနားပွဲသိမ်းညက အရင်နေ့တွေထက် နောက်ကျလှသည်။ သူမ နာရီတကြည့်ကြည့်နှင့် ဖြစ်နေပေမယ့် စိတ်ရှည်ရှည်သာ စောင့်နေမိ၏။

“သမီး ဘယ်ဝင်နေတာလဲ အိမ်မှာ ဖေကြီး ပြန်ရောက်နေပြီ မြန်မြန်ပြန်လာခဲ့တော့”

“အရမ်းနောက်ကျပြီး စိတ်ပူအောင်လုပ်မနေနဲ့ သမီး ဖေကြီး စိုးရိမ်တတ်တာ သိရဲ့သားနဲ့”

မေမေဆီက ဖုန်းခဏခဏ ဆက်သည်။ အခု စက်ပိတ်ထားလိုက်မှ နားအေးသွားတာ။ ဒီလောက်အချိန်နောက်ကျနေတော့ မိမိခိုင်ကို အကူအညီတောင်းရသည်။

“နင့်အမေ ဆေးရုံတင်လိုက်ရလို့ နောက်ကျမယ်လို့ ငါ့ကို

ပြောပေး။ နောက်ဆို နင့်စကား နားထောင်မယ်၊ မကူညီလို့ကတော့ နင်နဲ့တစ်သက်လုံး မခေါ်တော့ဘူး။ ငါ လုပ်ချင်တာလုပ်မှာ”

အဲလို အကျပ်ကိုင်လိုက်တော့ မိမိခိုင် ဖျပ်ဖျပ်ခါသွားသည်။

မိမိခိုင်လည်း သူမကို စိတ်ရင်းအမှန်နှင့် နှစ်နှစ်ကာကာ ခင်သည့်သူပါ။

သူမ မခေါ်မပြော စိတ်ကောက်မှာကို သေလောက်အောင်ကြောက်သည်။

“ဖော်”

“ဪ သူသူ”

“အထွန်းမက ခဏစောင့်ဦး ပြီးတော့မယ်တဲ့ သိလား။ အဝတ်အစားတွေ ပစ္စည်းတွေသိမ်းပြီး သူ့အိမ်ကို ကားနဲ့တင်ပေးလိုက်ဖို့ လုပ်နေတယ်”

“ဟတ်လား သူသူကရော သိမ်းပြီးပြီလား”

“အို သူသူဟာက ဘယ်လောက်ရှိမှာလဲ ဟိုဟာ ဒီဟာ ကောက်ညှပ်လိုက်တာနဲ့ ပြီးပြီပေါ့”

သူသူက ခွန်းတုံ့ဖော် ထိုင်နေသော ခုံတန်းလျားလေးမှာ ယပ်အောင် တဖျပ်ဖျပ် ခပ်ရင်းပြောသည်။

“ဒါတွေအားလုံးက အထွန်းပစ္စည်းတွေပေါ့နော်၊ နတ်ရုပ်တွေ

ပြောတာလေ”

“ကနားစီးဆိုတော့ ဒါတွေပိုင်ရတာပေါ့”

“ဒါဆို အထွန်းတို့ အရမ်းချမ်းသာတာပဲလား”

“ဟင့်အင်း ဒါတွေအားလုံးက သူ့အတွေးအခေါ်အမြင်ပေါ်မှာပေါ့။ အဲဒီအတွေးအခေါ်တွေက သူတို့မိသားစုပြေလည်တယ်ပြောရမလားပဲ လူတန်းစေ့နေနိုင်စားနိုင်တယ်။ နောက်တော့ အတွေး ကျန်းမာရေး မကောင်းတော့ ဆေးကုလိုက်ရတာနဲ့ ကုန်တာ၊ အခု အထွန်းက ကနားမီး လုပ်၊ ပွဲမရှိတဲ့အချိန်ဆိုရင် အပြင်နတ်လိုက်ဟောနဲ့၊ မိသားစုတာဝန်ကို အပြည့်အဝ ယူနေရတာ”

“အဖေ အမေက ဘာမှမလုပ်ကြဘူးလား”

“သူ့အဖေကြီးက အသက်ကြီးပြီလေ၊ အရက်ပဲသောက်နိုင်တာ ဘာမှမလုပ်နိုင်ဘူး။ အမေက ငယ်သေးပေမယ့် အိမ်မှာ ဝတ်ဝတ်စားစား ကြားကြားဝါဝါ နေတာ၊ အထွန်းအပေါ်လည်း ကြင်ကြင်နာနာ မရှိပါဘူး။ အငယ်တွေကို အနှံ့တာ မခံရင်လည်း ရိုက်ပုတ်ပြဿနာရှာတော့တာပဲ”

သူ့သူက ညည်းညူကာပြောရင်း ထွန်းသစ်ကို သနားနေဟန် ရှိသည်။ နားထောင်နေရသော သူမရင်ထဲမှာလည်း ဆို့ကျပ်လို့က်ဖော လို့နေသည်။

“အထွန်းဘဝကြီးကလည်းနော်၊ မိသားစုအတွက် တစ်ယောက် တည်း ရှမ်းကန်နေရတာ ပင်ပန်းမှာပဲ။ သူ့ညီနဲ့ညီမကရော လိမ္မာရဲ့လား”

“အငယ်ကောင်လေးက ဆိုးတယ်၊ မုန့်ဖိုးနဲ့ ကျောင်းစရိတ် လောက်အောင်ပေးရတာ ခက်ခဲရတဲ့အထဲ အရွယ်လေးရောက်လာတော့ သုံးဖို့ဆွဲဖို့ အဝတ်အစားဝယ်ဖို့နဲ့ အစ်ကိုကို ရန်လုပ်တောင်းတော့တာပဲ”

ဒီဘာတွေက အလိုလိုက်ထားတော့ အစ်ကိုကို အနိုင်ကျင့်တာပေါ့”

“အကြီးမလေးကရော”

“သူ့လေးက သိတတ်တယ်၊ ကြာဖြူတဲ့ နာမည်လေးကလည်း သိပ်မို့တယ်၊ လူ့လေးကလည်းလှတယ်၊ အစ်ကိုဖြစ်သူ ဒီအလုပ်လုပ်ပြီး အနစ်နာခံနေတာလည်း မကြိုက်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ မအေကို မလွန်ဆန်နိုင်ပါ ဘူး၊ ဒေါ်မာလာဆွေက အသက်ကြီးတဲ့ သူ့ယောက်ျား၊ ဦးကျော်ငွေကြီး အပေါ်တောင် ဩဇာညောင်းတယ်၊ အရက်မပူးတဲ့အချိန်ဆို တုတ်တုတ် ဘောင် လှုပ်ရဲတာ မဟုတ်ဘူး”

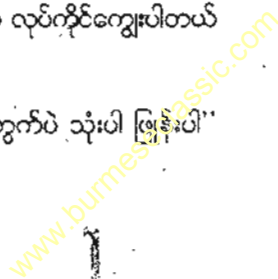
“ဪ အထွန်း”

သူမတို့စကားကောင်းနေဆဲမှာ ထွန်းသစ်စ အိတ်လေးလွယ် တာ အနားရောက်လာသည်။ မျက်နှာမှာ ခုနက လိမ်းခြယ်ထားသော ဖိတ်ကပ်တွေလည်း မရှိတော့။ ပုဆိုးအညိုရောင် အကွက်ကျဲ့၊ တီရှပ် နှမ်းရောင်ဖျော့ဖျော့နှင့် ဆံပင်တွေကို အပြောင်နောက်လှန်ပြီးသင်ထား တော့ ယောက်ျားပီပီသသ ကြည့်ကောင်းနေသည်။

“သူ့သူ မင်း ငါ့အကြောင်းတွေ ဖောက်သည်ချနေတာလား”

“အမှန်တွေကို ပြောနေတာပါရှင်၊ မိန်းကလေးသာဖြစ်ခဲ့ရင် အထွန်းမကိုယူပြီး မောင်တစ်ထမ်း၊ မယ်တစ်ရွက် လုပ်ကိုင်ကျွေးပါတယ်”

“တော်ပါ မင်းရဲ့အဆင်လေးတွေအတွက်ပဲ သုံးပါ ဖြူနိုးပါ”

“အံ့မယ်လေး အဲဒါတော့ မပူနဲ့ ကိုယ့်ပျော်ရွှင်မှုအတွက် ကိုယ်ရှာတာ၊ လူ့ဘဝမှာ နေပျော်တယ်၊ အထွန်းသာ မိသားစုအတွက်ရုန်းကန်ပြီး ဘယ်သူကမှ အကောင်းမြင်ခံရတာမရှိဘူး”

“သူ့သူ မင်းပါးစပ်ပိတ်တော့၊ အခုတစ်ခါတည်း လိုက်မှာလား၊ မလိုက်ဘူးလားပြော”

“နေပါစေ ဟိုဘာသာ ပြန်ပါ့မယ်၊ ဒီမှာ ဇော်က လာစောင့်နေတာ၊ ကန့်လန့်ကန့်လန့် မလုပ်ချင်ဘူး”

“အေး အဲလို အလိုက်သိတာ ကျေးဇူးတင်တယ်၊ လာ ဇော်သွားရအောင်”

ထွန်းသစ်စက ဖျတ်ခနဲပင် လက်ဆွဲခေါ်၏။ သူမရင်တွေ ပရမ်းပတာ ဆတ်ဆတ်ခုန်သွားတာ ဒီနတ်ကတော် မသိပါလား။

“ကားနဲ့ပြန်မယ် သူ့ကိုလိုက်ပို့မယ်လို့ပြောရတာ တစ်မျိုးကြီးပဲ၊ ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ တစ်ခုခုစားပါလား ဇော်၊ ကိုယ်ကျွေးပါ့မယ်”

စားချင်လို့တော့ မဟုတ်ပေမယ့် အထွန်းနဲ့ကြာကြာနေခွင့်ရမည့် အချိန်လေးကိုတော့ သူမ တောင့်တပါသန့်ည်။ ပေါ့ပါးစွာပင် ကားလေးကို ရှေ့ခနဲ မောင်းထွက်လာခဲ့ရင်၊ အထွန်းကို ငဲ့စောင်းကြည့်မိ၏။ မိတ်ကပ်များကို ဆပ်ပြာနှင့် မျက်နှာသစ်လာခဲ့သည်မို့ နှုတ်ခမ်းမွှေးပါးမြိုင်းမွှေးအရာများက စိမ်းစိမ်းမြမြ။

မျက်နှာတစ်ခုလုံးကလည်း မွှေးသန့်စင်နေကာ မပွင့်တပွင့်

အပြုံးများက ဆွဲဆောင်မှုအရှိဆုံး ဖြစ်မည်ထင်၏။

မျက်ဝန်းညို ကြည်လဲ့လဲ့လေးက ကြင်နာတတ်မည့်အရိပ်အရောင်များဖြင့် သူမဘက်ကို အနည်းငယ် ယိမ်းနွဲ့လာသည်။

“မင်းကိုယ့်ကို ဘာလို့ ခင်တာလဲ ဇော်”

“ဟင်”

“ဪ ကိုယ်လိုကောင်ကို ဘယ်သူမှ အရေးတယူ လူရာသွင်းပြီး မဆက်ဆံချင်ကြဘူးလေ၊ နတ်ကတော် အခြောက်ဆိုတဲ့ ဂုဏ်ပုဒ်က သူ့အထင်ကြီးစရာမှမဟုတ်ဘဲ”

“ဇော်ကတော့ လူထဲက လူတစ်ယောက်လို့ မြင်ပါတယ်၊ ဘယ်လိုလူတန်းစားကိုမှ အထင်သေးစရာလို့ မထင်ဘူး”

“ဘဝအကြောင်းတွေ မင်းသိပ်မသိသေးဘူးထင်တယ်၊ ဂုဏ်ပုဒ်တွေကို ခုံမင်တဲ့သူတွေက အဆင့်အတန်း ခွဲခြားတတ်လာကြတာချည်းပဲ၊ ကိုယ့်ကို ခုလို လူတစ်ယောက်လို ဆက်ဆံပြီးခင်မင်ပေးတာ ကျေးဇူးဆင်ပါတယ်”

“ဇော်ကို အဲဒါတွေ မပြောပါနဲ့ အခု ဇော်ပြောတာ နားထောင်ဖို့ ဟိုရှေ့က အအေးဆိုင်မှာ ရပ်လိုက်မယ်နော်”

ခွန်းတုံ့ဇော်က သူမဘာသာပြော၍ အအေးဆိုင်ရှေ့မှာ ကားဆီးထိုးရပ်လိုက်သည်။ လူရှင်းသည်ဆိုသော်လည်း ဝါးပင်အပူအရိပ်အောက်မှာ ဆိုင်လေးက အေးချမ်းပါသည်။

စားပွဲဝိုင်း သုံးလေးဝိုင်းမှာ စုံတွဲတချို့ တွေ့ရ၏။

“ထိုင်လေ အထွန်း၊ ဘာသောက်မလဲ”

“ဇော် မှာပါ ကိုယ်က ပွဲသိမ်းနေဆိုတော့ သောက်တာရော စားတာရော များသွားလို့ ဗိုက်တော်တော်တင်းနေတာ”

“ဒါဆို ဇော် ချောကလက်မစ်ရိုက် တစ်ခွက်ပဲ မှာလိုက်မယ်”

ခွန်းတုံဇော်က စားပွဲထိုးလေးကိုမှာလိုက်ပြီး ချွေးစို့နေသော မျက်နှာလေးကို ပန်းနုရောင် လက်ကိုင်ပဝါလေးဖြင့် ခပ်ဖွဖွတို့သုတ်သည့် အခါ ဝင်းဝင်းဝါဝါ မျက်နှာလေးက ပြိုလှပနေ၏။ ခေတ်ရှေ့ပြေးနေသော မိန်းကလေးဆိုပေမယ့် ခွန်းတုံဇော်က အဝတ်အစားဝတ်တာတော့ မရှိဘဲ ပေ။

အနက်ရောင်ကိုယ်ကျပ်လေးကို ရှော့ပန်အတိုလေးနှင့် တွဲဝတ် ထားပြီး ကြိုးသိုင်းအိတ်ရုံလေးကို စလွယ်သိုင်းလွယ်ထားတာမို့ ကလေး ဆန်ဆန် အပြစ်ကင်းလှသည်။

ပါးပြင်ပြည့်ပြည့်မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်း၊ နှုတ်ခမ်းပါးလေးနှင့် တကားကို ချစ်စရာကောင်း၏။

“ဘာကြည့်နေတာလဲ”

“ဟင် ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး ဟို”

“သိပါတယ် ဇော်အလှကို အထွန်း မင်တက်သွားတာ မဟုတ်လား”

ခက်လေပြီ။ ဒီကောင်မလေး သူ့အလှသူ ဘဝင်မြင့်တာက ခွင့်လင်းလွန်းပါလား။ သူ တကယ်ကို မျက်နှာဟိုလွှဲဒီလွှဲ လုပ်ပြီး ရှက် သွားခဲ့တာ။

“မျက်နှာကြီးက အီးမှန်သွားသလို နီရဲရုံမဲ့သွားတာပဲ၊ ဘာ ခြင်္ဘာလဲ ဇော်ကစဲတဲ့ဥစ္စာကို”

“တော်ပြီကွာ တခြားဟာပြော”

ရှက်ရမ်းရမ်းကော ငေါက်ဆတ်ဆတ် ပြောတော့ ခွန်းတုံဇော် ခယ်မိသည်။ မိန်းမတစ်ယောက်နှင့် ထိတွေ့ဆက်ဆံရလို့ ဒီလိုဖြစ်သွား ခြင်းက မိန်းမရှာအခြောက်စိတ် ဝင့်နေခြင်းမဟုတ်ဘူးဆိုသည့် သက်သေ သိမဟုတ်လား။

သူမ ရင်တွေလိုက်လိုက်နွေးလို့ပါ။

“အထွန်း တခြားအလုပ်လုပ်ဖို့ ဆန္ဒရှိတယ်ဆိုရင် ဇော် ကူညီ နိုင်လို့ပါ”

“ဘာ”

“ဟိုလေ ယောက်ျားလေးလုပ်တဲ့အလုပ်တွေ အများကြီးပဲ အထွန်းရယ် နောက်ဆုံး လက်သမားလုပ်လုပ်၊ ပန်းရုံလုပ်လုပ်၊ ဆိုက်ကား နှင်း တင့်တယ်တာပဲမဟုတ်လား။ ယောက်ျားလေးဖြစ်ပြီး နတ် တော်လုပ်နေတာ အထွန်း စိတ်ထဲမှာလည်း သိမ်ငယ်တယ်မဟုတ် လား”

“ကိုယ်လည်း မလုပ်ချင်ပါဘူး”

“အဲဒါကြောင့်ပြောတာ၊ အထွန်း ကားမောင်းမလား၊ ကုမ္ပဏီ တစ်ခုခုမှာ ဝင်လုပ်မလား၊ ဇော် အသိပိတ်ဆွေတွေဆီမှာ ပြောပေးမယ် ဒါမှမဟုတ် ဇော်တို့အိမ်နဲ့ စက်ရုံမှာလည်း”

“မေမေ ခွင့်ပြုမှာမဟုတ်ဘူး ဇော်၊ ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး မေမေ ကို အတိုက်အခံလုပ် အခွင့်အရေးတောင်းဆိုလို့ မရဘူး၊ မေမေက ဒီ နတ်ကတော်အလုပ်ပဲ လုပ်စေချင်တာ”

“ဒီထက် ဝင်ငွေကောင်းတဲ့အလုပ်ဆိုရင်ရော”

“ဖြစ်မှာမဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဆို ဒီအလုပ်ပဲ တစ်သက်လုံး လုပ်မှာလား”

“ဟုတ်ကဲ့ အဖေမှာ ခေါင်းခါဖို့ တွေဝေနေသလို ခေါင်းညှိဖို့ ဖို့လည်း မပြတ်သားပေ။

“တစ်နေ့နေ့ လွတ်မြောက်ဖို့ ရုန်းထွက်ဖို့ ကိုယ် ကြိုးစားကြည့်

မှာပါ”

“တစ်နေ့နေ့ ဆိုတာကြီးက မသေချာမရေရာနဲ့ အထွန်း ဘာ

ကိုယ့်ဘဝကိုယ် မစီမံနိုင်ရတာလဲ”

“မိဘစကားဆိုတာ လွန်ဆန်လို့ကောင်းတာမှ မဟုတ်ဘဲ ဇော်

ရယ်”

“ကောင်းတာဆိုရင်တော့ ဟုတ်ပါတယ် အခုက”

“ရိုးသားတဲ့အသက်မွေးဝမ်းကြောင်းပညာပဲ မဟုတ်လား၊

မေ့ဆန္ဒဆိုရင် ငယ်ငယ်တည်းက ကိုယ် မလွန်ဆန်ရဲခဲ့ဘူး”

“သူ့သူပြောတယ်၊ မိဘတွေနဲ့ ညီလေးတစ်ယောက်ရဲ့ အန္တရာ

တို့ လူးလှိုင့်နေအောင် ခံနေရတာဆို”

သူ့သူ ပြောထားတာဖြစ်မှာပဲဟု နားလည်လိုက်ကာ၊ မရုတ်မ

တုန် ခေါင်းညှိတ်ပြလိုက်ရ၏။

“ကိုယ် အနစ်နာခံရတယ်လို့ ဘယ်တုန်းကမှ မတွေးခဲ့ဖူးပါဘူး၊

အဖေအဖေမှာ တာဝန်ကျေဖို့ပဲ ကိုယ်ကြိုးစားချင်တယ်၊ မိဘကျေးဇူး

ဆီမှာ ဘယ်လိုနည်းလမ်းနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် ဆပ်ရမှာပဲမဟုတ်လား”

“ကျေးဇူးမဆပ်နိုင်လို့ ပြောနေတာမှ မဟုတ်တာ”

“ကိုယ် နားလည်ပါတယ်၊ မင်းဖြစ်စေချင်တာတွေ ကိုယ်သိ

ရယ်၊ ဒါပေမဲ့ မိသားစုအတွက် ကိုယ့်ရဲ့ဆန္ဒတွေကို စတေးထားရတာပါ

ဇော် မခင်ချင်ဘူးဆိုရင်တောင် ဒီအတိုင်း နေလိုက်ရတော့မယ့်

အခါတွေကို စဉ်းစားကြည့်ပါ”

“အော်”

သူမ ဝမ်းနည်းစွာ တိုးတိတ်သော အာမေဇိုတ်သံလေး ထွက်

လာသည်။ သည်သို့ ဆုံးဖြတ်ချက်များဖြင့် ဟန့်တားလောက်အောင်

အရေးမပါသေးပါလား။

ဒီလိုတော့ အဖြစ်မခံနိုင်ပါ။ သူမ ထွန်းသစ်စကို ခင်သည်။

ဒီထက်ပိုသော ခံစားမှုများဖြင့် ငြိတွယ်မိပြီဆိုတာလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဝန်ခံမိ၏။

သူမ ဘာလုပ်ရမလဲ။ ရပ်တန့်လိုက်ဖို့ အချိန်မီပါသေးလျှင် ရှေ့တိုးဖို့သာ ဆန္ဒတွေ စောနေခဲ့သည်။

ဒါဟာ ဇော်ဘက်ကအရှုံးဆိုလျှင်တောင် ကျေနပ်လိုက်ချင် ရဲ့ အထွန်းရယ်။

အခန်း (၇)

“ဒါတော့ မဟုတ်သေးဘူး၊ အမိပွယ်မရှိတာ ဇော်ရယ်၊ နင် တွေ့မက်ပြီး အခြောက်မအတွက် စွန့်စားချင်နေတာလဲ”

“အဲလို အခြောက်မလို့ မခေါ်ပါနဲ့”

“မဟုတ်ရင် နတ်ကတော်မလို့ ပြောရမှာလား”

“ငွီငွီ”

“ငါ နင့်ဘက်က စေတနာနဲ့ နာနေတာ ဇော်၊ ယောက်ျားစစ် တွေ နင့်အနားမှာ ပိုင်းနေတာ၊ ခေါင်းခေါက်ရွေးစမ်းပါ ဇော်ရယ်၊

ဘာဆောင်ရင်တောင် ကမ္ဘာ့တပ်ဖွဲ့မတင်တယ်တဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းပါ”

“ဘယ်သူက အဲဒီအခြေအနေထိ စိတ်ကူးယဉ်နေလို့လဲ”

“ဒါဆို အပျော်ပေါ့”

ဒါကို ဝန်ခံလိုက်ဖို့လည်း သတ္တိမရှိပေ။ အခြေအနေမှန်ကို ဖွင့်ပြောပြီးမှ မိမိခိုင် ဘာပြောပြောလည်း သည်းခံရတော့မှာ။ နောက်ဆုံး မိမိခိုင်ကို ခုတ်လှုပ်ဖို့ အကြံအစည်တွေလည်း ရှိနေသေးသည် မဟုတ်လား။

ငြိမ်သက်သွားသော ခွန်းတုံ့ဇော် မျက်နှာကို မိမိခိုင်က မှဲ့မှဲ့ ကာ အကဲခတ်ပြီး

“နင် ဝန်မခံလည်း ငါသဘောပေါက်တယ် ဇော်၊ ဒီကိစ္စကို ငါ အားပေးမှာမဟုတ်ဘူး”

“မေမေတို့ကို မတိုင်ရင် ပြီးတာပဲ”

“အဲဒါတော့ အာမမခံဘူး”

“အပျော်လို့ ပြောနေတာကို မိခင်”

ခွန်းတုံ့ဇော် မျက်နှာက ငိုမဲ့မဲ့။ မိမိခိုင်ကိုလည်း မကျေမနပ်

မျက်စောင်းထိုးလို့။

နောက်ဆုံး မိမိခိုင်ပဲ အလျှော့ပေးရတော့မှာ။

“နင် တကယ် အပျော်လား ဇော်”

“အင်း”

“နင် ထွန်းသစ်စကို လုံးဝ ယောက်ျားတစ်ယောက်လို

မသွားရဘူး”

“အခြောက်ကြီးကို ယောက်ျားလို ချစ်ပါ့မလား”

“အေး အဲဒါဆို ပြီးရော၊ နင်မှာ နင့်မိဘတွေ ရည်ရွယ်ထားသွားရှိတယ်ဆိုတော့ ငါ သိပ်စိတ်မပူပါဘူး။ တစ်နေ့နေ့ အဲဒီလူနဲ့ပဲ တတ်ထင်ရမှာမဟုတ်လား”

အခုမှ ခွန်းတုံ့ဇော် မျက်နှာ ပိုရှုံ့မဲ့သွားရတာ။ ထွန်းသစ်စကို တော်သက်ရတူးဆိုလည်း ငိုးကျော်ဆိုသော ဘဝင်ရှူးကိုတော့ လက်မထပ်

ထွန်းသစ်စနဲ့ ရှေ့ဆက်ဘယ်လိုရင်းနှီးအောင် ဖန်တီးရမလဲ နှုတ်နေချင်တာ။

“ငါတို့ ရုပ်ရှင်သွားကြည့်ရအောင်”

“ဘာလဲ အဆက်အစပ်မရှိ”

“သုမ္မတမှာ ကုလားကားတင်နေတာ အရမ်းကောင်းတာဟဲ့၊ အောင်ပါ”

“မဟုတ်က ဟုတ်က”

“ဟုတ်ပါတယ်ဆို”

“ကဲ အဲဒါဆိုလည်းကြုံ၊ သင်တန်းက ပျက်ရက်များလို့ ထွက်လည်း အေးတာပေါ့”

မိမိခိုင် အရွဲ့တိုက်ပြောလည်း ခွန်းတုံ့ဇော် မမူပေ။ မနေ့က ထွန်းသစ်စနှင့် ထိုနေရာမှာ ချိန်းခဲ့ပြီးသားမဟုတ်လား။

“ရုပ်ရှင်ရုံမှာ တွေ့ရအောင်နော်၊ ဇော်က မိမိနဲ့လာမှာ၊ မသိချင်”

ယောင်ဆောင်နေ သိလား၊ အမှတ်တရတွေ တွဲပုံမျိုးပေါ့၊ မလာရင် ခင်စိတ်ဆိုးမှာနော်”

သူမ ထိုသို့ပြောတော့ မိမိခိုင်ရဲ့ မလိုလားမှုကိုပါ ထွန်းသစ်က သတိထားမိသွားသည်။ ကြည့်ဖြူတယ်ဆို ဒီလို ဖန်တီးစရာမလိုမှာ ထွန်းသစ်က သဘောပေါက်ပေမပေါ့။

“ငါ အချဉ်ထုပ်နဲ့ ရေသန့်ဘူး ဝယ်ဦးမယ်”

ရုပ်ရှင်ရုံရောက်လာတော့ သူမက အကြံအစည်များဖြင့် မလုံးတို့က ဂနာမငြိမ်။ ထိုအချိန်မှာပင် ထွန်းသစ်က ရုပ်ရှင်လက်ခံလေးတွေကိုင်ကာ သူမတို့အနား လျှောက်လာသည်။

“ဟော ဇော်နဲ့မိမိ ရုပ်ရှင်လာကြည့်တာလား”

“ဟင်”

မိမိခိုင် အံ့သြသလို ဖြစ်သွားပေမယ့် ခွန်းတုံ့ဇော် မျက်နှာအပြုံးပန်းတို့ ဝေဘောသွား၏။

“အထွန်းရော ရုပ်ရှင်လာကြည့်တာလား”

“အင်း သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်နဲ့ ချိန်းထားတာ၊ အခုထိ မသေးဘူး၊ ရုပ်ရှင်ပြဖို့ကလည်း နီးနေပြီ၊ ဒီမှာလက်မှတ်ကြီးကိုင်ပြီး လုပ်ရမှန်းကို မသိတော့ဘူး”

“ဒါဆို ဇော်တို့ကို ရောင်းပါလားဟင်၊ ဇော်တို့ ရုပ်ရှင်လက်ခံ မဝယ်ရသေးဘူး”

“ရပါတယ် ဇော်တို့ကြည့်မှာဆိုရင် ပိုက်ဆံမပေးပါနဲ့”

“ဟင် အထွန်းက မကြည့်ဘူးလား”

“မကြည့်တော့ပါဘူး သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်မှ မလာရင် ပြန်အိမ်တော့မယ်”

“အို ဘာလို့ပြန်မှာလဲ၊ ဇော်တို့နဲ့ပဲ ကြည့်လိုက်ပေါ့၊ အဖော်အောင်ရသေးတယ်”

ထွန်းသစ်က မိမိခိုင် မျက်နှာကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်အကဲအမိမိခိုင်

“မိမိက လိုက်စေချင်ရဲ့လား မသိဘူး၊ ကျွန်တော် အားနာလို့”

“ရပါတယ်၊ ဒီရောက်မှ ကြည့်ပြီး ပြန်ပေါ့”

မိမိခိုင် အောင့်သက်သက်နှင့်ပင် လက်ခံလိုက်ရသည်။ ခွန်းတုံ့ဇော် အကြံအစည်ဆိုတာ မသိလို့တော့မဟုတ်။ မလိုက်လျောလျှင် ခွန်းတုံ့ဇော် ပြဿနာရစ်တော့မည်ဆိုတာ သိနေလို့ပင်။

ရုပ်ရှင်ရုံထဲရောက်တော့ ခွန်းတုံ့ဇော်က ထွန်းသစ်နှင့် မိမိခိုင်အတူထဲကရုံကို အမိအရ ဝင်ထိုင်၏။

ပိတ်ကားပေါ်မှာ ပြနေသော ကုလားကားကိုလည်း စိတ်ဝင်စားကြည့်တယ်။ ဘေးစောင်းတိုက် မြင်နေသော ထွန်းသစ်စမျက်နှာကိုသာ နှစ်သက်ပေးကြည့်လျက် ထွန်းသစ်လက်ထဲကို စားစရာတွေ တစ်ခုတစ်ခု ထည့်ပေးနေခဲ့သည်။

“ဟဲ့”

ခွန်းတုံ့ဖော်ကို ပခုံးချင်းတိုက်ကာ ခေါ်လိုက်တော့ ဘာလဲ
သော သဘောဖြင့် မျက်ခုံးပင့်မေးငေါ့ပြန်။

“နင် အဲလောက်အကဲပိုနေရလား။ ဣန္ဒြေပျက် သိက္ခာပျက်

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ရှပ်ရှင်မကြည့်ဘဲ ဘယ်ကြည့်နေတာလဲ”

“ငါ ဘယ်ကြည့်တယ်ဆိုတာ နင်ကလည်း ရှပ်ရှင်မကြည့်
ငါ့ကို ဂရုစိုက်နေလို့ မြင်တာပေါ့။ နင့်ဘာသာ နေစမ်းပါဟာ”

“ဖော်နော် နင် အပြောနဲ့လုပ်ရပ်တွေက တခြားစီ”

သူမတို့ တိုးတိုးကြိတ်ကြိတ် ရန်ဖြစ်နေခြင်းကို ထွန်းသစ်စာ
ဘာမှန်းညာမှန်း သိပုံမပေါ်။ သူ့ဘာသာ ပိတ်ကားပေါ်မှာ အာရုံဝင်
လျက် သိနေလျက်နှင့် မသိချင်ယောင်ဆောင်နေတာနှင့်လည်း တူညီ

ခွန်းတုံ့ဖော်က မိမိခိုင်ကို အခွဲတိုက်ကာ ထွန်းသစ်စာ
တည့်တည့်ပင်လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး

“အထွန်း”

“ဟင်”

“အထွန်းကိုလေ အထွန်းလို့ မခေါ်တော့ဘူး”

“ဘယ်လိုခေါ်မလို့လဲ”

“ကိုကိုလို့”

“ဟာ ဖော် မဟုတ်တာ”

သူ ရှက်သွားတာလား။ ကျေနပ်သွားတာလား။ မခွဲခြားတတ်
စွာ မျက်နှာဘယ်လိုထားရမှန်းမသိပေ။ ခွန်းတုံ့ဖော်က ဒါကိုပင် သဘော
ကုသွားကာ သူ့ပခုံးပေါ်မှာ ခေါင်းလေးမေးတင်ချလိုက်ပြီး

“နော်လို့ ကိုကိုလို့ခေါ်မယ်”

ကောင်မလေးအသံက ချွဲပျစ်ချိုအီလာ၏။ ဆိုးနွဲ့တတ်သော
ဘလေးဆိုးလေးလိုပင်။ သူ့ပခုံးမှာ မှေးတင်ထားသော သူမ ခေါင်းလေး
ကို တွန်းဖယ်မပစ်ရက်ဘဲ သူမ ဆံနွယ်လေးတွေကို ရွရွလေးဆွဲဖွမိကာ

“မင်း ခေါ်ချင်သလို ခေါ်၊ ကိုယ်ကျေနပ်ပါတယ် ဖော်”

“တကယ်နော်”

“အင်းပေါ့”

“ဖော် ဆိုးရင်ရော သည်းခံမှာလား”

“ဖော်က အဆိုးလေးမဟုတ်မှန်း ကိုယ်အစတည်းက သိပါ
သယ်”

“ဒါဆို”

“မင်းဆန္ဒတွေကို ကိုယ် လိုက်လျောမှာပါ ဖော်ရယ်၊ နတ်က
အလုပ်ကို စွန့်လွှတ်ရမှာကလွဲရင်”

ခွန်းတုံ့ဖော် နားလည်စွာ ခေါင်းညိတ်ပြမိသည်။ နတ်ကတော်
သိက္ခာမခင်မင်ပြီးမှ ဒီအလုပ်ကို မလုပ်ပါနဲ့လို့ ဘယ်လိုအင်အားတွေ

၇၆

ရုပ်

နှင့် တားဆီးရမှာလဲ။ အခြေအနေက ဒီအတိုင်းဆိုလည်း သူမ ကျေနပ်ရတော့မှာပင်။

အဲဒါ ဘယ်လိုညှို့ဓာတ်တွေလဲဆိုတာ သူမ ဆန်းစစ်ချိန် မရလိုက်ဘူး...။

အခန်း (၈)

“မရဘူးလို့ ပြောလို့ဖြစ်မလား၊ ငါက ဒီဘက်မှာ စကားတွေ ခွဲနေပြီ၊ မြေဈေးတွေက အရမ်းကောင်းနေတာ၊ အခုဝယ်ပြီး အခုပြန် ဆုတ်ရင်တောင် အမြတ်က မက်လောက်အောင် ကျန်မှာဟဲ့”

“အဲဒါ အတိအကျ ဟုတ်ရင်တောင် ဒါကိုရင်းဖို့ သိန်းရာချီပြီး ဆား ဘယ်ကရှာရမှာလဲ မေမေ”

“ဟဲ့ နင့်ကို ယုံကြည်ကိုးကွယ်နေတဲ့ သူဌေးတွေရှိနေတာပဲ၊ သူတို့ဆီ အကူအညီတောင်းကြည့်ပေါ့၊ သူတို့အောင်မြင်တိုးတက်အောင် နင် လုပ်ပေးထားတာပဲ”

“မေမေရယ် ”

နတ်ကလုပ်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ သူတို့ကံနဲ့အရည်အချင်း အစွမ်း ကြောင့် ဖြစ်တာပါလို့ အထွန်တက်မိလျှင် နင်က ကျေးဇူးရှင်တွေကို

၇၆

၇၆

စော်ကားတာလား။ နတ်ကိုင်လိမ့်မယ်လို့ ပြန်ပြီးခြိမ်းခြောက်ခံရပေလိမ့်မည်။ အခုလည်း မကျေမချမ်း မဲ့ရွဲမျက်စောင်းထိုးလို့ပါ။

“မင်း ငါ့ကို ဟိုဟာဒီဟာ အကြောင်းပြမနေနဲ့ ထွန်းသစ်စ၊ ငါ့ကို ဒီကိစ္စ ဖြစ်အောင်လုပ်ပေး။ တစ်ပတ်အတွင်း ငွေချေရမှာ၊ အလွန်ဆုံး သုံးလအတွင်း ပြန်ဆပ်မယ်လို့ပြော”

“မဖြစ်ပါဘူး၊ မေမေရယ်၊ လူချင်း ဘယ်လောက်ပဲ ရင်းနှီးရင်းနှီး ဒီလောက်ငွေအများကြီးကို အာမခံစွည်းမပါဘဲ ဘယ်သူက ယုံယုံကြည်ကြည်ပေးမှာလဲ”

“အဲဒါကြောင့် ဒီအိမ်ပေါင်ထားတာကို မြန်မြန်ရွေးပါလို့ ငါပြောနေတာပေါ့၊ ဒီအိမ်ရန်သာရှိရင် မင်းကို ဒီလိုတောင် ပြောမနေဘူး၊ ငါ့ဘာသာ လုပ်ပစ်လိုက်တယ်”

သူ ဟင်းခနဲပင် သက်ပြင်းရှိုက်မိသည်။ ဒီအိမ်ပေါင်တာ သူ့မှာပဲ အပြစ်ရှိနေသလိုလို့၊ တကယ်ဆို သူ့ကိုယ်ကျိုးအတွက် သုံးလိုက်ရတာ ဘာမှမရှိပါ။

ဖေဖေ ကျန်းမာရေးမကောင်းလို့ အရေးပေါ် ဆေးရုံဘင်လိုက်ရသည်။ အငယ်ကောင်က ဆိုင်ကယ်ပူစောပြီး ကျန်သည့်ငွေတွေက မေမေပွဲစားလုပ်လိုက်တာ ရှုံးသလိုလိုဖြင့် အစအနပင် မမြင်ရ။

“ငါလည်း နင်လုပ်စာ မျှော်စားနေရတာ လည်နင်လို့ ရင်းနှီးမျှုပ်နဲ့ကြည့်တာပဲ၊ ကံကောင်းလို့ အလိမ်ခံလိုက်ရတာ ဘာမှမတတ်နိုင်

သူကပဲ ရှာဖွေကျွေးနေတာ ငြိုငြင်မိသလိုလိုဖြင့် အပြစ်ပြောလွတ်ခဲ့ပေ။ သူ ဘာလုပ်လုပ် အကောင်းမမြင်။ ဘာပြောပြော အကောင်းမထင်။

စေတနာလို့ သတ်မှတ်မခံရခြင်းအတွက် ရင်နာဖို့လည်း အခွင့်အရေးမရှိခဲ့ပါ။

“မင်း ဆင်ခြေပေးဖို့ တွေးမနေနဲ့ ထွန်းသစ်စ၊ မိသားစုကို ဆာဝန်ယူနေရတယ်ဆိုပြီး ငါ့ကို ပမာမခန့် ပြန်မရင်းနဲ့၊ ဖြစ်အောင်လုပ်ပါမယ်ဆိုတဲ့ စကားကိုပဲ ငါ ကြားချင်တယ်”

“အဲဒါ မေမေ မလွန်လွန်းဘူးလား”

“ဟင် ညီမလေး”

“ကြာဖြူ ညည်း”

ကျောင်းလွယ်အိတ်လေး ဘုတ်ခနဲ ချကာဝင်ပြောတော့ ဒေါ်ဇာဆွေ ဒေါသက ကြာဖြူဘက် မြားဦးလှည့်သွား၏။ ထွန်းသစ်စနှင့် ဆက်လျှင် ကြာဖြူ နေရာတကာ ဝင်ပါလွန်းသည်။

ငယ်ငယ်တည်းက ထွန်းသစ်စအပေါ် ဆိုးနွဲ့တာမျိုးရှိသော်လည်း နိုင်ကျင့်တာမျိုး မဟုတ်ခဲ့ပါ။ ကိုကိုကို မရိုက်ပါနဲ့ မပြောပါနဲ့ဟု ကိုယ်တော်တော်သူ။

“မိကြာဖြူ ညည်း ကလေးပဲရှိသေးတယ်၊ ကလေးနေရာမှာနေ”

ဒါ လုပ်ငန်းကိစ္စ၊ ငွေရေးကြေးရေးကိစ္စ ပြောနေတာ၊ နေရာတာက ဝင်မပါနဲ့”

“ကိုကို တတ်နိုင်တာကိုပဲ ပြောမှပေါ့ မေမေရယ်၊ ကိုကိုမှာ အိမ်မိသားစု စားဝတ်နေရေးအတွက် ရုန်းကန်နေရသေးတယ်၊ ပညာ ရေးကျန်းမာရေးက အစလည်း တာဝန်ယူနေရတာမဟုတ်လား”

“ဒါတွေ မယူလို့ ဖြစ်မလား၊ သူက ဒီအိမ်မှာ သားအကြီးဆုံး အစ်ကိုအကြီးဆုံး၊ သူ့ကိုအားမကိုးလို့ ဘယ်သူ့အားကိုးရမှာလဲ”

“အခု အားကိုးရုံမကဘူး၊ အနိုင်ကျင့်နိုင်စက်သလို ဖြစ်နေပြီ မေမေ”

“ညီမလေး”
ထွန်းသစ်စ အလန့်တကြားပင် ကြာဖြူလက်ကိုင်ခွဲ၍ ဟန့်တား မိသည်။ မေမေကို သူ ပြန်မပြောခဲ့တာတွေ ညီမလေးက ကူပြောပေးနေ ကြဆိုပေမယ့် တစ်ခါမှ ပြေလည်သွားခဲ့တာမျိုး မရှိပါ။ ညီမလေး ကွယ်လွန် မှာ ထို့ထက်ပိုသော စွပ်စွဲချက်တွေဖြင့် တိုက်ခိုက်ခံရမြဲ ဖြစ်သည်။

“ထွန်းသစ်စ”

“ဗျာ ဗျာ မေမေ”

“ကြာဖြူကို မင်းဘယ်လို နားရိုက်သွင်းထားလို့လဲ”

“သား သားဘာမှမပြောပါဘူး မေမေရယ်”

ပြန်ပြောသော ကြာဖြူထက်သူက အပြစ်ပိုများနေလား။

အထောက်အကူပေးနိုင်ကြည့်ပြီဆို သူ ခြေဖျားလက်ဖျားတွေ အေးစက်တုန် သံလွက် ကြောက်ရွံ့ရပြန်ပါ။ ငယ်ငယ်ကဆို ကြိမ်လုံးကိုင်၍ တစ်ကိုယ်လုံး အနိုးရာထင်အောင် အရိုက်ခံခဲ့ရတာ။

“မေမေရယ် ကိုကိုက ကြာဖြူကို ဘာပြောမှာလဲ၊ ကိုကိုမပြော သည်း ကြာဖြူ မြင်တွေ့နေတာပဲဥစ္စာ၊ ကိုကိုကို စိတ်ရောလူရော ပင်ပန်း အောင် မလုပ်ပါနဲ့”

“ညီမလေးရယ် မပြောပါနဲ့၊ ညီမလေးက အဲလိုပြောပေးနေရင် မေမေက ကိုကိုကို တစ်မျိုးထင်တော့မှာပေါ့”

“ဘာလဲ ငါက မင်းကို ဘာမဟုတ်ဟုတ် အပြစ်မြင်နေတယ်လို့ ဆိုလိုတာလား၊ ငါက မတရားဘူး၊ အနိုင်ကျင့်နေတယ်ပေါ့၊ ယုတ်မာနေ တယ်ပေါ့”

“မ မဟုတ်ပါဘူး မေမေရယ်၊ သား ငရဲကြီးအောင် အဲလိုတွေ ပြောပါနဲ့၊ မေမေပြောတဲ့ကိစ္စကို သား ကြိုးစားကြည့်ပါမယ်”

“ကိုကို တစ်ကျပ်တစ်ပြားမှတ်လို့ အလွယ်ပြောနေတာလား”

“ဖြစ်မယ်လို့ အာမခံနေတာမှ မဟုတ်ဘဲ ညီမလေးရယ်၊ ကြိုး စားကြည့်မယ်လို့ ပြောတာပါ”

“အေး မဖြစ်ခဲ့ရင်တော့ ငါ အရှက်ကွဲရမှာ ထွန်းသစ်စ၊ ငါ့ကို ဘာမှမဟုတ် အရှက်ရစေချင်ရင်တော့ မင်းသဘောပဲ၊ ငါ အခု မိသားစုအတွက် အထောက်အပံ့ဖြစ်စေချင်တာ၊ မင်း ကိုချည်း”

မိုခိုနေရတာ အားနာလို့”

ထိုစကားတစ်ခွန်းအတွက်တော့ သူ့ရင်ထဲမှာ ကြည်နူးသလို ဖြစ်သွားရပါသည်။ သူ့ကိုအားနာရမှန်း မေမေ သိသေးသည်ပဲ။

“ကိုကို ဘယ်လဲ၊ ညစာ ထမင်းစားရအောင်လေး ညီမလေး ထမင်းပွဲပြင်လိုက်မယ်”

“အစောကြီးရှိသေးတာပဲ၊ ကိုကို အပြင်သွားလိုက်ဦးမယ် ညီမလေး”

“ကိုကို စောစောပြန်လာနော်”

“အင်းပါ ညီမလေးရဲ့”

စိုးရိမ်တတ်သော ညီမလေးကို ခေါင်းလေးဖွဖွပုတ်ကာ သူ ထွက်လာခဲ့သည်။ ဒီအိမ်မှာနေခြင်းက ညီမလေးကြောင့် စိတ်သက်သာ ရာရနေတာ။ ညီမလေးလည်း မေမေတို့လိုသာဆိုလျှင် မွန်းကျပ်ပိတ် လှောင် အသက်ရှူရပ်ပြီး သေမှာပဲ။

အခန်း (၉)

“ဒီကိစ္စကြီးကတော့ အထွန်းမ အမေလွန်တာပေါ့၊ အိမ်ပေါင်-
တာလည်း အထွန်းပဲ ဆပ်နေရတာ၊ မိသားစုစားဝတ်နေရေးလည်း
အထွန်းပဲ ရုန်းနေရတာ၊ သူတို့က ရတာလေးနဲ့လောက်အောင် ခြိုးခြံ
တာတယ်ဆိုတာလည်းမရှိ၊ စည်းကမ်းနဲ့သုံးစွဲတာလည်း မဟုတ်၊
အထွန်း ဘယ်လောက်ရှာပေးပေး ပိုတယ်လျှံတယ်ဆိုတာကို မရှိဘူး”

“ညီမလေးကတော့ သိတတ်ရှာပါတယ်”

သူ့ဘက်က ခုခံကာကွယ်စရာဆိုလို့ ဒီတစ်ခုပဲ ရှိသည်။ သူသူ
အဖွဲ့က ဆံပင်တွေကို ခါပစ်လိုက်ပြီး

“ကြာဖြူရော ဘာတတ်နိုင်လို့လဲ၊ အထွန်းဘက်က ကာကွယ်
အဆုံးတော့ မအေကို လွန်ဆန်နိုင်တာမှ မဟုတ်တာ”

“အဲဒါလည်း ငါ့အတွက် အားဆေးတစ်ခွက်ပါပဲ ညီမလေး အားပေးမှုရှိခဲ့ရင် ငါ အသက်ရှူချင်စိတ်တောင် ရှိတော့မယ်မထင်ဘူး”

“အခု အဲဒီလောက်ငွေကို ဘယ်ကရှာမှာလဲ၊ ဘာလုပ်မှာလဲ”

“ငါလည်း မသိဘူးကွာ၊ ဘာလုပ်ရမုန်းကိုမသိတာ”

“ဟို ခွန်းတုံဇော်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးက အရမ်းချမ်းသာပုံတယ်၊ သူ့ကို အကူအညီတောင်းကြည့်ပါလား”

“အာ မလုပ်ချင်ပါဘူး၊ အလိုလိုမှ ငါတို့လို လူမျိုးတွေကို တကကာ အထင်သေးချင်နေကြတာ၊ သူလေးမှာ အဲလိုအသွေးအရောင် အဆင့်အတန်း မခွဲခြားတတ်တဲ့စိတ်လေးရှိလို့ ငါ လေးစားနေတာပဲ၊ သူ အထင်သေးရုံရှာသွားမယ့်အဖြစ်မျိုး ငါ မလုပ်ချင်ဘူးကွ”

“အမယ်လေးဟဲ့”

သူ့က နှာခေါင်းရှုံ့မျက်စောင်းဝေပြီး သူ့လက်မောင်းကိုလှည့် လှမ်းပြီး လိမ်ဆွဲလိုက်ကာ

“အဖြစ်သည်းနေလိုက်တာ၊ ဗုံးပေါလအော ဒီလောက်အခွဲ အရေးပေးနေတဲ့ မိန်းကလေးကို အမိအရ ဆွဲစိလိုက်တော့ ဘာဖြစ်လဲ၊ ရသလောက်ယူပြီးမှ ခွာလိုက်လည်း အရှုံးမရှိဘူး”

“သူ့မင်း အဲလို စိတ်ပုပ်စိတ်ယုတ် မတော်တရော် စကားတွေ မပြောစမ်းပါနဲ့၊ ငါတို့အတိတ်မှာ ဘယ်လိုမကောင်းမှုတွေလုပ်ခဲ့လဲ၊ ဒီလို ယောက်ျားမဟုတ် မိန်းမမဟုတ် လူအထင်ကြီးမခံရတဲ့ဘဝ”

“ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ မပြောတတ်ဘူး”

“အမယ်လေး သူ့သူတို့ကတော့ ဒီလိုဘဝနဲ့ နေရတာ ကျေနပ်လို့ ဒီလိုဘဝဆိုတာ လူတိုင်းဖြစ်ချင်လို့ ဖြစ်ရတာမှမဟုတ်တာ”

သူ့က ဒီဘဝကို လူဖြစ်ရှုံးတယ်လို့ ဘယ်တော့မှ မထင်ပေ။ သူ့ဘာ မပျော်မွေ့နိုင်တာ။

“ထားပါ လူဖြစ်လာရတာခြင်းတူပေမယ့် စိတ်ဆန္ဒခြင်းကတော့ မတူပါမလဲ၊ မင်းကိုငါ အပြစ်မပြောပါဘူး၊ ကိုယ်ရထားတဲ့ ဘဝကို ကျေနပ်နေတာလည်း တစ်မျိုးကောင်းပါတယ်”

“အထွန်းအတွက်တော့ စိတ်မကောင်းဘူး၊ အထွန်း မဖြစ်ချင်တာကို မကျေနပ်ပေမယ့် ရောင့်ရဲနေရတာလေ၊ ဆွဲထုတ်ပေးမယ့်သူ ကောင်းတောင် အထွန်း ရုန်းမထွက်နိုင်ဘူး”

ခွန်းတုံဇော်ကို ရည်ရွယ်ပြောမှန်း သူ သိသည်။ သူဟာမှီခိုသူ ယောက် မဖြစ်ချင်ပါ။ အခွင့်အရေးသမားတစ်ယောက်လည်း မလုပ်

“အဲဒါက ငါ့ဘဝလေး၊ မကျေနပ်လည်း ဒီဘဝမှာပဲ ငါပျော်နေရမှာ၊ မေမေ ငြိုငြင်တာကိုလည်း မခံစားနိုင်ဘူး၊ ကျန်တဲ့လူတွေလည်း မစွန့်လွှတ်နိုင်ဘူး”

“သံယောဇဉ်တွေကြီးလို့ ဒုက္ခများလိုက်တာ အထွန်းရယ်၊ ကဲထားပါ၊ အထွန်းအမေ တောင်းထားတဲ့ငွေက ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ”

သူသူလည်း အကြံပေးတတ်တော့ဘူး။ ဟို သူသူအိမ်ကိုပေါင်ပြီး ဖြေရုံ
လိုက်ပါလားဟင်၊ အဲဒါကိုပြောလိုက်မယ်”

“မလုပ်ပါနဲ့ သူသူရယ်၊ အဲလိုပြောတာနဲ့တင် ကျေးဇူးတင်နေ
ပြီ၊ ငါ့ကိုစွဲ ငါ့ဘာသာပဲ ဖြေရင်းပါမယ်၊ ဒီတစ်ရက်နစ်ရက်အတွဲ
နည်းလမ်းရှာရမှာပေါ့”

“မဖြစ်ရင်”

“မေမေ ကျိန်ဆဲပေါက်ကွဲသမျှ လည်စင်းပေးရုံပဲပေါ့”

မောတယ်ဟု သူသူ တီးတိုးညည်းညူ၏။ သူ့မှာတိုင်ပင်
ဆိုလို့ သူသူ တစ်ယောက်သာရှိသည်။

အလုပ်ကိစ္စမရှိလျှင် ညဘက်တိုင်း သူသူအိမ်ဘက်ကို
ရောက်လာတတ်ပြီ။ သူသူက သူ့အိမ်မိသားစုလောက် အဆင်မပြေ
မျိုးတော့ မဟုတ်ပါ။ အမေတစ်ခုသားတစ်ခု၊ နှစ်ယောက်တစ်ဘဝ

သူသူ ရှာဖွေပေးတာတောင် အကုန်မသုံးဘဲ တခြားမှာ
အောင်လုပ်၍ သူသူ အလုပ်မရှိသည့်အခါမျိုးမှာ သုံးဖို့ဆွဲဖို့ ပြန်ထောင်
ပေးသည်။ မိဘနှင့်သားသမီး ကြင်နာနွေးထွေးမှုလည်းရှိ၏။ သူသူ
လုပ်လုပ် ဘယ်လိုနေနေ အပြစ်လည်းမမြင်။

သူသူဘဝကို အားကျတာမျိုး မဟုတ်ပေမယ့် တစ်ခါတစ်
ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ဝမ်းနည်းမိတာတော့ အမှန်ပင်။

“အထွန်း”

သူ့ရဲ့မချိမဆုံ သက်ပြင်းရှိုက်သံကြားတော့ သူသူ ပျိုးပျာစွာပင်
လေ့တကြားခေါ်၏။ သူ့ ခေါင်းကိုရမ်းကာ နံရံမှာ ကျောကပ်ပစ်လိုက်
ညည်း၊ ခဏနေတော့ သူသူ့ကို နှုတ်မဆက်ဘဲ သူ ထပြန်လာခဲ့၏။

တက္ကစီမစီးလျှင် ဆိုက်ကားစီးမှ အဆင်ပြေသော ဒီလမ်းကို
သူ ခြေလျင်လျှောက်ကာ ပြန်ခဲ့ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကိုပင် ဂရုမမူမိ။

“ရွတ် ရွတ်”

“သည်းပေါက်လိုက်မလား”

“အပြုစုကောင်းရင် ဝိုဝိုသာသာလေး ပေးမယ်၊ တို့တွေက
ကြင်နာတတ်ပါတယ်”

နောက်က လိုက်လာသော လူသုံးယောက်ရဲ့ ရီသဲ့သဲ့စကားသံ
သူ့ကြောင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ယူကျုံးမရဖြစ်ကာ လက်သီးကို တင်းတင်း
မိမိမ်း သူ့ဘဝအနေအထားက ဘာလဲ။ မိန်းမရှာဖို့ အကဲစမ်းကာ
ဆင်သေးကြခြင်းပင်။

“ချစ်လေး မင်းရဲ့ပွဲတိုင်းကို လာအားပေးတယ် သိလား၊ မင်းက

ကျေးဇူးပြန်သိတတ်ဖို့ကောင်းတယ်”

“နှုတ်ခမ်းလေးစုထားတာ အရမ်းချစ်စရာကောင်းတာပဲကွာ၊

ကြင်ရဘူးနော်၊ အချစ်ကြမ်းလိုက်မှာ”

“တစ်နေရာသွားရအောင်ကွာ၊ ကြင်နာချင်လို့ပါ”

“ဟိတ်ကောင်တွေ”

သူ့ရဲ့ပေါက်ကွဲမှုဒေါသအရှိန်အဟုန်က ကျယ်ကျယ်လောင်လောင်ပင် ဖြစ်သွား၏။ သုံးယောက်လုံး မထီမဲ့မြင်နှင့် ပခုံးတွန့်ကာ ရယ်ကျဲကျဲ ဖြစ်သွားကြသည်။

သူ့ကိုယ်ကိုလည်း ဟိုနေရာဒီနေရာ တို့ကနန်းဆိတ်ကနန်း ထိကပါးရိကပါး လုပ်လာကြ၏။

ယောက်ျားချင်း ဘာတွေအရသာခံနေကြတာလဲ။

“တောက်”

“ဟာ ဆော်တယ်ဟေ့ ချကွာ”

“အခြောက်မ ဂန်ဒူးမ၊ လူပါးလေ့”

လက်သီးထိုးတာ ရန်ဖြစ်တာ အတွေ့အကြုံမရှိသော သူ့အတွက် မခံချင်စိတ်များဖြင့် တုံ့ပြန်ခဲ့မိသော်လည်း ထိုလူသုံးယောက်ရဲ့ အောက်မှာ အရိုးတွေကျိုးကျေမတတ် အလူးအလှိမ့် ခံလိုက်ရသည့် ဒါဟာ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ အစွမ်းအစတွေ ပျောက်အောင် ပုံသွင်းကြိုးကိုင်ခဲ့သော မေမေရဲ့အစွန်းရောက် အတ္ထုကြောင့်...။

အခန်း (၁၀)

“ထားလိုက် အဲဒီအတိုင်း သေပစေ ပစ်ထားလိုက်၊ ဘာလဲ ကောင်းရန်တွေ့ရုံဆို တော်သေးတယ်၊ ယောက်ျားတွေနဲ့များ ယှဉ်သွားမိုက်ရတယ်လို့ သူ့ကိုယ်သူ ဘာများအောက်မေ့နေလဲ မသိဘူး”

“ကိုကိုလည်း ယောက်ျားပဲလေ မေမေရဲ့၊ သူ့ကို မခံချင်အောင် မမှတော့ ယောက်ျားမာနနဲ့ တုံ့ပြန်ချင်မှာပေါ့”

“ဟဲ့ သူက ယောက်ျားစစ်စစ်လား၊ အခြောက်မ ဂန်ဒူးမ၊ ဘာတော်မလေ၊ ကိုယ်က ယောက်ျားတစ်ယောက်လို အရည်အချင်း မရှိဘူးဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိနေရတာပေါ့”

“အဲဒီလိုဖြစ်အောင် မေမေလုပ်နေတာလေ၊ ကြမ်းတမ်းတဲ့ ခုတ်တွေ မခိုင်းရက်တာလိုလို၊ ဘွားဘွားအမွေ ဆက်ခံရမယ့်သူက ဘာတော်ပဲလုပ်ရမှာ၊ လက်သီးထိုးတတ်စရာမလိုဘူးဆိုပြီး အစွမ်းအစ

မရှိအောင် နှိမ်ချထားခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား။ ကိုကို ဒီလိုသူများအနိုင်က ခံရတာ မေမေကြောင့်၊ ကိုကိုကို မေမေ ပစ်စလက်ခတ် မလုပ်သင့်ဘဲ ဥပေက္ခာမပြုသင့်ဘူး”

“တောက် မိကြာဖြူ ညည်းပါးစပ်ပိတ်၊ အခုပိတ်လိုက်တော့ ငါ ဘာမှထပ်မကြားချင်ဘူး”

မေမေနှင့်ညီမလေးရဲ့ အပြန်အလှန် ပဋိပက္ခသံတွေကို အခန်းထဲကနေ ဒီအတိုင်း ကြားနေရပါသည်။ သူ့ဘက်ကနေ ညီမလေး အတိုက်အခံလုပ်ပေးနေတာ ကြည့်နူးရပေမယ့် မေမေရဲ့ စိမ်းသက်မှုကို တော့ မခံစားနိုင်ပေ။ ညကနေ ခုချိန်ထိ သူ့အနားကို မေမေ စေခေါက်မှ လာမကြည့်သေးပါ။ ဆေးရုံဆေးခန်းလည်းမပို့၊ ဂရုစိုက်ပြုစုလည်း မရှိဘဲ ဦးရိပ်တကြီး ဖြစ်နေသော ညီမလေးကိုတောင် ရန်လုပ်သေးသည်။

“ကိုကို”

ခဏနေတော့ ဆန်ပြုတ်ပန်းကန်လေးနှင့် ညီမလေး သူ့အရောက်လာ၏။

“ကိုကို ဒီဆန်ပြုတ်လေးသောက်လိုက်ဦးနော်၊ ပြီးရင် ဆေးသွားရအောင်၊ ညီမလေးမှာ စုထားတဲ့ပိုက်ဆံရှိပါတယ်”

“အကိုက်အခဲပျောက်ဆေးသောက်ရင် သက်သာသွားမယ် ညီမလေးရယ်၊ ကိုကို ဆေးခန်းမသွားတော့ပါဘူး”

“ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ ကိုကိုရယ်၊ မျက်နှာက ဖူးယောင်နေတာ ကျသေးဘူး။ လက်တွေမှာလည်း ပွန်းပဲ့လို့ ညကတည်းက ဆေးခန်းသွားလိုက်ရမှာ”

“မေမေက ညကတည်းက သောင်းကျန်းနေတာ ညီမလေး ဆီဆိုသားနဲ့ ကိုကို မှားတာပါ၊ ဘယ်လောက်ပဲ ရန်စစ် ရှောင်တိမ်းလာရင် ခြစ်တဲ့ဟာကို”

“အဲလိုတော့ မပြောပါနဲ့ ကိုကိုလည်း ယောက်ျားပဲဥစ္စာ၊ မခံနိုင်စိတ်နဲ့တုံ့ပြန်တာ မမှားဘူး။ ကိုကို ခံရတယ်ဆိုပေမယ့် ယောက်ျားမာန နှိလို တန်ပါတယ်”

“ညီမလေးရယ်”

သူ စိတ်ပြေသာအောင် အားပေးစကားပြောပေးသော ညီမလေးကို သူ ခပ်တင်းတင်း ဆုပ်ကိုင်၍ မျက်ရည်တွေလည်လာလည်

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုကိုကို အဲလို အားပေးလို့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ညီမလေးရယ်”

“ကိုကိုရယ် ကျေးဇူးတင်တယ်ဆိုတဲ့စကားကို ညီမလေးကို မပြောရလား။ ညီမလေးက ကိုကို ဒီလိုဖြစ်သွားတာကို စာကယ် စိတ်ကောင်းဖြစ်နေတာ၊ ဆေးခန်းသွားလိုက်ရအောင်နော် ကိုကို၊ ဒဏ်ရာပေးခဲ့တဲ့ ကိုကို ဖျားနေမှာစိုးလို့”

“မိကြာဖြူ”

အပေါက်ဝက မေမေအော်သံကြောင့် သူ ဆတ်ခနဲပင် တုန်
သွားရသည်။ မေမေမျက်နှာမှာ သူ့အတွက် စိတ်မကောင်းသော ကြင်နာ
နွေးထွေးသော အရိပ်အရောင်များ ရှိမနေ။

“ညည်း ကျောင်းနောက်ကျတော့မယ်၊ အခန်းထဲဝင်ပြီး
ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ကြာဖြူ ဒီနေ့ ကျောင်းမတက်တော့ဘူး မေမေ၊ ကိုကို
လောက်ဖြစ်နေတာ ပြုစုရမှာပေါ့”

“အမယ်လေး မလိုပါဘူးအေ၊ ငါတို့အိမ်မှာ ကျန်ခဲ့တဲ့လူတွေက
အကျိုးအကန်းတွေ မဟုတ်ပါဘူး။ လုပ်ပေးသင့်တာ လုပ်ပေးလိုက်ပါ့မယ်
ညည်းသာ ဒီနှစ် ဆယ်တန်းပညာရေးကို ဂရုစိုက်၊ နည်းနည်းမှ ပေါ့
ရတာမဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ် ညီမလေးရယ်၊ ကိုကိုက ဒီလောက်ဖြစ်တာ
မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ့်ဘာသာ ထနိုင်သွားနိုင် စားနိုင်ပါတယ်၊ ပညာ
အရေးကြီးတယ် ညီမလေးရဲ့ ဆယ်တန်းက ကျောင်းရက်ပျက်လို့
လို့မဖြစ်ဘူး။ ကျောင်းသွားနော် ညီမလေး”

သူ ထိုသို့ပြောမှ ညီမလေး ငိုမဲ့မဲ့နှင့် ထသွားသည်။ ဆန်ပြု
ပန်းကန်လေးကို ကိုယ့်ဘာသာ ယူသောက်နေချိန်မှာ မေမေက အနား
ဝင်ထိုင်၏။

“ကြာဖြူ မရှိတုန်း ပြောရဦးမယ်၊ မနေ့ညက ငွေရှာဖွေအတွက်
အပြင်ထွက်သွားတာမဟုတ်လား၊ အဆင်ပြေခဲ့လား ထွန်းသစ်စ”

“သားဒဏ်ရာတွေ သက်သာလားလို့ အရင်မေးပါလား မေမေ”

“မင်း သေလောက်တဲ့ဒဏ်ရာမရှိတာ ငါ မြင်နေတာပဲ၊ ဘာကို
အစိုက်ခံချင်နေတာလဲ၊ မင်းယောက်ျားစစ်စစ် သိပ်ဖြစ်ချင်တယ် မဟုတ်
ဘူး၊ ဒါလေးတောင် ခံနိုင်ရည်မရှိဘူးလား ထွန်းသစ်စ”

“မေမေရယ် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မိဘရဲ့ပြုစုယုယမှုကို သားသမီး
အဖို့ ခံချင်ကြတာချည်းပါပဲ၊ မေမေ ဘာလို့ သားအပေါ် မေတ္တာတွေ
မထားတာလဲ၊ မနွေးထွေးတာလဲဟင်”

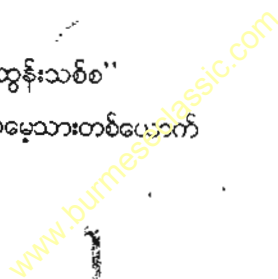
“ထွန်းသစ်စ”

မေမေက ဒေါသဖြင့် ဟန့်တားလိုက်ပေမယ့် သူ ထိတ်လန့်
နုလှုပ်သွားတာမျိုး မဖြစ်တော့ဘဲ ဆို့နှင့်ဝမ်းနည်းစွာ မျက်ရည်တွေ
နုဆင်းကျလာသည်။

“သားလည်း မေမေတို့ရဲ့သားတစ်ယောက်ပါ၊ သားကြီးမို့
အဖို့ကြီးမို့ တာဝန်အကြီးကြီးတွေ ယူရမယ်ဆိုတာ သား နားလည်
တယ်၊ ဒါပေမဲ့ မိဘတွေရဲ့ မေတ္တာနဲ့ နွေးထွေးမှုကိုတော့ တခြားသား
မိဘတွေနည်းတူ လိုချင်ပါတယ် မေမေ”

“အခု ငါ့ကို ပြဿနာရှာနေတာလား ထွန်းသစ်စ”

“အဲဒီလို ဘာလို့ ထင်တာလဲ မေမေ၊ မေမေ့သားတစ်ယောက်

အနေနဲ့ သားမှာ ရင်ဖွင့်ခွင့်မရှိဘူးလား”

“မရှိဘူး ရှိလည်း ငါ နားလည်မပေးနိုင်ဘူး၊ ငါတို့ဘဝ အဲလို အနုအရွဲတွေ ခံစားနေဖို့ အချိန်မရှိဘူး၊ မင်းရှာကျွေးတာ စားနေရတယ်ဆိုပြီး တောင်းပန်ခယကျိုးခွံပြီး နေစေချင်တာလား”

“မေမေရယ်”

သူ ဘာမှပြောချင်စိတ်မရှိတော့ပါ။ သူ ဘာပြောပြော အကောင် မှ မထင်ခံရဘဲ။ သူ ဒီလို ရင်ဖွင့်မိတာပဲ အပြစ်ကြီးတစ်ခု ကျူးလွန် သလို ဖြစ်နေခဲ့ပြီ မဟုတ်လား။

ရှိပါစေတော့ ဒါဟာ သူ့ဘဝဆိုလျှင်လည်း...။

အခန်း (၁၁)

“ဘာ ဘာဖြစ်တယ် အထွန်း၊ အထွန်းက”

“ဟုတ်တယ် အဲဒီနေ့ည သူ့သူ့ဆီကအပြန်မှာ ဖြစ်တာ။ သူ့အဖေ အထွန်းညီမလေး လာပြောမှသိရတာပါ။ သူ ကျောင်းသွားရမှာ ဖြစ်မပြောဘူး။ သူ့သူ့ကို သွားဂရုစိုက်ပေးပါတဲ့လေ။ သူ့အစ်ကိုကို ဘာတော် သံယောဇဉ်ကြီးရှာတယ်”

“သူ့သူ အထွန်းဆီ ရောက်ပြီးပြီလား”

သူ့သူ မျက်နှာငယ်လေးနှင့် လေးပင်စွာ ခေါင်းညှိတ်၏။

“စိတ်မချမ်းသာပါဘူး ဇော်ရယ်၊ ဒဏ်ရာပြင်းလို့ အထွန်း အဖေ ခံစားနေရတာတောင် အနားမှာ ဘယ်သူမှမရှိဘူးလေ၊ မအေ က ခေါင်းရင်းဘက် အိမ်အောက်မှာ အရက်ပုလင်းနဲ့ မအေက နေထိုင်လင်းဘတ်အိတ်လွယ်ပြီး အပြင်ထွက်သွားတယ်လေ၊ အငယ် အဖေကတော့ လမ်းမှာကတည်းက ဘောလုံးပိုက်ပြီး ထွက်သွားတာ

မြင်လိုက်တာ၊ အထွန်းလေ သူ့သူ့ကိုဖက်ပြီး ငိုတယ် သိလား”

“ဟင် အထွန်း ငိုတယ်၊ သူ့ အရမ်းဝမ်းနည်းလို့ဖြစ်မှာ၊ ဇော်ကို အထွန်းဆီ လိုက်ပို့ပါလား သူ့သူ့ရယ်”

“အမလေး ဘာသွားလုပ်မှာလဲ၊ သူ့အမေနဲ့တွေ့ရင် ပြဿနာ ဖြစ်နေပါဦးမယ်”

“ဘာပြဿနာဖြစ်ရမှာလဲ၊ ဇော်က အထွန်းကို လူနာသွားပေး မှာပဲဥစ္စာ၊ အထွန်း အရမ်းအားငယ်ဝမ်းနည်းနေမှာ၊ ဇော်ကို လိုက်ပို့ပါ နော်၊ သူ့သူ့ လိုက်မပို့ချင်လည်း ဇော်ကို လိပ်စာပြောလိုက်”

ခွန်းပန်းကတော့ ဇွတ်တရွတ်မှ တကယ့် ဇွတ်တရွတ်၊ လိုက်မပို့လည်း ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်ဘဲ အရောက်သွားဖို့ ဆန္ဒ စောလျက်ရှိသည်။ အဝါရောင်ရင့်နေသော မျက်နှာလေးလည်း အထွန်း အတွက် စိတ်မကောင်းစွာ ပန်းသွေးရောင်ပြေးလို့ပါ။

“ကဲ လိုက်ပို့ပါမယ်ရှင်၊ တကတည်း ဖြစ်နေလိုက်တာ သူ့သူ့ မနာလိုဖြစ်လာပြီနော်”

“လိုက်ပို့မှာဆိုလည်း အိုဗာများမနေနဲ့၊ ပဲလော်လုပ်မနေနဲ့ သွားမယ် လာ”

ခွန်းတို့ဇော်က စိတ်မြန်လက်မြန်ပင် ကားပေါ်တက်ကာ စတင် နှိုးသည်။ သူ့သူ့မှာ ပျာပျာသလဲ အပြေးတက်လိုက်ရသည်။

“အဲလောက် အပူတပြင်းနိုင်ရလားဟယ်၊ သူ့သူ့ ယောက်ျား

ဆုတ် မသေချင်သေးဘူးနော်”

“အရေးထဲ ယောက်ျားက လိုချင်နေသေးတယ်”

“လိုချင်တာပေါ့တော်၊ လူ့ဘဝမှာ လူဖြစ်ဖို့ ခဲယဉ်းတယ်၊ လူ ဖြစ်တုန်းခဏလည်း လူဖြစ်ရကျိုးနပ်ချင်သေးတာပေါ့”

“ယောက်ျားမရရင် လူဖြစ်ရုံးတယ်လို့ ပြောချင်တာလား၊ အံ့ဩ သေး နှာဘူး”

သူ့သူ့က ဘယ်လောက်ပြောပြော စိတ်မဆိုးဘဲ စပ်ဖြဖြသော နှုတ်စကား ပြောနေသည်။

“အဲဒီအိမ်ပဲ”

သူ့သူ့ပြောတော့ ထုံးအဖြူများ သုတ်ထားသော သစ်သားဝင်း လေးနှင့် အိမ်ရှေ့မှာ ကားအရှိန်လျှော့၍ ဘရိတ်အုပ် စက်သပ်ကာ ခြံကပ်သည်။ အိမ်လေးက ပေနှစ်ဆယ် ပေခြောက်ဆယ် သွပ်မိုးပျဉ်

ပင် သပ်သပ်ရပ်ရပ်လေးပါ။ အိမ်ရှေ့မှာ သီးပင်စားပင်များမတွေ့ရ သေးဘဲ ကျိုးတိုးကျဲတဲ့ ပန်းပင်လေးများကြောင့် စိမ်းစိမ်းစိုစိုတော့ မြင်ရ တယ်

“ဘယ်သူနဲ့တွေ့ချင်လို့လဲ ဘာကိစ္စလဲ ဪ သူ့သူ”

အသက်လေးဆယ်ကျော်ဟု မထင်ရလောက်အောင် နုပျိုသော သူ့သူ့ရဲ့အသံက မာဆတ်ဆတ်နှင့်။ နောက်မှ သူ့သူ့ကို မြင်ကာ

သူ့သူ့ပြုလိုက်သော်လည်း မလိုလားမှုတွေအပြည့်၊ သူမကို မမြဲဆုံး

ခေါင်းဆုံး အကဲခတ် ကြည့်နေသော မျက်လုံးတို့ကိုလည်း မကြိုက်ပါ။

“အထွန်း သက်သာတယ်မဟုတ်လားဟင်၊ သူ့ဧည့်သည်က

အထွန်းကို လူနာသတင်းမေးချင်တယ်ဆိုလို့ပါ”

“သူက”

“ခွန်းတုံ့ဖော်ပါ”

“ထွန်းသစ်စကို ယုံကြည်ကိုးကွယ်နေတဲ့သူလား”

“ရှင်”

“ဪ အထွန်းက နတ်ကတော်မဟုတ်လား၊ လုပ်ငန်းကို လူမှုရေးကိစ္စတွေအတွက် ယုံယုံကြည်ကြည် ကိုးကွယ်နေတဲ့သူတွေရှိတယ်လေ၊ အဲလိုထင်လို့”

သူသူ ဝင်ရင်းပြမှ သဘောပေါက်သွားသော်လည်း ထွန်းသစ်စ အပေါ် မကောင်းဘူးဟု သိထားသော ထိုအမျိုးသမီးကို မျက်နှာချိုချို ဆက်ဆံလိုစိတ်မရှိပေ။

တကယ်ဆို ထိုအမျိုးသမီးကြီးဘက်ကသာ ကိုယ့်သားဆီ ငါ့သော ဧည့်သည်ကို ချိုသာဖော်ရွေစွာ ဆက်ဆံသင့်သည်မဟုတ်လား”

“ဟင် သူသူ ဧည့်သည်လည်းပါလာတာလား”

ကျောင်းဝတ်စုံလေးနှင့် လွယ်အိတ်လေးလွယ်ကာ အပြုံးချိုချို လေးနှင့် နှုတ်ဆက်လိုက်သူက အထွန်းညီမလေး ဖြစ်ရမည်။

“ဟုတ်တယ် ကြာဖြူရဲ့၊ အထွန်းဧည့်သည်ပါလာတာ၊ အထွန်း

လူနာသတင်းမေး လာတာလေ၊ ကြာဖြူ အခုမှကျောင်းက ပြန်လာတာလား၊ ကျူရှင်ရော”

“ကိုကို နေမကောင်းတာနဲ့ ကျူရှင်မတက်တော့ဘူးဆိုပြီး ပြန်လာတာ၊ သူ့သူတို့အိမ်ထဲဝင်လေ၊ ကိုကိုနဲ့တွေ့ရအောင်၊ မမလာပါ”

ကြာဖြူက သူမ လက်ကလေးကို ဆွဲခေါ်သည်။ ဒေါ်မာလာဆွေ ကြာဖြူရှေ့က ပိတ်ကာတားပြီး

“ကြာဖြူ ညည်းက ကျူရှင်မတက်ဘဲ ပြန်လာတာ၊ ငါ့ကို အဆင်မပြေတာလား၊ စာမေးပွဲနားနီးလို့ စာကြိုးစားမှဖြစ်မှာပါဆိုတာ သောက်ပြောနေတာတောင် ညည်း နားမလည်ပါလား ကြာဖြူ”

“ကိုကို နေမကောင်းနေတုန်းမို့ပါ၊ စာမေးပွဲမကျစေရပါဘူး၊ နေရယ်၊ ဧည့်သည်တွေလည်းရှိနေတုန်း ဘာမှမပြောပါနဲ့တော့”

ဒေါ်မာလာဆွေ မျက်စောင်းထိုးနေသော်လည်း ကြာဖြူက ဂရုမစိုက်ဘဲ ခွန်းတုံ့ဖော်တို့ကို အားတုံ့အားနာဖြင့် ဖွတ်ဆွဲခေါ်သွားသည်။

“အထွန်း”

“ဟင် ဇော်”

ဘေးစောင်းလေး လှဲနေရာမှ ထွန်းသစ်စ အံ့သြတကြီး လူးလဲသည်။ သူမတို့သုံးယောက် ထွန်းသစ်စအနား ဝင်ထိုင်လိုက်ကြ၏။

“ဘာလို့ အိမ်လိုက်လာတာလဲ ဇော်၊ အားနာလိုက်တာ”

“ဘာလို့ အားနာရမှာလဲ၊ သူသူပြောတော့ ဇော် စိတ်ပူပြီး

လိုက်လာတာ၊ အထွန်း သက်ရောသက်သာရဲ့လားဟင်၊ မျက်နှာမှာ အညိုအမည်းတွေကိုစွဲလို့ ဆေးခန်းတွေတာတွေ သွားတာမဟုတ်ဘူး။

မျက်ဝန်းအိမ်မှာ မျက်ရည်တွေ ရစ်ဝိုင်းလျက် ထွန်းသစ် မျက်နှာလေးကို ဖွဖွလေး ပွတ်သပ်စိတ်မကောင်းဖြစ်နေသော ခွန်းတံ့တွေကို ကြာဖြူ မျက်ဝန်းလေးပြူးလည်ကာ အကဲခတ်နေမိသည်။

ကိုကိုရဲ့ ရိုးရိုးသားသား မိတ်ဆွေမှ ဟုတ်ရဲ့လား။ ကိုကိုရဲ့ နတ်ကတော် မိန်းမရာမှာ ချစ်သူမိန်းကလေးရှိတာလည်း တစ်ခါမှ မကြားဘူးပါ။

“ကိုကို ကြာဖြူကိုမို့ပြီး ထိုင်မလားဟင်”
“ရပါတယ် ညီမလေးရဲ့၊ ကိုကို ထိုင်နိုင်ပါတယ်၊ တော်တော်လေးသက်သာနေပါပြီ၊ ဟို ဧည့်သည်အတွက်ပဲ တစ်ခုခုလုပ်ပေးပါနော်”
“ကိုကို ဟိုလေ မေမေလည်းရှိနေလို့ ပြန်မှ လမ်းထိပ်လမ်းဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ညီမလေးလိုက်ပြီး ဧည့်ခံလိုက်ပါမယ်”

“ဪ အင်း အင်း ဇော်ကို အရမ်းအားနာစရာကောင်းနေပြီ၊ မောင်နှမနှစ်ယောက်လုံး အပေးဖြစ်သူကြောင့် သူမကို အားနေကြသည်။ သူမကတော့ မျက်နှာခွမ်းခွမ်း စိတ်ပင်ပန်းနေသော ထူးသစ်စကိုပဲ သနားနေမိတာပါ။

ဘာကြောင့်များ သူ့အမေ အကြင်နာမဲ့လွန်းရတာလဲ၊ ဂရုစိုက်ရုံသော ကြာဖြူကိုတောင် မကျေနပ်ချင်သလိုပင်။

သူမရင်ထဲ ထွန်းသစ်စအတွက် ဝမ်းနည်းလွန်းစွာ သူ့လ

အားပေးသလို ဆုပ်ကိုင်ထားမိပြီး

“အထွန်း အားမငယ်နဲ့၊ ဇော်ကိုလည်း အားမနာနဲ့၊ စိတ်ကောင်းမဖြစ်နဲ့နော်၊ ဇော် အားလုံး နားလည်တယ် သိလား၊ ဇော်ကတော့ နေတွေလည်း ထင်လာဦးမယ်”

“ဟာ မလာပါနဲ့၊ မေမေက လူမှုရေးဘက်မှာ အားနည်းလို့ပါ။ ကိုကိုထပ်ပြီး အားနာရတာမျိုး မဖြစ်ချင်ဘူး”

“ဇော် ဂရုစိုက်ပါဘူး၊ အထွန်းကို တွေ့ချင်လို့ လာမှာပဲဥစ္စာ”

“ကိုယ် နေကောင်းမှပဲ”
“ဟင့်အင်း ဇော်လာမှာပဲ”
“ဆိုးတယ်ကွာ”
“ဇော် ဘယ်လောက်ဆိုးဆိုး သည်းခံနိုင်ပါတယ်ဆို”
“ဒါက”

ကြာဖြူနှင့်သူ့ကို မလုံမလဲ လှည့်ကြည့်ရင်း ထွန်းသစ်စကားဆက်ပြောရမှန်းမသိပေ။ ညီမလေးရော သူ့သူရော တစ်မျိုးမျိုး နိုင်သည်မဟုတ်လား။

သူ့ရဲ့စိတ်တွေကရော ရိုးသားရဲ့လား။ ပုံမှန်ဟုတ်ရဲ့လား။ အခုလောဆယ်မှာတော့ ခွန်းတံ့ဇော် ပြန်သွားသည်နှင့် သူ့ကို ညီမလေးက နှစ်ပေါင်းများစွာ မေးချင်နေသည်ဆိုတာ သူကလည်း သိနေနှင့်...
■ ■ ■

ပြုံးလို့ရစ်မိတာပါ

“မယ့်ဘူး”

“ဟင်”

“မယ့်ရတဲ့အကြောင်းအရင်းနစ်နစ်တယ်ကိုကို၊ တစ်ခုက ကိုကိုကို ဆက်ဆံတဲ့ အဲဒီမမရဲ့မျက်လုံးတွေ မရိုးသားဘူး။ ကိုကိုလည်း ဆယ်လဲ မမွင့်မလင်း ဖြစ်နေတယ်။ နောက်တစ်ခုက ကိုကိုလိုလူမျိုးကို ဘာကြောင့်ပတ်သက်ချင်တာလဲ၊ မိန်းမရှာ ဂန်ဒူးအခြောက်ဆိုတာ နားကလေးတွေ စိတ်ဝင်စားတဲ့ ဂုဏ်ပုဒ်မှမဟုတ်တာ”

ညီမလေးပြောလိုက်မှ သူ့မှာ ဘာတန်ဖိုးမှမရှိတော့။ ညီမလေး တော့ သူ စိတ်မဆိုးရက်။ အမြဲတမ်း သူ့ဘက်က ရပ်တည်ပေးချင်ခဲ့ မဟုတ်လား။

ခွန်းတုံ့ဖော်နှင့် ပတ်သက်တာလည်း သူ့မှာပြောဖို့ခက်နေပါ သေးတယ်။ ဇောက် သူ့ထက်နှစ်နှစ်သုံးနှစ် ငယ်မည်ထင်ရပြီး ကလေးဆန်စွာ နှိုးနှိုးချင်တာလည်း သူ့မှာအပြစ်မဆိုရက်။

တစ်ခါတစ်ရံ လူကြီးဆန်ဆန် တွေးခေါ်မှုလေးများဖြင့် သူ့ တွက် စဉ်းစားပေးတတ်တာလည်း လေးစားလောက်ပေသည်။ ဒါဟာ နားမဟုတ်ဘဲ ဘယ်လိုပတ်သက်မှုမျိုးပါလို့ ညီမလေးကို ဝန်ခံရမလဲ။

“ကိုကို”

“ဟင်”

“ဘာတွေ အဲလောက်ကြီးတွေးနေတာလဲ၊ ကိုကိုတို့ ဘယ်လို

အခန်း (၁၂)

“ကိုကိုနဲ့ အဲဒီမမနဲ့က ဘယ်လိုပတ်သက်မှုမျိုးလဲ ကိုကို သူ့ထင်ထားသလိုပင် ခွန်းတုံ့ဖော်တို့ကို အိမ်ရှေ့ထိ လိုက် ပြန်လာသော ညီမလေးက ခပ်စူးစူးကြည့်ကာ မသင်္ကာမေးခွန်းများ သူ့အနားဝင်ထိုင်သည်။

သူက မဖြေချင်သလို မျက်နှာကို ခပ်လွှဲလွှဲလုပ်၍ သက် ရှိုက်တော့ ညီမလေးက မကျေနပ်သလို မျက်ခုံးလေးတွန့်ချိုးသွား “ကိုကိုက ကြာဖြူကိုတောင် ပြောမပြချင်ဘူးပေါ့”

“မဟုတ်ပါဘူး ညီမလေးရယ်၊ ထူးထူးဆန်းဆန်း ပြော မရှိသေးလို့ မပြောချင်တာပါ”

“ထူးဆန်းတယ်ဆိုတာက”

“ရိုးရိုးသားသား ခင်ကြတာကို ပြောချင်တာ”

အခြေအနေပဲရှိရှိ ညီမလေးက ကန့်ကွက်ချင်လို့ သေချာအောင် စေတနာမဟုတ်ပါဘူး ကိုကို အဲဒီမမက သွက်လက်ပွင့် ငမ်းသလို ထက်ပိုမယ်ပုံစံလေးပါ။ ကိုကိုကိုလည်း စာနာသနားနေတာ စိုးရိမ်နေတာ မဆောင်နိုင်အောင်ပဲ။ သူက အရမ်းချမ်းသာသလားဟင်”

“ကိုကို အဲဒါတွေထိ မသိသေးပါဘူး ညီမလေးရယ် ကိုကိုတွေ့ကြခင်ကြတာ မကြာသေးပါဘူး။ နတ်ပွဲကရင်း ဆုံတာဆိုစရာ သူကလည်း ညီမလေးလိုပဲ ဒီအလုပ်ကို မလုပ်စေချင်ဘူး။ တခြားရောလုပ်ပါလား။ သူ ကူညီမယ်လို့လည်း အားပေးတယ်”

“ဪ စိတ်ရင်းလေးက မဆိုးဘူးနော်၊ ခင်စရာလည်းပေးပါတယ်။ ခုနက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ လိုက်ညှိခံမယ်ဆိုတော့လည်း သူ မငြင်းဘူး။ အဆင့်အတန်း မခွဲချင်တာ၊ ကိုကိုနဲ့ပတ်သက်ပြီး ညီမလေးကို ရင်းနှီးချင်တာလည်းပါမှာပေါ့လေ”

“ညီမလေးကို သူ ဘာတွေပြောခဲ့သေးလဲ”

“ကိုကိုကို ဂရုစိုက်ပေးပါတဲ့။ ညီမတစ်ယောက်ကို အဲဒါတွေအလေးအနက်မှာနေပြီဆိုကတည်းက သူလည်း ကိုကိုအခြေအနေသိသင့်သလောက် သိနေပြီထင်တယ်။ ကိုကို ပြောပြထားတာတွေနဲ့နံ့မှာ မှီထိုင်နေလျက်က သူ ဖြည်းလေးစွာပင် ခေါင်းထိလိုက်ကာ

“သူသူ ပြောတာပါ။ အဲဒါကြောင့် သူ နားလည်နေတာ

“ဒီအခြေအတိုင်း ရပ်မနေဘဲ ရှေ့ဆက်တိုးပါ ကိုကို”

“ဟင် ဘာပြောတာလဲ ညီမလေး”

“သူလည်း ညီမလေးလိုပဲ။ ကိုကိုကို ဒီဘဝထဲမှာ မနစ်မွန်းစေချင်တဲ့ စေတနာတွေရှိနေတယ်။ ပြီးတော့ ချမ်းသာပြည့်စုံတယ်။ သွက်လက်ထက်မြက်မှုရှိတယ်။ အဲလို မိန်းကလေးနဲ့ ချစ်သူရည်းစားတော်လိုက်တာကို ကိုကို ရုန်းထွက်လို့ အဆင်ပြေမှာ”

“ညီမလေးရယ် ကိုကို ရုန်းထွက်ရင်ရော မေမေက ခွင့်ပြုမှာမို့လို့လား။ တကယ်လို့ ရုန်းထွက်လို့ ရခဲ့ရင်ရော ညီမလေးတို့ ဘယ်လို ဘဝနဲ့မှာလဲ။ ဒီမိသားစုကို ကိုကိုဘယ်တော့မှ ဥပေက္ခာမပြုဘူး ညီမလေး”

“ကိုကို”

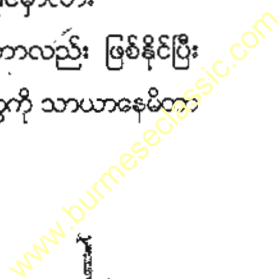
“ညီမလေး စေတနာမေတ္တာကို ကိုကို နားလည်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မေမေ့ကို မလွန်ဆန်နိုင်သလို မိသားစုကိုလည်း တာဝန်မမဲ့ချင်ဘူး ညီမလေး”

“မမဇော်ဘက်က ရှေ့တိုးလာရင်ရော”

“ဟင်”

“ဒီထက်ပိုပြီး ရင်းနှီးလာမယ်။ အခွင့်အရေးပေးလာမယ်။ တစ်ခါတစ်ရံလားလား။ ရှောင်တိမ်းနိုင်မှာလား”

သူ မဖြေနိုင်။ ရှောင်တိမ်းဖို့ ဆန္ဒမရှိတာလည်း ဖြစ်နိုင်ပြီး တော့အော်ရဲ့ ဆိုးနွဲ့မှုလေးတွေ၊ နွေးထွေးမှုလေးတွေကို သာယာနေမိတာ

လည်း အမှန်ပင်။

မေမေရဲ့ လွမ်းမိုးမှုနှင့် မိသားစုတာဝန်တွေရဲ့ ဖိစီးမှုကြောင့် ခွန်းတုံ့ခေါ်ရဲ့ သာယာမှုတွေကို မက်မောတောင့်တမိတာလည်း ဖြစ်သည်။ မွန်းကျပ်နေသော သူ့ဘဝအတွက် ထိုငြိတွယ်မှုလေး လိုအပ်တာ အမှန်ပါ။

“ကိုကို ဖြေလေး မမဖော်ကို ကိုကို မချစ်ဘဲ နေနိုင်မှာလား”

“အဲဒီကိစ္စမျိုးက ဖြစ်ချင်မှလည်း ဖြစ်လာမှာပါ ညီမလေးရ”

“အခု မရေရာပေမယ့် နောက်သေချာနိုင်တာ ကိုကို ခံနေတယ် မဟုတ်လား”

“တော်ပြီ ညီမလေးရ၊ ဖော်နဲ့ပတ်သက်ပြီး မဆွေးနွေးသေးဘူး။ စိတ်ကူးယဉ်မယ်ဆိုရင်တောင် အခြေအနေအဆင့်အတန်းက အရမ်းကွာပါတယ်”

စိတ်ပျက်အားလျော့ကာ ပြောခဲ့ပြီး ညီမလေးအနားက ထထွက်လာခဲ့သည်။ ညီမလေးက သူ့နောက်က လိုက်လာကာ မောင်းကိုတွဲကိုင်ပြီး

“ထမင်းစားတော့မလား ကိုကို”

“အင်း စားတာပေါ့။ မေမေတို့ရော စားပြီးပြီလား”

“မစားသေးဘူး ထင်တယ်။ ခုနက ဖေဖေ အရက်ဆိုင်သွားလို့ ပေါက်ကွဲနေတာ။ မမဖော်တို့ ကိုကိုကို လူနာသတင်းလာ

လည်း မကြိုက်ဘူးထင်ပါတယ်”

သူ ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ထမင်းစားစိုင်းမှာ ထိုင်လိုက်သည်။

ညီမလေးက သူ့အတွက် ခူးခပ်ပြင်ဆင်ပေး၏။

“ဒီနေ့ငါးဟင်းနဲ့သီးစုံပဲဟင်းပဲချက်တာ။ ညီမလေး ငါးအရိုးနှင့်ပေးမယ်နော်။ ကိုကို ငါးမကြိုက်တာသိပေမယ့် ဈေးဖိုးက ဟို”

“ကိုကို နားလည်ပါတယ် ညီမလေးရယ်။ မေမေဆန္ဒကို ကိုကို လှုပ်ပေးနိုင်သေးလို့ မေမေ ဆန္ဒပြုနေတာ။ ညီမလေးတို့ပါ ဟင်းကောင်းကောင်း မစားရတော့ဘူးပေါ့”

“ညီမလေးတို့က ရပါတယ်။ ငါးဟင်းလည်း ကြိုက်တာပဲ။ ကိုကို

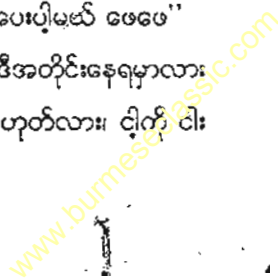
“ငါတို့ကတော့ မကြိုက်ဘူးပေ။ မင်း နတ်မတင်ရတော့ ကြက်ကြော်နဲ့တောင် အရက်မမြည်းရဘူး။ မင်းဘာလုပ်ပေးမှာလဲ ထွန်းသစ်စ”

“ဖေဖေ”

ထမင်းစိုင်းမှာ ယိုင်ထိုးကာ ငြုန်းခနဲ ထိုင်ချလိုက်ရင်း ဖေဖေ သနားရှာနေသည်။ အရင်လို အရက်ဖိုးအမြည်းဖိုး ပေးပြီး အသံတိတ်အောင်လုပ်ဖို့ သူ့လက်ထဲမှာ ပိုက်ဆံမရှိ။

“သားနေကောင်းရင် ဖေဖေသုံးဖို့ ရှာပေးပါမယ် ဖေဖေ”

“ဒါဆို မင်း နေမကောင်းမချင်း ငါက ဒီအတိုင်းနေရမှာလား။ အမေကို မင်းပိုက်ဆံအပ်ထားတာ ရှိတယ်မဟုတ်လား။ ငါ့ကို ငါး

ထောင်တစ်သောင်းလောက် တောင်းပေးစမ်း၊ အခု အကြွေးသောက်တာကွ၊ အခုအကြွေးလည်းဆပ်ရမယ်၊ နောက်ထပ်လည်း သောက်သေးတယ်”

“မေမေဆီရောက်ပြီးသား ပိုက်ဆံကို ဘယ်အချိန်တုန်းက တောင်းရလို့လဲ ဖေဖေရယ်၊ မေမေလည်း သူ့ဟာသူ သုံးစရာရှိလို့ နေတာ ကုန်မှာပေါ့။ သားနောက်နေကျ တကယ်ရှာပေးပါမယ်၊ ထမင်းစားပြီးရင် အိပ်လိုက်ပါတော့နော်”

“မရဘူး ပိုက်ဆံပေးစရာမရှိရင် နတ်ကတော် အဝတ်အစားတွေ ထုတ်ပေး သွားပေါင်မယ်”

“ဖေဖေ”

နှစ်ယောက်ကြားမှာ ဝင်ရပ်လျက် ကြာဖြူ အကျယ်ကြီး ပစ်သည်။ ဖေဖေက ညီမလေးကိုတော့ သူ့အပေါ်လောက် အနိုင်မယူပါ။ သမီးဆိုပြီး ချစ်သောစိတ်နှင့် အော်လိုက်လျှင်လည်း ငြိမ်သွားတာမျိုး။

“ကိုကို နေမကောင်းနေတာလေ၊ ထမင်းမစားနိုင်တာ နှစ်ရက်ရှိပြီလဲ ဖေဖေ သိလား၊ အခုမှ ထမင်းစားအောင် ကြားကြည့်နေတာပါ။ ကိုကို့ကုန်းမာရေးထက် ဖေဖေအရက်ဖိုးက အထက် အရေးကြီးနေလား၊ ကိုကို့ကို နည်းနည်းလောက် သနားကြပါဦး”

“ကြာဖြူရယ် ဟိုလေ ဖေဖေက”

“ကောင်းနေတဲ့အချိန်မှာ ဖေဖေတို့ တောင်းတိုင်းပေးနိုင်အောင် ကိုကို အလုပ်လုပ် ငွေရှာနေတာပဲ၊ နေမကောင်းတဲ့အချိန်လေးတော့ နားလည်ပေးဦးမှပေါ့၊ ဖေဖေ ဒီလောက်သောက်ချင်နေတယ်ဆိုရင် ကြာဖြူ အဝတ်အစားတွေ အကုန်ယူသွား၊ အကုန်ပေါင်ပြီး အရက် ဝယ်သောက်လိုက် ဖေဖေ”

“ညီမလေး တော်တော်၊ ဖေဖေကို အဲလိုမပြောရဘူး၊ ငရဲကြီး တတ်တယ်၊ ညီမလေးလည်း စာကျက်ရဦးမှာ၊ သွားတော့ ကိုကိုတာသာ ထမင်းစားလိုက်မယ်”

သူ ညီမလေးလက်ကိုခွဲကာ တွန်းလွှတ်သော်လည်း ညီမလေး က မသွားပါ။ သူ ထမင်းပန်းကန်ထဲ ဟင်းတွေပုံထည့်၍ ငါးအရိုးနှင်ပေး နေသည်။ ကြာဖြူ စိတ်ဆိုးတာသိတော့ ဖေဖေ ငြိမ်သက်သွားသည်။

ထိုအချိန်မှာ မေမေက ထမင်းစားခန်းတွင်း ဝင်လာကာ ထမင်းစားပွဲကို နှစ်ချက်လောက် တန်းဖုန်းပုတ်လိုက်ပြီး

“ဒီအိမ်မှာ အလုပ်အကိုင်မရှိ၊ ငိုနေတဲ့ မိဘတွေဆိုပြီး ဘယ်သူ လေးစားရမှန်း ရိုသေရမှန်း မသိကြတော့ဘူးလား၊ ကြာဖြူ ညည်းက နှုတ်သစ်စအတွက်နဲ့ ဖအေကို နှုတ်လုန်ထိုးနေတယ်ပေါ့၊ မိဘကိုစော် ကိုင်ရင် ဘာဖြစ်မယ်ဆိုတာ ညည်းတို့ အတန်းပညာမှာ မသင်ယူရဘူး တာ”

“ဒါ စော်ကားနေတာ မဟုတ်ပါဘူး မေမေ၊ ကိုကို နေမကောင်း

ဖြစ်နေတဲ့အချိန်မှာ နည်းနည်း နားလည်ပေးစေချင်လို့ပါ”

“နားမလည်ရအောင် ငါတို့က ဘာတွေလုပ်နေလို့လဲ၊ ငါတို့က သူ့ဆီက မသထာရေစာ လက်ဝါးဖြန့်တောင်းသုံးနေရတဲ့ ဘဝပါ။ ဒီဘက်မှာ ကတိပေးထားတဲ့ကိစ္စက သုံးရက်ပဲလို့တော့တယ်။ ငါ့အသိက္ခာက သူ့အပေါ်မှာ မူတည်တယ်။ သူ့လုပ်မပေးဘူးဆိုရင် ငါ့ဘဝ သူများတံတွေးခွက်ထဲ ပက်လက်မော့ပြီ။ အခု ညည်းအဖေ”

မေမေက ဖေဖေဘက် မေးဝေါ့လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီးမှ

“အိမ်မှာ ပုလင်းထောင် အမြည်းအကောင်းစားနဲ့သောက်တဲ့သူက အခု အရက်ဆိုင်သွားပြီး အကြွေးသွားသောက်ခဲ့တာ ဘယ်လောက်သိက္ခာကျလဲ၊ သူတစ်ယောက်တည်းတင်မဟုတ်ဘူး။ သားစုလုံးသိက္ခာကျတာ၊ အဲဒါကျတော့ နင်တို့ နားမလည်ကြဘူး မဟုတ်လား”

“ဪ”

သူ့ရင်ထဲက မခံစားနိုင်လွန်းစွာ တိုးပိတ်သော အာမေဍိတ်ပင် ထွက်သွားရပါသည်။ အလျင်မီအောင် ပြည့်စုံအောင် ရှာမပေသော သူ့မှာသာ အပြစ်ရှိသည်ပေါ့။

ပြောရက်လေခြင်းလို့ မညည်းညူချင်တော့ပါ။ ကြားထဲက မလေးလည်း စိတ်ဆင်းရဲနေရသည်မို့ ထမင်းစားချင်စိတ် မရှိတော့ဘဲ ခေါင်းကြီးငုံ့ကာ တို့ကနန်း၊ ဆိတ်ကနန်း စားနေလိုက်သည်။

ဒါကို မေမေက ကျေနပ်ပုံမပေါ့ပါ။ ထိုင်ခုံကို ကျိုးခနဲနေအောင် ဆွဲထိုင်လိုက်ပြီး

“မိဘတွေ ဒီလိုဖြစ်နေတာတောင် မင်းတို့ ထမင်းစားဝင်တယ် ဆို၊ မင်းရင်ထဲမှာ မိသားစုသိက္ခာကျလည်း အကြောင်းမဟုတ်ဘူး။ ရင်ထဲမှာပေးမယ်၊ မရလည်း မတတ်နိုင်ဘူးလို့ တွေးနေတာလား ထွန်းသစ်”

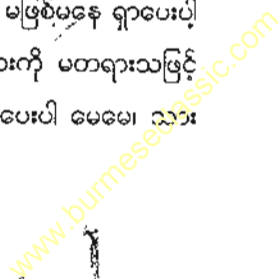
“မေမေရယ်”

“ညည်း ဘာမှဝင်မပြောနဲ့ ကြာဖြူ၊ ညည်းရှေ့ကနေ ကာဆီး၊ ကာဆီးလုပ်နေလို့ ဒီကောင်ပမာမခန့် ဖြစ်လာဟာ၊ မိသားစုကို သူ့ဘဝနဲ့ယူရတယ်ဆိုပြီး မထီလေးစား ပုံစံချိုးလာတာ ညည်းသိရဲ့လား”

မခံစားနိုင်အောင် ဖြစ်လာပြီမို့ မွန်းကျပ်နေသောရင်ကြီး သက်သေအောင် ပေါက်ကွဲပစ်လိုက်ချင်သော်လည်း သက်ပြင်းမောကြီး မူတ်မူတ်၍ ထမင်းစားပွဲက ထရပ်လိုက်သည်။ သူ့အတွက် နာကျင်ကာ နှစ်ညတွေဝဲနေသော ညီမလေးကိုလည်း မကြည့်ရက်။

စိတ်ဝင်သော အထိအတွေ့ကြောင့် သူ့ပါးပြင်မှာလည်း မျက်ရည်တွေ ရှိနေလိမ့်မည်ဆိုတာ သူ သိသည်။

“မေမေလိုတဲ့ငွေကို သား မရရအောင် မဖြစ်မနေ ရှာပေးပါ။ ညီမလေးကို ဘာမှမပြောပါနဲ့တော့၊ သားကို မတရားသဖြင့် နှစ်ညတွေလည်း နည်းနည်းလောက်လျှော့ပေးပါ မေမေ၊ သား”

မခံစားနိုင်တော့လို့ပါ”

“ကိုကို ကိုကို ဘယ်သွားမှာလဲ”

ညီမလေး ကြာဖြူ စိုးရိမ်တကြီး မေးနေတာကို သူ မဖြေခဲ့
တော့ပါ။ မွန်းကျပ်လှောင်ပိတ်ဆို့နှင့်နေသော ဒီနေရာကနေ ခဏလေး
ဖြစ်ဖြစ် ထွက်ပေါက်ရလိုချင်ငြား ရှောင်ပြေးလိုက်ချင်သည်။

ကယ်တင်ရှင်ကို သူ မရှာဖွေပါ။ လွတ်မြောက်ဖို့ သူ မကြိုးစား
ချင်ပါ။

ဒါပေမဲ့ သူ့မှာတောင့်တမှုတွေ ရှိသည်။ မေမေ သူ့အပေါ်
နားလည်နိုင်ပါစေ။ နွေးထွေးကြင်နာသော မေတ္တာတွေ ပေးတတ်ပါစေ။

ပြီးတော့ တခြားတစ်ယောက်ဆီက သူလိုချင်သော တစ်ခု
တစ်ရာ...။

အခန်း (၁၃)

“သူသူ”

“ဟယ် ခုနကမှ ပြန်သွားတယ်၊ အခု ဘာပြန်လာလုပ်ပြန်တာ
အော်ရဲ့”

ခေါ်သံကြားလို့ အိမ်ခန်းထဲက ပြန်ထွက်လာရသော သူသူက
အတုအမတ် ပေးဖို့ ကားပေါ်က ဆင်းလာသော ခွန်းတံ့ဇော် လက်ထဲ
အထုပ်အပိုးတွေနှင့်။

“အထွန်းအတွက် စတိုးဆိုင်က မုန့်နဲ့ဆေးတွေ ဝယ်ပြီးပြန်လာ
သူသူ သွားပို့ပေးပါနော်”

“အမယ်လေး သူသူ့ကို ပို့ခိုင်းတယ် ဟုတ်လား၊ မလုပ်ပါနဲ့
အထွန်းအမေကြီးနဲ့ နောက်တစ်ခါ မျက်နှာချင်းမဆိုင်ချင်ပါဘူး။
သွားကို လူနာသတင်းလာမေးတာပဲ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဆက်

ဆံမယ်မရှိဘူး၊ မျက်နှာရှစ်ခေါက်ချိုးနဲ့ တကယ့်အလန်”

သူသူက နှုတ်ခမ်းတလန်လန်ဖြင့် မဲ့ကာရွဲကာ ပြောသည်။ သူမမှာ ရယ်ချလိုက်ချင်သော်လည်း ထွန်းသစ်စအတွက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေသေးတာမို့ မျက်နှာလေးပင် မလန်းဆန်းတော့ပါ။

“အဲဒီ ဒေါ်မာလာဆွေ မျက်နှာကို မကြည့်ချင် မကြည့်နဲ့ပေါ့ သူသူရဲ့ ကိုယ်က အထွန်းတစ်မျက်နှာနဲ့ သွားတာပဲဥစ္စား အထွန်းခပြေ သနားပါတယ်။ ဒီလောက်ဖြစ်တာတောင် ဆေးခန်းလည်း မသွားရဘူး မအေးကလည်း ဂရုတစိုက် ကြင်နာမှုမရှိနဲ့၊ ဧည့်သည်တွေကိုတောင် အားနာရမုန်၊ လိုဘူးနော်၊ ရိုင်းပျလိုက်ပုံက”

“အဲဒါကြောင့် မသွားချင်ပါဘူးဆို”

“မသွားလို့တော့ မရဘူး၊ အထွန်းအတွက် ဒါလေးတွေကို ပေးဖြစ်အောင်ပေးချင်တာ”

“ပေးချင်ရင် ဇော်ဘာသာ နောက်နေ့မှသွားပေး၊ သူသူတစ်ယောက် ဆလံ ဆလံ”

“တကယ်ပေါ့ သူသူက အထွန်းမိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်းမဟုတ်ဘူးလား၊ တခြားလူမျက်နှာကြည့်ပြီး ဒါလေးတောင် မကူညီချင်ဘူး၊ ဒါဆို အထွန်းကို အနစ်နာခံ ပေါင်းတဲ့ သူငယ်ချင်းကောင်း ဘယ်ဟုတ်ပါတော့မလဲ”

“လုပ်ပြီ မညှာမတာ ပြောတော့မယ်”

သူသူက မျက်စောင်းရွယ်ပြီး သူမလက်ထဲက အထုပ်တွေ ထုတ်အောင်ယူ၏။

“ပေးပေး ထားခဲ့ ထားခဲ့၊ တံကတည်း သူနဲ့ကျမှပဲ အထွန်း ထိမ်းကွဲရတော့မယ် တကယ်ပဲ၊ ကိုယ့်ဘာသာ သွားပေးတာ မဟုတ်

“ဪ လူကတော့ သွားမှာပါ၊ ဒါတွေနဲ့ဆိုရင်သာ ပိုးကြေး ကြေးပေးတယ် အထင်ခံရမှာစိုးလို့”

“ဖြစ်ရမယ် အဲလို အထင်ခံရမှာစိုးလည်း အထွန်းနဲ့ပတ်သက် စင်နေတော့ပေါ့”

“မနေနိုင်ပါဘူး”

“အံ့မယ် ဘာလို့”

“ပြောစရာလား၊ သူသူ မသိလည်းရတယ်”

“အဲတော် အဲလိုကိစ္စတွေ ရှိသေးလား၊ ဇော်တို့ကတော့ မရိုး ညှာနော်၊ အထွန်းတော့ ပွတာပဲ”

“ဘာပွတာလဲ”

“သူ့ဌေးသမီးရဲ့တော်ကောက်ခြင်းခံရတော့မှာမို့လေ၊ အထွန်းတို့ ညှာနော်၊ ယောက်ျားအချင်းချင်းလည်း စိတ်ဝင်စားခံရ၊ မိန်းမတွေ ညှာပေးခံရ၊ ကံမကောင်းတာ တစ်ခုပဲရှိတယ်”

“ဟင် အဲဒါဘာလဲ”

“အင်း”

“အဲတော် တကယ်လား”

သူ့သူ့ ဝမ်းသာအားရ ထပ်မေးစေ
ခေါင်းညှိတ်ပြလိုက်ရသော် လည်း မိန်းကလေးပီပီ ရင်တွေနု
အရှက်သည်းသွားသည်။

“ကဲပါ သူ့သူက ဘာတွေလျှောက်မေးမှန်းမသိဘူး ဖော်
ကွဲ သွားမယ် သွားမယ်”

ပန်းသွေးရောင် မျက်နှာ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြင့် ခွန်းတုံ
ကားပေါ်တ ကာ မောင်းပြေးသွားသည်။ ပွင့်လင်းသွက်လက်လျှောက်
သော်လည်း ထွန်းသစ်စနှင့်ပတ်သက်တော့ ဒီမိန်းကလေး ရှက်တယ်
သားပဲ။

“ဟွန်း ရှုပ်ပါတယ်၊ ဒုက္ခတွေပေးခဲ့တာ”

လက်ဆွဲအိတ်တွေ ကိုင်လျက်က သူ့သူ့အသံထွက်ကာ ည
ညှပ်သည်။ ထွန်းသစ်စ အမေ ဒေါ်မာလာဆွေ ရှေ့မှာ ပေးမိလျှင်
မေးခွန်းတွေနှင့် အသက်ရှူကျပ်သွားနိုင်ပေသည်။

“သူ့သူ”

“ဟောတော်”

အိမ်ထဲ လှည့်မဝင်ရသေးခင်မှာပင် နောက်ထပ်ခေါ်သံဖြင့်
တအံ့တံ့ပြင် လှည့်ကြည့်သည်။

“ဟယ် အထွန်းမ”

“ငါ့ကိုမြင်တာ အဲလောက် အံ့ဩစရာကောင်းလို့လား”

“အံ့ဩတာပေါ့ဟယ်၊ ခုနကမှ တွေ့ခဲ့သေးတာ၊ အိမ်ရှာပေါ်
မိန်းမယ်ထင်တာပေါ့၊ ဘယ်နှယ် ရုတ်တရက်ကြီးရောက်ချလာတာလဲ”

“ဒီလိုပဲပေါ့ကွာ”

“ဖော် လိုက်လာတာက စီးစလား”

“ဖော် မလာလည်း လောင်နေတာပါပဲ၊ အေးချမ်းတဲ့နေ့
ဒါနဲ့ မင်းလက်ထဲက အထုပ်တွေက”

“ဪ အေး မေ့နေတာ၊ အထွန်းအတွက် ဖော်ပေးခဲ့တာ”

“ဟင် ဖော်က မင်းနဲ့အတူတူ ပြန်သွားရင်းနဲ့ ဝယ်ပေးခဲ့တာ

“မဟုတ်ဘူး အခုမှ တစ်ခေါက်ပြန်လာပေးတာ၊ အခုလေးပဲ

ပြန်သွားတယ်၊ သူ့သူတောင် အိမ်ထဲမရောက်သေးဘူး၊ လာ အိမ်ရှေ့
ဒန်းလေးမှာပဲ ခဏထိုင်ရအောင်”

ဖော် လာသွားသည်ဆို၍ ပြန်သွားနိုင်သည့်လမ်းမဘက်ကို

ဆုတ်မော ငေးမျှော်ကြည့်နေမိ၏။

“ဟဲ့ ဪ လာပါဆိုမှ၊ ဖော်က သူ့အိမ်တောင် ပြန်ရောက်

လာကပြီ၊ မျှော်တော်ရောင်လုပ်မနေနဲ့”

“မဟုတ်ပါဘူး”

ရှက်ကိုရှက်ကန်းပြောကာ သူ့သူ့အနားမှာ ဝင်အိုင်လိုက်သလို သူ့သူ့က နီစွေးနီစွေး ဖြစ်နေသော သူ့ကိုလှည့်ကြည့်ကာ နဖူးလေး ခပ်ဖွဖွလာစမ်းအံ့။

“အဖျားသွေးရှိနေသေးတာ ဘာလို့ ထွက်လာတာလဲ၊ အိမ်ထဲ သက်တောင့်သက်သာ လဲနေတာ မဟုတ်ဘူး”

“အိမ်မှာနေတဲ့ အချိန် ဘယ်မှာ သက်တောင့်သက်သာ လို့လဲ၊ အပြင်ထွက်လာမှ အသက်ဝဝရှူရတာ၊ ဟိုငွေရှာမပေးသေး အချိန်တိုင်း အခွဲအစောင်းနဲ့ပေါက်ကွဲနေတာ”

“အဲဒါ ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ”

“ရှာပေးရတော့မှာပေါ့၊ အဲဒီကိစ္စလုပ်ဖို့ပဲ ထွက်လာခဲ့တာ”

“ဟင် ဘာလုပ်မှာလဲ၊ ဘယ်လိုရှာမှာလဲ”

“အိမ်ကရံ ပေါင်ထားတဲ့ ဒေါ်တင်စိန်ကြီးဆီမှာ ထပ်ဖြေ တယ်”

“ဟယ်တော် ဒေါ်တင်ယူထားတာ မကျေသေးဘူး မဟုတ်လဲ သိန်းတစ်ရာကြီးတောင် ဒေါ်တင်စိန်က ပေးမယ်မထင်ဘူး၊ နင် ဘယ် လုပ်ခဲ့တာလဲ အထွန်းမ”

သူ့သူ ဖိုးရိမ်တကြီး ဖြစ်နေသလို ထွန်းသစ်လည်း အသက် ပြင်းပြင်းမရှူနိုင်ပေ။

“အရင်အိမ်ကရံပေါင်ထားတာ ဆယ်သိန်းလောက်ဆပ်ဖို့

ပြုံးလို့လှုပ်မိတာပါ

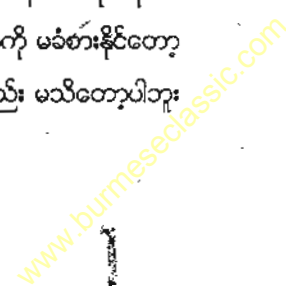
တယ်၊ မေမေ မသိအောင်တစ်မျိုး သိအောင်တစ်မျိုး ငါ ဆပ်နေတာ ဒေါ်တင်စိန် သိတယ်၊ အဲဒါကြောင့် အဲဒီငွေတွေတော့ ထုတ်ပေးလိုက် မယ် ဒါပေမဲ့ အိမ်ကရံတင်မဟုတ်ဘူး၊ နတ်ပွဲခွင်တွေပါ သူ ကန်ထရိုက် ညီကတာ၊ ပွဲလုပ်လို့ရတဲ့အကျိုးအမြတ်ကို သူတစ်ဝက်ဖြတ်ယူမှာ၊ နှာပေးတဲ့ပွဲခွင်တွေလည်း ငါ လိုက်ကရမှာပေါ့၊ ပွဲမရှိရင် နတ်ပစ္စည်း နတ်ရုပ်တွေအားလုံး သူ့အိမ်ပို့ထားရမှာ”

“ဟင် အဲလိုလုပ်ရင် အထွန်းအဖေ ဘယ်လက်ခံပါ့မလဲ၊ သူ့ အမွေအနှစ်ဆိုပြီး ဆတ်ဆတ်ထိ အစွန်းအပွန်းခံခဲ့တာမဟုတ်ဘဲနဲ့ နာအကြီးအကျယ် တက်မှာ”

“ငါလည်း သိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီလိုမလုပ်ရင် ဒေါ်တင်စိန်က ထုတ်ပေးမှာမဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီငွေမရရင်လည်း နေတိုင်း ငါတို့ ပြဿနာ မှာပဲ”

“ဒီလောက် အပြည့်အဝရှာပေးနေတာတောင် အိမ်မှာ အပို နှိုတာရှိတာမဟုတ်ဘူး၊ ဒေါ်တင်စိန်ကို တစ်ဝက်ခွဲပေးရမယ်ဆို၊ နှာပေး ပိုပြီး ပင်ပန်းတော့မှာပဲ”

“ဘယ်တတ်နိုင်တော့မလဲ သူ့သူ့ရှာ၊ လူပင်ပန်းတာကို ခံနိုင်ပါ မှားပြီ၊ စိတ်ပင်ပန်းတဲ့ဒဏ်ကိုတော့ တကယ်ကို မခံစားနိုင်တော့ ညီဘဝက ဘယ်လိုအကျိုးပေးနဲ့ ကံဆိုးနေရလည်း မသိတော့ပါဘူး”

လေးပင်သွားသော အဆုံးသတ်စကားများက ပင့်သက်ရှိများဖြင့် လုံးထွေးသွား၏။ ရင်ဘတ်ထဲမှာ တဆစ်ဆစ်နှင့် ဘာကိုနာပြုရမှန်းလည်း မသိပါ။ စိတ်ပျော့လွန်းသော သူသူက မျက်ရည်တစမ်းစမ်းဖြင့်

“ဇော်ကလည်းလေ အထွန်းအတွက် တော်တော် စိတ်မဆင်ခြင်သွားတာ။ ဧည့်သည်တွေရှိတာတောင် အားနာရမှန်းမသိဘဲ အကို မျက်နာသာမပေးတာ ဇော် ခံစားသွားရတယ်ထင်တယ်”

“ဇော်ကို ငါ အရမ်းအားနာတာပဲ။ အဲဒါကြောင့် နောက်ထပ် ဆို အိမ်ခေါ်မလာခဲ့ပါနဲ့”

“အမလေး အခုလည်း သူသူ ခေါ်လာတာ မဟုတ်ပါဘူး။ လိုက်မဖို့လည်း သူ့ဘာသာ တစ်ယောက်တည်းသွားမယ်ဆိုလို့ ငါ့ရတာပါ။ အခုလည်း ဘယ်သူမှ ဂရုမစိုက်ဘူး။ နင့်ဆီကိုရောက်လာဦးမှာတဲ့”

“ဟင်”

သူသူက နှုတ်ခမ်းကိုမဲ့ပစ်ကာ ခေါင်းညိတ်၏။

“သတ္တိကတော့ အလန်ပဲ။ တို့တောင် လိုက်မမိဘူး။ ပြီးပြောရဦးမယ်သိလား”

ပြောရဦးမယ်ပြောပြီးမှ မပြောနိုင်သေးဘဲ ထွန်းသစ်စကားက တခွီခွီ ရယ်၏။ ပြီးမှ

“အထွန်းကို ချစ်တယ်တဲ့တော်”

“ဘာ”

ရင်တွေဖျပ်ဖျပ်ခါပြီး ယောင်ယမ်းကာ ခုန်ထလိုက်၍ သူသူ မှက်လုံးမျက်ဆန်ပြူးသွား၏။ ထွန်းသစ်စ လက်ကိုလည်း ဆောင့်ဆွဲကာ ထိုင်စေသည်။

“ဒါလေးပြောတာနဲ့ ဘယ်နှယ် ဣန္ဒြေမရ ခုန်ထလာလဲ”

“လန့်သွားတာ”

“ဪ မိန်းကလေးက ချစ်တယ်ပြောတာ လန့်စရာလား ဖို့တို့က ပွင့်လင်းတယ်နော်၊ အထွန်းသာ ဖွင့်ပြောရင် လက်ခံဖို့ အဆင်သင့်ပဲ။ အဲဒါ အထွန်းဘယ်လိုသဘောရလဲ။ အထွန်းလည်း ဇော်ကို ချစ်နေတယ် မဟုတ်လား”

“အာ ငါ ဘယ်လိုပြောရမှာလဲ ဟို”

“ဟိုတွေဒီတွေ လုပ်မနေနဲ့ ဒီကိစ္စမျိုးက ဘယ်သူ့ကိုမှ နောက်ဆံမတင်းဘဲ ကိုယ်တိုင်ဆုံးဖြတ်ရမှာနော်။ ကိုယ်မပျော်မေ့တဲ့ဒီဘဝကြီးမှာ အထွန်း နှစ်မြောမနေသင့်ဘူး။ သူသူက စေတနာနဲ့တိုက်တွန်းတာပါ”

“ငါ နားလည်ပါတယ် သူသူ။ ဒါပေမဲ့ ဇော်ကို ငါ့ဘဝထဲ ဆွဲခေါ်ရက်ဘူး။ သူ့ဘဝထဲလိုက်နေဖို့လည်း သတ္တိမရှိဘူး။ သူကငါ့ကို ချစ်နေတယ်ဆိုရင်တောင် သူ့အသိုက်အဝန်းကတော့ အခြေအနေ အဆင့်အတန်းကွာခြားလွန်းတဲ့ ငါ့ကို ဘယ်လိုလုပ် လက်ခံမှာလဲ”

“အခုချိန်က အဲဒါတွေ တွေးနေရမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဇော်နဲ့ချစ်သူ ဖြစ်ဖို့ပဲ အရေးကြီးတာ၊ ဇော်ကို အရင်ဆုံး ဖွင့်ပြောလိုက်၊ မိန်းကလေး ကစပြီးရင်ဖွင့်နေတာ အားနာဖို့ကောင်းပါတယ်၊ နော် အထွန်း”

သူသူ ဇွတ်အတင်း တိုက်တွန်းနေပေမယ့် ထွန်းသစ်စ ခေါင် တရမ်းရမ်းနှင့် သက်ပြင်းတွေ မှုတ်ထုတ်နေမိသည်။

ဘယ်လိုမှ သဟဇာတဖြစ်နိုင်တာကို တစ်ကိုယ်ကောင်းမဆင် ချင်ပါ။ ကိုယ့်ဘက်မှာ ဖေဖေ မေမေ ညီမလေး ညီလေး မိသားစုရှိသည်။ ဇော်ဘက်မှာ အော်မီဘာ အသိုက်အဝန်း...။

အခန်း (၁၄)

“သမီး လာထိုင်ဦး”

ဖေဖေ လေသံမာမာကြောင့် အခြေအနေမကောင်းတော့ဘူး ဆိုတာ ဒက်ခနဲ သိလိုက်သည်။ မေမေ မျက်နှာကလည်း မကြည်မလင် ဘင်းတင်းမာမာပါ။

စလွယ်သိုင်းထားသော ဂွင်းအိတ်ရှုံ့လေးကို ကျောဘက်တွန်းပို့ ထိက်ရင်း ဖေဖေနှင့်မေမေရဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆိုဖာခုံမှာ ခပ်ရိုရို နှုတ်နာပိုးသတ်၍ ဝင်ထိုင်လိုက်ရသည်။

“အချိန်နဲ့အိမ် ပြန်မလာတာ ဘယ်နှစ်ရက်ရှိနေပြီလဲသမီး”

“ဟို သူငယ်ချင်းအမေ နေမကောင်းတာ ဆေးရုံတင်ထားလို့ သူငယ်ချင်းနဲ့အတူတူ ကူစောင့်ပေးနေတာပါ”

“အဲဒါက ဟုတ်သည်ထား၊ မဟုတ်သည်ထား၊ သမီး အမေ ခြံထားလို့ ဖေဖေ သိပြီးပြီ ဒါပေမဲ့ ဒီလောက်အချိန်နောက်ကျတဲ့အထိ

တော့ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ကိုယ်ဖိရင်ဖိ ဂရုမစိုက်သင့်ဘူးထင်တယ်”

“ရှင်”

“သမီးအဖေက ဟိုဘက်ကို ဂရုမစိုက်စေချင်တာမျိုးပေးတာပဲ မဟုတ်ပါဘူး။ မိန်းကလေးမို့ အသွားအလာ အနေအထိုင် ဆင်ခြင်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဂရုမစိုက်စေချင်တာ။ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား ကိုနိုင်”

“အင်း အင်း ဟုတ်တယ် သမီးအဖေပြောသလိုပဲ”

တစ်ခါမှလေသံမာမာနှင့် ပြောဆိုဆုံးမဖူးတာမျိုးမဟုတ်တော့ စိတ်တိုတိုနှင့်ပြောထွက်လိုက်တာ အဆီအငေါ့မတည့်။ ဒေါ်သဇင်နီ ဝင်ထောက်ပေးမှ သမီးဘက်ကို မျက်နှာတင်းတင်းနှင့် လှည့်ကြည့်ရသည်။ ဒီသမီးက ငယ်စဉ်တည်းက အလိုလိုက်ထားလို့ ဆိုးနေတာပါ။ ဒါပေမယ့် ရည်းစားသနာ ထားပြီး နာမည်ပျက်နှင့်ရှုပ်နေတာ မဟုတ်၍ တော်ပါပေမည်။

“ကဲ သမီး ဖေကြီးပြောတာ သဘောပေါက်လား”

“ပေါက်တော့ ပေါက်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒါ ဖေကြီးပြောတာ မဟုတ်ဘူးလေ။ မေမေပြောတာ”

“အေး အဲဒါ ဘယ်သူပြောတာဖြစ်ဖြစ် သမီး ဆင်ခြင်ရမှာ နာခံရမှာမဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်”

“တွေ့လား သမီးက ပြောရင်သဘောပေါက်ပါတယ်။ သမီး”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ့်သမီးက လိမ္မာပြီးသား”

သမီးပခုံးလေးကို လှမ်းပုတ်၍ပြောတော့ ဦးနိုင်မင်းကို ဒေါ်သဇင်နိုင်ကို မျက်စောင်းရွယ်သည်။

“သမီးဆုံးမဖို့ သူ့အားကိုးပါတယ်ဆိုမှ သမီးက ခေါင်းတစ်ခါ ချိတ်တာနဲ့ အဲလောက် စိတ်လွယ်သွားရလား။ ကိုနိုင်သမီးက ရှေ့မှာသာ ဆက်တဲ့ ဟုတ်တဲ့ ကွယ်ရာမှာလုပ်ချင်တာလုပ်နေတာ”

“မေမေကလည်း ဇော်က ဘာတွေလုပ်နေလို့လဲ။ သမီးလေး စိတ်ယောက်မွေးထားပြီး ငါ့စကားနွားရပြောမယ်ဆိုတာချည်းပဲ”

“အံ့မယ် ကိုနိုင် ရှင်သမီး ပြောတာကြည့်ဦး။ ငါတို့မိဘတွေ လေး သားယောက်ျားလေးမွေးထားရင် အဲလောက်ပူနေမှာ မဟုတ်ဘူး။ သမီးမိန်းကလေးမို့ စိုးရိမ်နေရတာ။ ပြီးတော့ အနေအထိုင် ဆက်လို့ မောင်မိုးကျော်တို့ဘက်က ပြိုင်ပြိုင်မှာလည်း လက်မခံနိုင်ဘူး”

“သမီးလိမ္မာလေးပါ။ ရော့ အင့်ဆိုပြီး ထိုးအပ်ချင်တာ မဟုတ်ဘူး။ မေမေတို့များနော် ကိုယ့်သမီးလေးကို ငုံ့ထားမတတ် ချစ်တယ်လို့ ပေးပေးစားချင်တာလည်း နဲ့နဲ့ကိုပြေးနေတာပဲ”

“ဟဲ့”

ဖေအရှေ့လည်း စကားပြောဆင်ခြင်ရမှန်း မသိပေ။ မထီမဲ့မြင် နဲ့လေးစားနိုင်တာ မဟုတ်ပေမယ့် ပြောတော့မည်ဆို ဖော်ဟောဖိုင်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း။

ဖအေရှေ့မှာဆို ပိုပြီးရောင့်တက်သည်လို့ ပြောလို့ရသည်။

“သမီးနော် သမီးကို မချစ်လို့ ယောက်ျားပေးစားချင်တာမှ မဟုတ်တာ၊ သီးချိန်တန်သီး၊ ပွင့်ချိန်တန်ပွင့်မယ့်အချိန်မှာ မတော်မရော် မဟုတ်မဟတ်တွေနဲ့တွေ့ပြီး မှားမှားစိုးလို့ မိဘတွေက အဆင့်အတန်းတူ ဂုဏ်ခြံပုံတူတဲ့သူကို ရွေးချယ်ပေးတာ”

“အဲလိုတွေယူပြီး ကိုယ်ကျင့်တရားမကောင်းတဲ့သူ၊ ဇော်ကို မကြင်နာတတ်တဲ့သူဆို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ဪ သမီးရယ်၊ မောင်မိုးကျော်က သမီးကို ချစ်ပါတယ်၊ မေမေတို့ကိုလည်း ပေးစားတာပဲ၊ အိမ်လာရင် လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေ ဝယ်လာရတာ၊ မျက်နှာလိုမျက်နှာရ လုပ်ရတာမောလို့”

“ကြားချင်လို့ မေမေရာ၊ သူ့အကြောင်းမသိရင် ခက်မယ်၊ သူ့ဂုဏ်ပုဒ်ကို လူသိစေချင်လို့ မွေးနေ့ဆိုတာလည်း ခြောက်လတစ်ကြိမ် များလုပ်နေလား၊ မသိပါဘူး”

“ကဲ မလိုတာနဲ့ သူများကို လျှောက်ပြောမနေနဲ့၊ အဲဒါ သမီး တစ်နေ့လက်ထပ်ရမယ့်သူ၊ သူတို့ဘက်က အခုတောင် စေ့စပ်ထားချင် တာ၊ မိဘတွေကလည်း သူတို့သားလေးက ဆရာဝန်ဆိုတော့ မတော် တရော် အပိုင်ဖမ်းမယ့် မိန်းကလေးတွေနဲ့ တွေ့သွားမှာစိုးလို့ ထင်ပါနဲ့”

“မေမေရာ”

“သမီး”

ဂျစ်တီးဂျစ်ကန် ဖြစ်လာတော့ ဦးနိုင်မင်း လေသံမာမာနှင့်ဝင် နိုင်ရသည်။ ဘယ်လောက်ပဲ ချစ်လွန်းလို့ အလိုလိုက်လိုက်၊ အိမ်ထောင် ကိုစွဲ ဆန့်ကျင်မှာမျိုးတော့ အဖြစ်မခံနိုင်ပေ။ ဒါ သမီးလေးဘဝအ ချက် အရေးအကြီးဆုံးပဲ မဟုတ်ပါလား။ ဒီမိသားစုမှာက အိမ်ထောင် နှင့်ပတ်သက်လျှင် အစဉ်အလာကြီးသည်။ စည်းကမ်းတွေ ဘောင်တွေ ကို တင်းကျပ်တတ်၏။

အမှားအယွင်း အစွန်းအထင်း မခံချင်တာမျိုးပါ။ ဒေါ်သဇင်ခိုင် မဟုတ်မက ဒေါ်သဇင်ခိုင်တို့မောင်နှမကို ဒီအတိုင်းပဲ အုပ်ချုပ်ကြီးကြပ်ခဲ့ သားစဉ်မြေးဆက် အဆင့်အတန်း ဂုဏ်ခြံပုံရှိစေချင်လို့ဟု ဆိုသည်။

ဒါကြောင့် သမီးအလှည့်မှာလည်း ခိုင် ဘယ်လိုမှ နားလည် မှာမဟုတ်ပေ။ ကိုယ်က ခိုင်ကို သမီးအိမ်ထောင်ရေးနှင့်ပတ်သက် စိတ်မပင်ပန်းစေချင်။ မိသားစုသုံးယောက်တည်းမို့ စိတ်ဝမ်းမကွဲစေ တာ။

ဒါကြောင့်မို့ မျက်နှာကို အတတ်နိုင်ဆုံး တင်း၍

“မိဘတွေက ကောင်းစေချင်လို့ စိတ်ထားတဲ့ကိုစွဲကို ကန့်လန့် ကန့်သိမ်းကျင့်နဲ့ သမီး တခြားအရာတွေကို အားလုံး ဖြည့်ဆည်းနိုင် သမီး အိမ်ထောင်ရေးနဲ့ပတ်သက်ရင်တော့ လိုက်လျောမှာ မဟုတ် အဲဒါကို သမီး ဦးနှောက်ထဲမှာ ရိုက်သွင်းထားပါ”

ခွန်းတုံ့ဖော်မျက်နှာ စိတ်ရှုပ်သလို ရှုံ့မဲ့သွားကာ

“ဇော်နဲ့ပေါင်းသင်းရမှာ ဇော်ချစ်တဲ့သူကို လက်ထပ်လို့ မရဘူးလား၊ ဖေဖေ”

“ဟင် သမီးမှာ ချစ်သူရှိနေပြီလား”

ထိတ်ပျောက်ကား ရေးကြီးသုတ်ပျာ မေမေမေးခွန်းကို မဆိုင်းမတွခေါင်းညိတ်ဖို့တော့ အင်အားမရှိသေးပေ။

“ချစ်သူရှိလို့ ဇော်ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး မေမေ၊ မိုးကျော်ကိုမှ ဇော် မချစ်တာ”

“လက်ထပ်ပြီးရင် ချစ်မလာတောင် အတူပေါင်းသင်းလို့ သိယောဇော်ရှိလာနိုင်တာပဲ သမီး”

“အဲဒါ မသေချာတဲ့ကိစ္စပါ မေမေ၊ သူ့စိတ်ကစားရတာ နှစ်ယောက်ချစ်ခင်နှစ်သက်ခြင်းမရှိဘဲ အချိန်အကြာကြီး အတူနေ ပေါင်းသင်းဆိုတာ မလွယ်ပါဘူး၊ သံသယတွေနဲ့ မကြာခင်မှာပဲ အပြစ်ရှာကွဲကွဲသွားနိုင်ပါတယ်”

“အဲလို ဖြစ်လာရင်တောင် အသိုက်အဝန်း ဂုဏ်သိက္ခာအတွက် မဖြစ်မနေ ထိန်းသိမ်းရမှာပဲ သမီး၊ မဖြစ်သေးတာကို ကြိုတင်စီစဉ်မိဘတွေကို စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်အောင် မလုပ်ပါနဲ့၊ ဘာဖြစ်ဖြစ် မောင်မိုးကျော်ကို သမီး လက်ထပ်ရမှာ၊ အဲလိုပဲ သိထားပါ”

“အာ ဘာတွေမှန်းလည်း မသိဘူး”

အသံထွက်ပြီးတော့ မပြောခဲ့ပါ။ ဖေဖေရော မေမေရော မျက်

တင်းမာမှုနဲ့ကုတ်နေပြီမို့ ခြေသံရှုပ်ရှုပ်နှင့် ထထွက်လာခဲ့သည်။

“အဲဒါထဲရောက်မှ ခုတင်ပေါ် ဝုန်းခနဲ ပစ်လွှဲချကာ အနားမှာရှိသော နေပုံကြီးကို ပွေ့ပိုက်ဖက်တွယ်၍ စိတ်ကို ဖြေဖျောက်လိုက်ရ၏။

မေးဆင်းကျလာသော မျက်ဝန်းထဲမှာ ထွန်းသစ်စ အပြုံးများ ခြင်ယောင်လာပြီး ပင့်သက်မောတို့ ချစ်မိပြန်သည်။

အကကောင်းသော နတ်ကတော်လေးကိုမှ စွဲလန်းမိသည့် ဒီ နေပုံညှစ်မှုတွေနှင့် ချိုတဲ့လွန်းသော သူ့ရဲ့ဘဝကို စာနာသနားမိ နိုင်တယ်။

ကိုယ့်နည်းသားကိုယ် နားလည်ရခက်ကား ရပ်တန့်နေနက်ဆုတ် နေသည့် ဆန္ဒမရှိပေ။

ဘာကြောင့်များ မိဘတွေ လက်မဆံ့နိုင်လောက်သော ထွန်းသစ် သူ့ဘဝသွားမိတာလဲ။ မဆံ့နိုင်ဘူးဆိုလျှင်တောင် ချစ်သူတော်စပ် သူမ ဆက်ကြိုးစားနေမှာ...။

အခန်း (၁၅)

“အဲဒါက ဘာတွေလဲ”

အိမ်အဝင်မှာ ငေါက်ဆတ်သော အမေးကြောင့် ခြေလှမ်းတော်တော်နဲ့ ဖြစ်လျက် ရှေ့ဆက်မရတော့ပေ။ မအိပ်သေးဘဲ ဓောင့်နေတာထက် သူ့ကို စိုးရိမ်ပူပန်လို့တော့ မဖြစ်နိုင်။

“နင့်လက်ထဲက အထုပ်တွေက ဘာတွေလဲလို့ မေးနေတာ ဒီကိုလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

တိုးတိတ်သော နာခံမှုဖြင့် မေမေ့ရှေ့က ဆက်တိုက်မှာ အထုပ်ထုပ်ထိုင်ရသည်။ မေမေက သူ့လက်ထဲက အထုပ်တွေဆွဲယူ၍ အပြင်ထုတ်ဖွဲ့ကြည့်ကာ

“မုန့်ထုပ်တွေ၊ မုန့်ဘူးတွေ၊ ဆေးတွေ၊ ဘောင်းဘီနဲ့ အထုပ်အထုပ်”

“ဒါလိုက်သေးတယ်၊ ဒီတော့တွေကတော့ ထုတ်ပေးစရာ မရှိသလိုလို ခုနဲ့ဘူး၊ နင့်အတွက်ကျတော့ ဒါတွေဝယ်ဖို့ ပိုက်ဆံရှိတယ်ပေါ့”

“မဟုတ်ပါဘူး မေမေ၊ ဒါတွေက သားမှာ ပိုက်ဆံရှိလို့ သားအဖ သားဝယ်လာတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ သူများပေးလိုက်တာပါ”

“ဘာ သူများက အဲလောက်အများကြီး ဝယ်ပေးလိုက်တယ်၊ ခုလဲ ဒါ ဘယ်သူဝယ်ပေးလိုက်တာလဲ”

“ဖော် အဲ ခွန်းတုံဇော်”

“ဪ ညနေကလာတဲ့ ကောင်မလေးလား၊ ထောင့်မကျိုး၊ ခုနဲ့နဲ့ နေပါဦး အဲဒီကောင်မလေးနဲ့နင်နဲက ဘယ်လိုပတ်သက်တာလဲ၊ နတ်တင်ရုံ နတ်မေးရုံ ရင်းနှီးတာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ငါ သိတယ်၊ ခုနဲ့အရင် ငါ ထမင်းစားလာတာ၊ လှည့်ပတ်ဝေဝိုက်ပြီး မဖြေနဲ့”

ဖြေဖို့ခက်အောင် အတိအကျ ချည်ပြီးတုတ်ပြီးသား။ အမှန်တကယ် ခြေလည်း နားလည်လက်ခံပေးမှာ မဟုတ်မှန်း သိလျက်နှင့် ခုနဲ့မရဲ။

“ဒီလိုပဲ ခင်ကြတာပါ မေမေ၊ နတ်ပွဲမှာ စသိတာ”

“နတ်ပွဲမှာ စသိတာဆို နတ်ပွဲမှာ ပြီးပြီလေ၊ ဘာလို့ အိမ်အထိ လာလဲ၊ ငါ့ကိုကြည့်တဲ့ မျက်လုံးတွေကလည်း မကြည့်မလင် မချေမနက်အကြောင်းတွေ နင် ဘာပြောထားလို့လဲ”

“မ ပြောပါဘူး မေမေ၊ ဒီလိုပဲ သူ့သူက တစ်ဆင့် နည်းနည်း”

ပါးပါးတော့ သိမှာပေါ့၊ ဒီလောက်ပါပဲ”

“အေး ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက် ဗရုတ်ဗရုတ်တော့ မကြားချင် ကိုယ်က နတ်ကတော်၊ နတ်တင်ဖို့ နတ်ကဖို့ကလွဲပြီး ကျန်တာ မစဉ်းနဲ့ နေပါဦး အရေးကြီးပြောဖို့ ထိုင်စောင့်နေတာတောင် ပြောဖို့မနေတာ ငါပြောထားတဲ့ ငါ့ကိုစွဲ မင်းဘယ်လိုလုပ်ပေးမှာလဲ၊ ညနေကတော့ စေရပါမယ်လို့ လေကြီးမိုးကြီး ပြောထားတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ မနက်ဖြန် ငွေရမှာပါ၊ မပူပါနဲ့ မေမေ”

“ဘာ သေချာလှချည်လား၊ ဒီငွေအများကြီးကို ဒီလောက် မြန်မြန် နှင်ဘယ်ကရတာလဲ၊ ဘယ်သူ့ဆီကလဲ”

မေမေက ဒီအတိုင်းရတယ်လို့ ပြောလည်း ဝမ်းသာအား ငြိမ်မနေ။ ဘေးကျပ်နံ့ကျပ်ဖြစ်စေသော မေးခွန်းများဖြင့် သူ့ကို အပေးနေသည်။ သူ ဘာပြောမလဲဆိုတာကို ဖော် ပေးလိုက်သော အတွဲ တွန်းထိုးဖယ်ရှားလျက် စိတ်ဝင်တစား။

မပြောလည်း ပါးစပ်ဖွာသော ဒေါ်စိန်တင်ကြောင့် တစ်နေ့ သိမှာပဲမို့ သက်ပြင်းတွေ အရင်ချ၍

“သား အိမ်ကရဲထဲက ထပ်ယူလိုက်တယ်၊ နတ်ပစ္စည်းနဲ့ နတ်တွေကို အပေါင်ထားလိုက်တယ် မေမေ”

“ဘာ ဘာပြောတယ် မင်း”

မေမေ သူ့ကိုလက်ညှိုးကြီးနှင့်ထိုးကာ ဒေါသတကြီး

သူ တုန်ခနဲဖြစ်ကာ ထိတ်လန့်နေသော်လည်း မတတ်နိုင်ပါ။ ဒီအောက်ငွေကို အပေါင်မထားဘဲ ဘယ်က အလွယ်တကူရမှာလဲ။

ပြန်ဆပ်ရမှာလည်းသူ။ ဒါတောင် မေမေက သူ့ကိုနားလည်မိလား။ ဒီလောက်နှင့် မကျေနပ်သေးဘဲ မေမေက သူ့ရင်ဘတ်ကို ခုတ်ထွန်းပစ်ကာ

“မင်း ဒါတွေကို မင်းသဘောနဲ့မင်း လက်လွတ်စပယ် လုပ်ပစ်လား၊ ဒါ ငါ့အမေရဲ့ အသက်မွေးဝမ်းကြောင်း အမွေအနှစ်တွေ”

“သား ကိုယ်ကျိုးအတွက် အလကားသုံးဖြုန်းပစ်တာ မဟုတ်မေမေ၊ ဒီလိုမှမလုပ်ရင် ဒီလောက်များတဲ့ငွေတွေ ဘယ်ကရမှာ

“ဒါ နှင့်အစွမ်းအစနဲ့ တခြားကရအောင်ရှာပေါ့၊ ငါ့အမေဟာ အလွဲသုံးစားလုပ်ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး”

“သား အမြန်ဆုံး ပြန်ရွေးနိုင်အောင် ကြိုးစားမှာပါ”

“ဘာ ရသမျှ သူ့ကိုတစ်ဝက်ပေးနေရမှာ၊ ဘယ်လိုလုပ် အမြန်ပြန်နိုင်မှာလဲ၊ နင် စဉ်းစဉ်းစားစားပြော ထွန်းသစ်စ”

“ဒါဆို သား ဘယ်လိုရှာရမလဲ၊ နည်းလမ်းပြောပါ မေမေ၊ ဘာတိုက်ရမလား၊ ခါးပိုက်နှိုက်လုပ်ရမလား၊ ဒါမှမဟုတ်”

“တော်တော် နှင်အပိုတွေ မပြောနဲ့၊ နင်က တစ်သက်လုံး ဘာမှလုပ်စရာမလိုဘူး၊ အဲဒီနတ်ပွဲက နတ်ကတော်လုပ်ပြီးပဲ

၁၅

ငါတို့တစ်မိသားစုလုံးကို ရုန်းကန်ရှာကျွေးရမှာ၊ အဲဒီအလုပ်နဲ့ ဘဝ အဆုံးသတ်ရမှာ”

“မေမေ”

အဲဒါ မင်းအတွက် တစ်သက်တာ အပြစ်ဒဏ်လို့ ပြောအောင် ထိန်းချုပ်လိုက်ရတာ လည်ချောင်းထဲမှာဆိုလျက် ရင်မှာ အောင့်လာ၏။ တက်ခေါက် အံကြိတ်ရုံနှင့် ကျေနပ်လို့ ထွန်းသစ်စ သိမှာမဟုတ်။

အနာတရတွေ အကင်းမသေနိုင်သော ဒဏ်ရာတွေဖြင့် ထားခဲ့ရသော အခြေအနေတစ်ခုဟာ နာကြည်းစရာကောင်း အတိတ်ရဲ့ကျိန်စာတွေကြောင့်ဆိုပါလျှင်...။

အခန်း (၁၆)

“နင့်ခြေလှမ်းတွေ တော်တော်ပျက်နေတယ်ဆို ဇော်”

“ခြေလှမ်းသွက်တယ် ပြောစမ်းပါဟယ်၊ အခုအရွဲတွေ ခံစား နိုင်နေတာ၊ စကားလုံးကြမ်းကြမ်းတွေ နားမထောင်ရဲဘူး”

ခွန်းတုံ့ဖော်တို့က စကားလုံးမြားဦးတွေ ပစ်လွှတ်မခံရခင် အရင် ဦးအောင် တိုက်စစ်ဆင်နေသည်။ မိမိခိုင်ကလည်း သူ့သူကတစ်ဆင့် ခွန်းတုံ့ဖော်ရဲ့ စိတ်အခြေအနေကို သိပြီးပြီပို့ နှုတ်ပိတ်နေဖို့ ဆုံးဖြတ်မထား။

“နင် ဟိုနေ့က ငါတို့ရပ်ကွက်ထဲက သူ့သူ့အိမ်ကို ရှောက်လာ တယ်ဆိုတာ ငါ သိပြီးပြီနော်”

“ဪ သူ့သူ့ဆီလာပြီး နင့်အိမ်မဝင်လို့ စိတ်ဆိုးနေတာလား”

“ငါ စိတ်ဆိုးတာ အဲဒီကိစ္စကြောင့်မဟုတ်ဘူးဆိုတာ နင် သိပါ တယ်၊ ထွန်းသစ်စကို ချစ်နေတဲ့အကြောင်း သူ့သူ့ကို နင်ဝန်ခံတယ်ဆို”

“ဟာ သူသူကတော့ အချွန်နဲ့မနေပြီ”

“မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဘာ”

“မအော်ပါနဲ့ဟဲ့၊ လန့်သွားလို့ လိပ်ပြာလွင့်သွားရင် အသွယ် နှလုံးကိုပါ ထိခိုက်သွားဦးမယ်”

“ဇော်”

“ပြော”

“နင် ငါ့ကို အရွဲတိုက်နေတာလား”

“အမှန်အတိုင်း ပြောနေတာပါ”

“နင် တကယ်ကို”

“ကိုကိုကို ငါချစ်တယ်”

ကျွတ်ခနဲ ပါးစပ်က အသံမြည်လျက် မိမိခိုင် ကိုယ့်နဖူးကို အထိ အထိ ဖြုန်းခနဲ ရိုက်ချလိုက်မိသည်။ ခွန်းတုံ့ဇော် ဒီတစ်ခါ ပွင့်လင်းလွန်းတာကိုယ်ကို တမင်တကာ အရွဲတိုက်နေသလို ခံစားနေရ၏။ ထွန်းသစ်စပတ်သက်ပြီး တတွတ်တွတ် အတန်တန် တားနေခဲ့တာ မဟုတ်ပါလား

“နင် မဟုတ်သေးဘူးဇော် ဒီကိစ္စက”

“ငါ့ကို တရားလာမဟောနဲ့ဟာ၊ ငါ့ဦးနှောက်ကလည်း မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ သံပါတ်ပေးနေတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ နှလုံးသားက လက်မခံဘူး၊ သူ့ဘာ

ကို သိလေ စာနာမိလေပဲ”

“အဲဒါ ဘဝမဟုတ်ဘူးနော်”

“နှလုံးသားရဲ့ဆာလောင်မှုအတွက်တော့ အာသာပြေစေတာပဲ”

“ဒီအတိုင်းလေးနဲ့ နင် ရောင့်ရဲမှာမို့လား၊ ချစ်သူဖြစ်ပြီးလာရင် တော့နေချင်လာမယ်၊ အဲဒီမှာ နှစ်ဖက်လုံးရဲ့ ကန့်ကွက်မှုတွေနဲ့ နင်တို့ နှလုံးသတ်ကောင်းမှာမဟုတ်ဘူး”

“ဘာ သူ့ဘက်က ငါနဲ့ကန့်ကွက်နေလို့လား”

“သူသူပြောတာ ရိုးရိုးသားသား ခင်တယ်လို့ ပြောရုံလေးနဲ့ နှလုံးသတ်စ အမေက ခါးခါးသီးသီး ကန့်ကွက်တယ်တဲ့၊ ထွန်းသစ်စကို နတ်ကတော်အလုပ်ကလွဲပြီး တခြားဘာကိုမှ စိတ်မဝင်စားစေဘူးတဲ့လေ”

မိမိခိုင် ပြောလိုက်သော စကားတွေက နားထဲ ကန့်လန့်တိုက်သွားလျက် မျက်နှာပါရှုံ့မဲ့သွားစေသည်။

“မိ နင့်စကားကြီးက နိမိတ်မလှဘူး၊ တကယ်ဆို ငါနဲ့ကိုကိုက တွေ့တောင် ဖြစ်သေးတာ မဟုတ်ပါဘူး”

“အဲဒါကြောင့် ငါပြောတာ၊ နောက်ဆုတ်ဖို့ အချိန်မီပီသေးတယ်လို့ နင်က တစ်နေ့မှာ မိုးကျော်နဲ့လက်ထပ်ရမှာ ကျိန်းသေနေတာပဲ၊ ထွန်းသစ်စကို ဝေဒနာတွေ မပေးပါနဲ့၊ ဟိုကအလိုလိုမှ ယိုင်နဲ့နဲ့ရယ်”

“ဘာ”

“သူ့မိသားစုနဲ့သူ့ရုပ်ထွေးနေတာကို ပြောတာပါ”

“စေတနာသက်သက်နဲ့ သူ့ဘက်က စာနာပေးနေတာ မဟုတ်ဘူး။ အားလုံးက မဖြစ်နိုင်ဘူးပြောလေ ငါ့ဘက်က အခွင့်ချင်လေပဲ။ လူလူချင်း ဘာမဖြစ်နိုင်စရာရှိလို့လဲ”

“ဒါ အရွဲတိုက်လို့ကောင်းတဲ့အရာမဟုတ်ဘူး ဇော်၊ ဘဝလုံးနဲ့ သက်ဆိုင်တယ်။ ထွန်းသစ်စက ဘာအခြေအမြစ်မှ မရှိတဲ့”

“အဲဒါကြောင့် ငါ ပိုသနားတာ”

“ဟင်း ဇော်ရယ် ခက်ပါတယ်”

မိမိခိုင် လက်လျှော့ရတော့မလို ဖြစ်လာသည်မို့ သက်ပြစ်မိသည်။ နောက်ဆုတ်ဖို့ ပြောလို့မရလျှင် ရှေ့တိုးလို့တိုက်တွန်းရမှာလား။

ခွန်းတုံ့ဇော်က အကူအညီပင်လို့မည့်ပုံမပေါ်ပါ။ တစ်ကိုယ်ခွန်စားရဲလောက်အောင် ခွန်အားသတ္တိတွေတောင် ရှိနေသလိုပါ။

ခွန်းတုံ့ဇော်က မိမိဘာတွေတွေးနေသလဲ။ စွေစောင်းတဲ့ကာ

“ငါ့ကို မကူညီချင်နေဟာ၊ မကန့်ကွက်ခွဲ၊ နင်နဲ့ငါ သူတို့အဖြစ်က အခင်မင်မပျက်ချင်ဘူး။ နင် အခု အိမ်ပြန်မှာမဟုတ်ဘဲ ငါ လိုက်ပို့မယ်”

“အရင်က တကူးတက အိမ်လိုက်မပို့ပါဘူး။ အခု သူ့”

သွားမလို့မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် အဲဒီမှာ ကိုကိုနဲ့ချိန်းထားတယ်။ တခြားနေရာသွားဖို့ခေါ်တာ ကိုကိုက ဘာမှလည်းမဟုတ်ဘဲ အဲလိုချိန်းတာမျိုးတွေ မလုပ်ချင်ဘူးတဲ့”

“ဘာ မချိန်းချင်ဘူးပြောပြီး သူ့သူ့အိမ် ဘာလို့သွားတွေ့မှာလဲ။ သူ့သူ့ အမေလည်း ရှိတာမဟုတ်ဘဲနဲ့”

“ဘာ သူ့သူ့ အမေက ဘယ်သွားလို့လဲ”

“ရွာက အဒေါ်နေမကောင်းလို့ဆိုလား၊ မနက်က ခရီးဆောင်အိတ်နဲ့ ကားဂိတ်ထွက်သွားတာ ငါနဲ့တွေ့လိုက်တယ်”

“အဲဒါဆိုလည်း သူ့သူ့ ရှိတာပဲလေ၊ ငါတို့က စကားပြောရုံပဲ ပြောမှာ၊ ဘာလုပ်ကြမှာမို့လဲ”

“အေး လုပ်ချင်လုပ် မလုပ်ချင်နေ၊ ဟိုကရှောင်နေတာတောင် နင်က ဇွတ်တိုးချင်နေတာဆိုတော့ ငါလည်း ဘာပြောရမှန်း မသိတော့ဘူး”

မိမိခိုင်က စိတ်ကုန်သလို နဖူးကို ဆလံဆယ်ခါလောက် လှုပ်ပစ်လိုက်သည်။ ခွန်းတုံ့ဇော်နှင့်ခင်ခဲသည် သက်တမ်းတစ်လျှောက် ဒီတစ်ခါလောက် စိတ်ညစ်တာ မရှိဘူးပေ။ ဘာကြောင့်များ ခွန်းတုံ့ဇော် အသည်းအသန် ခေါင်းမာနေရသည်ပင်။

နင့်သဘောလို့ ပြောလိုက်မှ အရွဲတိုက်ပြီး ရပ်သွားမလား။

အေး ကျေးဇူးတင်တယ် အဲလိုလုပ်စမ်းပါလို့ အားတက်သွားလျှင်လည်း အခက်။

ခွန်းတုံ့ဖော်အပေါ် သံယောဇဉ်ကြောင့် အတွေးတွေတောင် အနိမ့်အမြင့် အတက်အကျ မမှန်စွာ ယောက်ယက်ခတ်လို့...။

အခန်း (၁၇)

မိမိခိုင်ကို သူ့အိမ်ဝင်ပို့ခဲ့ပြီး သူ့သူတို့အိမ်ဘက် ကားမောင်းလာ သည်။ ဟွန်းတစ်ချက်တီးလိုက်ရင်ပဲ သူ့သူ့ အိမ်ရှေ့ပြေးထွက်လာကာ

“ဟော အခုမှ လာရသလား၊ အထွန်းက ရောက်နေပြီ”

“ဟင် အထွန်းရောက်နေတာ ကြာပြီလား”

“အခုလေးတင်ပါပဲ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်၊ လာလေ အထဲဝင် လေးပေါ်မှာ အထွန်း ထိုင်စောင့်နေတယ်၊ ထမင်းစားပြီးမှပြန်နော်၊

အမေ တောသွားလို့ ကိုယ်တိုင် စားဖိုမှူးလုပ်နေတာ”

“သူ့သူက ချက်တတ်တယ်ပေါ့၊ ကောင်းသားပဲ စားပြီးမှ ပြန်

“အိုကေ ချက်ပြီးရင် လှမ်းခေါ်လိုက်မယ်၊ အဲဒီမှ အထွန်းနဲ့

ပြောရင်းစောင့်နေ”

သူသူက အိမ်ထဲ ကနွဲ့ကလျ ပြေးဝင်သွားသည်။ ဒါန်းလေးပေါ်မှာ ထိုင်နေသော အထွန်းက ခွန်းတုံ့ဇော်ကိုမြင်တော့ မျက်ဝန်းများ အရည်လဲကာ ပြုံးပြ၏။

“ကိုကို”

“ဇော် ထိုင်လေ”

ထွန်းသစ်စက ဒါန်းလေးတစ်ဖက်ခြမ်းကို တိုးရွှေပေး၏။ ခွန်းတုံ့ဇော်က ထွန်းသစ်စ ကိုယ်နှင့်နီးအောင် တိုးကပ်ထိုင်ပြီး

“ဇော်ကို ဒီအိမ်လာဖို့ ဘာလို့ခေါ်တာလဲဟင်”

“မော် ကိုယ့်အိမ်ထပ်လာရင် မေမေကြောင့် အားနာစရာတွေ ဖြစ်မှာစိုးလို့၊ ပြီးတော့”

အားနာသလို မဝံ့မရဲ ရှိလှသော ထွန်းသစ်စ စကားတွေက သူမကြားချင်တာတွေ မဟုတ်ပါ။ မျက်ခုံးလေးတွန့်ချိုး မျက်မှောင်ကုတ်သွားရရင်း ထွန်းသစ်စဘက် တည့်တည့်လှည့်ထိုင်ချလိုက်သည်။

“ကိုကို”

“ဟင်”

သူသူဆီကတစ်ဆင့် သူမ ရင်ထဲက ဆန္ဒတွေ သိနေမှာဖြစ်ပေမယ့် ကိုကိုက အနေအေးစက် စိမ်းသက်လွန်းလှသည်။ ထိုကပ်နေသော သူမကိုယ်နှင့် မသိမသာ ခွာလျက် သက်ပြင်းချသံ ကိုကို အသက်ရှူသံ ပြင်းပြင်းကိုလည်း ကြားရ၏။

“ဇော်ကို မခင်ဘူးလားဟင်”

“ခင်ပါတယ်”

“သူသူက ဘာပြောလဲ”

“ဟင်”

ကြောင်တောင်တောင် မသိချင်ယောင်ဆောင်သလို ဖြစ်နေတာ သူမ အသည်းတွေယားလှသည်။ မိန်းကလေးသိက္ခာတွေ ဘာတွေ ဖြစ်တုတ်နိုင်ဘဲ အစဖော်ပေးနေတာတောင် ကိုကိုက မတုန်မလှုပ်။

“ကိုကို သူသူ ဘာမှပြောမထားဘူးလားလို့”

“ပြော ပြောပါတယ်”

ကတုန်ကယင် ထစ်ငေါ့စွာဖြေပြီး ထွန်းသစ်စ မျက်နှာခပ်လွှဲ နှင့် သက်ရှိကံသံ ကသုတ်ကယက် လွင့်ထွက်လာပြန်၏။

“ဘာတွေကို ကြောင့်ကြ နောက်ဆံတင်းနေတာလဲ ကိုကို၊

ကိုကို မိန်းကလေးတန်မဲ့ အရှက်နည်းတယ်၊ ရဲတင်းလွန်းတယ်လို့ အထင်သေးနေတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး ဇော်ရယ်၊ ကိုယ့်ဘဝက မိုက်ရှူးရဲဆန်ဖို့ အခြေမပေးလို့ပါ”

“မိုက်ရှူးရဲဆန်တဲ့အဓိပ္ပါယ်က ဘာကိုပြောတာလဲ ကိုကို၊ ဇော်နဲ့ ဘာဖြစ်ဖြစ်ရမှာ ဘာတွေက အဟန့်အတား ဖြစ်နေတာလဲ”

“ဇော် သိပြီးသားဖြစ်မှာပါ၊ အခြေအနေ အဆင့်အတန်း

အသိုက်အဝန်း ဘယ်ဘက်ကမှ လက်မခံနိုင်တဲ့အကြောင်းတရားတွေ”

“အဲဒါတွေထိ မတွေးဘဲ ရိုးရိုးလေး ငြိတွယ်သွားလို့ရော မဖြစ်ဘူးလား ကိုကို”

“ဇော်ရယ် အဲလိုငြိတွယ်ပြီးသွားရင် ဇော်ရော ကိုယ်ရော ဒီအတိုင်း ရပ်တန့်နေနိုင်ကြမှာလား။ ကလေးကို မှန်ပေးကြီးစရာလည်း ကိုယ့်မှာ ဘာမှမရှိပါဘူး။ ဇော်ကို မှီခိုရင်းနဲ့ ပိုင်းလုံးတစ်ယောက်လို့လည်း အထင်မခံနိုင်ဘူး”

“ကျွတ် ကိုကိုက အရမ်း အဝေးကြီးတွေ့နေတာပဲ”

“ကိုကိုက လူကြီးလေ ကလေးရယ် ကိုယ့်ဘက်က ပြည့်စုံနေရင် တစ်မျိုးပေါ့”

အဲလို သိမ်ငယ်တတ်တာတွေကြောင့် ရင်မှာပိုပြီး ထိခိုက်လွယ်တာပါဟု မဖွင့်ဟဖြစ်။ ရင်ခွင်ကျယ်မှာ တိုးဝင် မှီခွဲခွင့်လေးပဲ ရချင်တာပါလို့တော့ ဝန်ခံလိုက်ချင်သည်။

“ကိုကို”

“ဟင် ပြောလေ ဇော်”

“ဇော် ကိုကိုကို သူစိမ်းမဆန်ချင်ဘူး။ ကိုကိုလည်း ဇော်ကို သူစိမ်းမဆန်ပါနဲ့၊ ဝေးရမယ်ဆိုလည်း ကံကြမ္မာအတိုင်းပဲ ရှိပါစေ ကိုကို အကြောက်လွန်ပြီး ဆန္ဒတွေကို မျှီသိပ်လိုက်ရတာက စစ်မရောက်ခင်က မြားကုန်နေတဲ့ စစ်ရှုံးသမားနဲ့ အတူတူပါပဲ။ လူတစ်ယောက်မှာ ကိုယ့်

“အဲလို ဆုံးဖြတ်နိုင်တဲ့ ကိုယ်ပိုင်လွတ်လပ်ခွင့်တွေ ရှိကြပါတယ်”

စကားတွေ မနားတမ်းပြောရင်း သူ့ကိုလည်း မျက်လွှာလေး သွန်းကြည့်သေး၏။ ထိုမျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းလေးက သူ့နှလုံးသားတွေ ခွဲညှို့သိမ်းပိုက်နေသည်သို့ ရှိသည်။ ဒူးဖုံးရုံ စကားအတိုလေးနှင့် ရောင် တီရှပ် လက်စကလေးက သူ့မအသားအရေကို ပို၍ ဝင်းဖန့် ထောက်ပစေပြီး ကြီးသိုင်း အိတ်ရှုံ့လေးကို အမြဲလို စလွယ်သိုင်းထား အတတ်လည်း အပြစ်ကင်းသော ကလေးငယ်လေး တစ်ယောက်လိုပင်။ နှလုံးဝင်းရဲတင်းသည်ဟု ထင်ရသော်လည်း သူ အပြစ်မမြင်ရက်ပါ။

သူမရဲ့ စကားလုံးတွေအောက်မှာပဲ အပြစ်သားတစ်ယောက် အကျဉ်းကျလျက် ရုန်းထွက်ချင်စိတ်တွေလည်း မရှိတော့တာ နှလုံးဝင်းရဲ တောင့်တမှုကြောင့်ပဲ ဖြစ်မည်။

ဇော် ရေ ကိုယ့်မှာလည်း တောင့်တမှုတွေနဲ့ပါဟု သူမလိုပင် နှလုံးဝင်းပစ်လိုက်ချင်၏။

တကယ်ဆို မချစ်လို့မှ မဟုတ်ဘဲ။

“ကိုကို ဇော်ကို ဘာမှမပြောဘဲ ဒီအတိုင်း ကြည့်နေတော့မှာ”

“ဟင်”

သူမစကားတွေ နားထောင်ရင်းဖြင့် တမေ့တမော ငေးမျှော် လေသလား။ သူမ ပခုံးလေးတိုက်ကာ ပြောမှ ပြန်သတိဝင်ရတဲ့

၁၄၆ ◊

အဖြစ်။

သူ ရှက်သလို ဖြစ်သွားပေမယ့် အရင်လို အိုးတိုးအမ်းထဲ မဝံ့မရဲတော့ မနေတော့ပေ။ သူမလေး ပြောသလို ကံကြမ္မာအထဲ ပဲလို့ သဘောထားလိုက်ရတော့မလား။

ဝေးကွာရမည်ဆိုတာ ကြိုတင်ခံစားမိပြီးသားမို့ ခံနိုင်ရုံအောင် ကြိုးစားရုံကလွဲပြီး ..။

အခန်း (၁၈)

“ကဲ စကားတွေ ပြောမကုန်ဖြစ်နေကြတာ ထမင်းစားဖို့တောင် မနေကြပြီလား၊ သူ့သူ ထမင်းပွဲပြင်ပြီးပြီ လာစားကြ”

“အိုကေ အိုကေ လာပြီ၊ ကိုကို ထ သွားမယ်”

ဇော်က သူ့လက်ကို ဆွဲကာရပ်ခိုင်းပြီး အိမ်ထဲထိ သူ့လက်ထဲကို တွဲခိုလျက် ပျော်နေသည်။ သူ ခပ်ခွာခွာ နေလိုပေမယ့် ထုတ်သာပါ။ ရင်ခုန်လှုပ်ရှားခြင်းတွေ မရပ်တန့်ဘဲ ကြည့်နူးမူတွေလည်း နူးမသတ်နိုင်။

“တို့ကတော့ ချက်တတ်သလို ချက်ထားတာပဲ စားနိုင်ရင် ကြ အားမနာနဲ့”

“ဟင်းတွေက မွှေးနေတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဇော်က ကြက်သား ချက်ဘူး၊ ဝက်သားနဲ့ထမင်းစားဝင်တာ”

“အံမယ်လေး ဝက်သားအကြောင်း ဒီအိမ်မှာ မပြောလိုက်ဘဲ ကိုယ်တော်တို့က မကြိုက်တူး တော်ကြာ ထွန်းသစ်စ ကိုင်တာမခံရဘဲ ကိုယ်တော်တို့က အရင်ကိုင်တာ ခံနေရဦးမယ်”

“ဟင့် ဝက်သားစားတာနဲ့ သူတို့က ဘာလိုကိုင်မှာလဲ”

“သူသူ ရာ ဇော် နားမလည်တာတွေ မပြောစမ်းပါနဲ့၊ လက်ရာကို ငါတို့အားပေးမယ်ဆို ပြီးရောပေါ့”

“ဟွန်း သူပြောပုံက တို့ကပဲ ကျေးဇူးပြန်တင်ရမလိုဘဲ အထွန်းနော် ဇော်နဲ့တွေ့မှ တို့ကို အရမ်း သူစိမ်းဆန်တာပဲ”

“ရုပ်ကြမ်းကြီးနဲ့ လာနဲ့မနေနဲ့ ဇော် က ဇာတ်တူသား စားသလားဆိုပြီး တစ်မျိုး ထင်နေဦးမယ်”

“အံမယ်လေးတော် အခုမှ ဇော်ကို ချစ်ကြောက်ရိသေ ဖြစ်လိုက်တာ၊ ပြေလည်သွားကြပြီလား ဟင်”

“အင်း”

သူက ဆွဲအနေဆဲမှာပင် ဇော်က သွက်သက်စွာ ခေါင်းညှိထိ သူ အသာငြိမ်နေလိုက်တော့ ဝန်ခံလိုက်သလို ဖြစ်သွားသည်။ သူ့အဝမ်းသာအားရဖြစ်ကာ ..

“အဲလို ဆုံးဖြတ်လိုက်တာ ကောင်းပါတယ် အထွန်းနော် ဒါမှလည်း အထွန်း ရုန်းထွက်အားရှိမှာ၊ ဒါနဲ့ ငွေရေးကြေးရေး အထွန်း အဆင်ပြေသလို စီစဉ်လိုက်တာ အထွန်းအမေ ဘာပြောလဲ”

“ကြိုတွေ့ထားသလို ပေါက်ကွဲတာပဲပေါ့၊ တစ်ညလုံး အိပ်လို့ အောင် တတွတ်တွတ်ပဲ”

“အခုရော”

“မကျေနပ်သေးဘူး၊ အကုန်လုံး ငါတာဝန်ယူရမှာတောင် အဲလို ချစ်တာ အပြစ်ကြီးကျူးလွန်သလို ဖြစ်နေတာ အမြန်ဆုံး ဒီကိစ္စ ပြေလည်စေရပါမယ်လို့ ကတိပေးထားရတယ်”

“တောင်ပြုံးပွဲတော့ မျှော်လင့်ချက် ရှိပါသေးတယ်”

“အပြည့်အဝ ကိုယ်ရတော့မှာမှ မဟုတ်တာ၊ ရေရှည် စီမံကိန်း ရုန်းကန်ပြီး ကြိုးစားဆပ်ရတော့မှာ”

“ဒါကိုတောင် အထွန်း အမေနားလည်မပေးတာ အထွန်း အိမ်မနာဘူးလား”

ထွန်းသစ်စ ခေါင်းညှိတ်လိုက်သလား၊ ခေါင်းခါလိုက်သလား။

အင်းငုံစားနေတာမို့ သေချာ မမြင်လိုက်ပေမယ့် အထွန်း နှုတ်ဆိတ် နောက်ကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် အထွန်းရင်ထဲ နာကျင်မှု ဖြစ်နေမှာတော့ တတ်သိလိုက်သည်။

ဒီဝေဒနာတွေကို သူမ အချစ်တွေနှင့် ကုစားပေးချင်ပါသည်။

“အထွန်း စားလေ၊ စကားများမနေနဲ့၊ သူသူကလည်း ထမင်း အထွန်း ဘာတွေ လျှောက်မေးနေတာလဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဘာမှ မမေးတော့ပါဘူး၊ ကျွန်တော်မျိုးမ မှားသွား”

ပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်တော်မျိုးမ သေသင့်ပါတယ်”

သူသူက အရယ်အရွန်းဖြင့် ထွန်းသစ်စ စိတ်ပြောင်းအောင် လုပ်၏။ အထွန်း မျက်နှာလေး ပြုံးယောင်သမ်းလာပြီး ခွန်းတုံ့ဖော် ပန်းကန်ထဲကို ဟင်းတွေ ခပ်ထည့်ပေးသည်။

“အလှူလက်ဖက်နဲ့ မျက်နှာလုပ်ရတော့မှာပဲ ကိုယ်က ဇာတ် အိမ်လာတာတောင် ကောင်းကောင်း ဧည့်မခံနိုင်ဘူး”

“ဇော်လည်း အဲဒါကို စဉ်းစားမရတာ ကိုကိုနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ဇော်ကို ဘာလို့ အမြင်မကြည်တာလဲ၊ ပြိုင်တောင်လဲ၊ တကယ်ဆို ဇော်ထံ မိန်းကလေးနဲ့ ရင်းနှီးတာကို ဂုဏ်တောင်ယူရဦးမှာ၊ ဟို ဇော် ဘဝင်ပြု ပြီး ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ဇော်ကြောင့် ဘာတွေဆုံးရှုံးသွားစရာ အကြောင်းရှိလို့လဲ”

“အမလေး အဲဒါတော့ မသိဘူး၊ ဇော်နဲ့မပတ်သက်ရဘူးလို့ အတိအကျတောင် အမိန့်ထုတ်မထားတာတဲ့၊ နတ်ကတော်အလုပ်လဲ လွှဲပြီး ကျန်တာကို စိတ်ဝင်စား... ရာမလိုဘူးတဲ့လေ”

“ဟုတ်လား ကိုကို”

ဒီတစ်ခါတော့ ထွန်းသစ်စ မငြင်းဖြစ်၊ အမှန်တကယ်မို့ အကြောင်း အတင်တွေတောင် ဖြစ်ခဲ့ကြသေးတာပဲ။

ဒါတွေထိ ပြောလို့ကတော့ ဇော် ဘယ်လိုမှ ကျေနပ်နိုင်မှာ မဟုတ်ပေ။ တကယ်ဆို ဇော်က သူဌေးသမီး ဥစ္စာပေါရုပ်ချော၊ ပညာ တတ် အဆင့်အတန်း ဂုဏ်ဒြပ်နှင့်။

သူမပြောသလို ကိုယ့်ဘက်က နစ်နာစရာအကြောင်းလည်း မြင်တဲနှင့် ခါးခါးသီးသီး ငြင်းဆန်တာ အံ့ဩစရာကောင်းပေသည်။

အကြောင်း ဒီအကြောင်း ပြောရင်း ထမင်းစားပြီးလို့ ဧည့်ခန်းထဲရောက် ညီတိုင်အောင် စကားတွေက အမျှင်မပြတ်။ သူသူက အလိုက်သိစွာ မင်းစားခန်းထဲမှာ ပန်းကန်ဆေးကျန်ခဲ့ပြီး ခွန်းတုံ့ဖော်နှင့်အထွန်း ညွှန် ကော်ဖီနှစ်ခွက် လာချပေးထားကာ

“အေးအေးဆေးဆေး အချိုတည်းရင်း စကားပြောကြဦး၊ ဘာပေးမှာ ပန်းကန်ဆေးပြီး အလုပ်တွေ လက်စသတ်လိုက်ဦးမယ်”

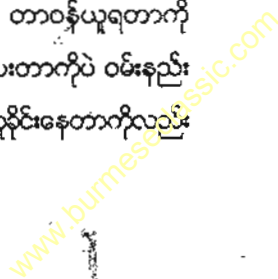
ပြောပြီး ထွက်သွားတော့ ဧည့်ခန်းထဲမှာ သူမတို့နှစ်ယောက် နေထိုင်ရာ နေရာ

“ကိုကိုအမေက အမေရင်းရော ဟုတ်ရဲ့လားဟင်”

“ဘာ ဘယ်လို မေးလိုက်တာလဲ ဇော်၊ ကိုယ်တောင် အဲလို မှတ်နိုင်သလားလို့ တစ်ခါမှ မတွေးဖူးဘူး”

“ကြားနေရတာတွေက အကြင်နာကင်းမဲ့နေသလားလို့ပါ ကိုကို၊ အမေလည်း အရမ်းစိမ်းလွန်းသလိုပဲ”

“မိခင်မေတ္တာနဲ့ မနွေးထွေးဘူးတာတော့ အမှန်ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ နောက် သားအကြီးဆုံး အစ်ကိုအကြီးဆုံးလေ၊ တာဝန်ယူရတာကို မငြင်းပါဘူး၊ တစ်ခါတလေ ကိုယ့်ကိုနားလည်မပေးတာကိုပဲ ဝမ်းနည်း ပြီးတော့ အမိန့်တွေသုံးပြီး မဖြစ်မနေ တာဝန်ယူခိုင်းနေတာကိုလည်း

၅၂ ◊

ရင်နာတယ်၊ ဘယ်လိုပြောရမလဲ၊ ကိုယ် သိတတ်စအရွယ်ကတည်းက မညှာမတာ ခိုင်းခဲ့တယ်လို့ ကိုယ်ခံစားရတယ်”

“ဟင် ငယ်ငယ်ကတည်းက”

သူ ကော်ဖီခွက်ကို တစ်ဝိုက်ရင်း ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်အံ။ ဇော်အံ့အားသင့်သလို မျက်လုံးလေးပြူးဝိုင်းနေကာ

“ဒါတော့ လွန်တာပေါ့၊ ကိုကိုကို ပညာရေးဆုံးခန်းတိုင်အောင် သင်မပေးဘဲ သူတို့လည်း လုပ်နိုင်ကိုင်နိုင် အရွယ်ရှိသေးတာကို တာသက်သက် အပြစ်ကြွေးဆပ်ခိုင်းနေသလို ဖြစ်မနေဘူးလား”

“ဟင်”

ဇော်က သူ မတွေးဘူးတာတွေနှင့် သူ့အတွက်ရင်နာလျှောက်သည်။ သူက နာကျင်မှုတွေရှိသော်ငြားလည်း ဒီလို ခံစားနေမိတာပေးမဟုတ်ပါ။ ဖေဖေနှင့်မေမေကို ချစ်သည်။

ညီမလေးနှင့်ညီလေးကိုလည်း သူ ရင်နှင့်အမျှ ချစ်၏။

တာဝန်ဝတ္တရားတွေ ကျေနပ်အောင် ကြိုးစားရင်းဖြင့် ဘယ်အပေါ်မှလည်း အာယာတ မရှိခဲ့။

အခု ဇော် ပြောနေတာတွေလည်း နားလည်အောင် မကြိုးစားချင်ပေ။

ဖြစ်နေတာတွေဟာ သူ့ဆန္ဒတွေနှင့် ဆန့်ကျင်ကာ အရာရာတိုင်း သိမ်မွေ့စွာ လွဲမှားနေလျက်။ . . .

အခန်း (၁၉)

“လွဲမှားတယ်လို့ ယူဆနေရင် တည့်မတ်အောင် ကြိုးစားကြည့်ပါ။ အထွန်းရယ်၊ အခုပဲ ဇော်ကို ပြတ်ပြတ်သားသား ပြောမယ်ဆိုပြီး သူ့အဆင့်တောင် ရောက်သွားပြီ၊ စိတ်ညစ်နေတာတွေလည်း အိမ်ပြန်ရောက်ခင် ခဏတော့ ပြောပျောက်ပေါ့ပါးနေတာပဲ မဟုတ်လား”

သူ့သူက ပျောက်ပြယ်မသွားသေးသော သူ့ရဲ့အပြုံးကိုကြည့်ကာ ပျော်တွေနှင့် ဝေဖန်၏။ သူ အခုထိ ဇော်ပြန်သွားသော်လည်း အိမ်ပြန်ဖြစ်သေးပါ။

သူ့သူ့အမေ အိမ်မှာမရှိတာမို့ အားမနာနိုင်ဘဲ ဇော်ကို လိုက်ပို့ပြီး သူ့သူ့ဆီ ပြန်လာခဲ့သည်။ အိမ်ပြန်ရောက်လျှင် ဇော်နှင့် ကြည်နူးသမျှတွေ ခဏချင်းနှင့် အစပျောက်သွားနိုင်သည် မဟုတ်လား။

“ငါ မှန်ရဲ့လား သူ့သူ”

“မများတာတော့ သေချာပါတယ်။ မိသားစုအတွက် ဘယ်လောက်ပဲ တာဝန်တွေ ထမ်းနေရနေရ ကိုယ့်ခံစားမှုအတွက်လည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် ဆုံးဖြတ်ပိုင်ခွင့် ရှိတာပဲ။ အထွန်းက ယောက်ျားလေး နှစ်နာစရာ ဘာအကြောင်းမှ မရှိဘူး။”

“အဲလိုတွေနဲ့ မတိုင်းတာချင်ပါဘူး။ ဇော်ကို တန်ဖိုးမထားသလို ဖြစ်မှာစိုးတယ်”

“အကဲပိုနေလိုက်တာ အထွန်းရယ်။ အစကတော့ အိုင်တင်ကြီး တစ်ခွဲသားနဲ့ အခုဒေတာ အရူးအမူး ဖြစ်နေပြီပေါ့”

“ငါ ကလေးမဆန်ပါဘူး။ ဇော်ကို အလိုလိုက် အလျှော့ပေးပြီး ငါ ချစ်တတ်သလို အစွမ်းကုန် ချစ်သွားမှာ”

“အမယ်လေး ရင်တောင် ခုန်လာပြီ။ တို့များတော့ အဲလို ချစ်မယ့်သူ တစ်ယောက်တောင် မရှိဘူး။ နွာမယ် ချူမယ်၊ စားလို့ဝသွားရင် ထားပစ်ခဲ့တာချည်းပဲ”

“အထုံမပါအောင် ငါနဲ့ဇော် ကူညီပေါ့ကွာ။ ငါက အချစ်နဲ့ပဲ သက်ရင် အတွေ့အကြုံ မရှိဘူး။ အမှန်အတိုင်း မရှက်တမ်း ဝန်ခံရင် ငါ ဇော်ကို မကြိုဘူးလို့ ချစ်မိသွားတာ”

ထွန်းသစ်စ ရင်ဖွင့်စကားက ရိုးစင်းလွန်းသည်။ ဒါပေမယ့် အဓိပ္ပါယ်တွေ အများကြီးပဲဟု ခံစားလို့ရနေသည်။ အချစ်ဟာ နှလုံးထဲ သိမ်မွေ့သလောက် ထွန်းသစ်စ ဘဝက ကြမ်းတမ်းလွန်းသည်ပဲ။

“အဲဒီအတွက် ဘာမှ မပူနဲ့ အထွန်း။ တို့ အထွန်းကို ကူညီမှာပါ။ အထွန်းနဲ့ဇော် ချစ်သူတွေ ဖြစ်သွားတာ၊ တတ်နိုင်သလောက် မိုးမိပေး နေအထွန်းကို ချစ်နေတာ၊ နှစ်ဖက်လုံးက သိသွားရင် မိုးမိလောင်မှာ၊ အထွန်းလေး ကောင်းစားပါစေတော့ဆိုတဲ့ စေတနာနဲ့ အထွန်းအမေ တော်ခံပေးမယ် ထင်သလား”

“မထင်ပါဘူး ဘာမှမဖြစ်ခင်က မိတ်ဆွေအဆင့်နဲ့တောင် မလိုဘဲ အကြောင်း အတိအလင်း သတိပေးထားသေးတာပဲ။ နတ်ကတော် နှစ်ဖက်လုံးပြီး ကျန်တာကို စိတ်မဝင်စားရဘူးတဲ့”

“အထွန်းအမေ တော်တော်ဆိုးတာပဲနော်”

“ခုနက ဇော်လည်း အဲလိုပြောတယ်။ သားအရင်းမှ ဟုတ်ရဲ့တဲ့”

“ဟင်”

“ပြောပြီး နာကျင်သွားဟန်တူသော ထွန်းသစ်စ မျက်နှာက မျက်စိတွေ ပျောက်ဆုံးကာ အေးစက်လို့။ ခဏနေတော့ ပြန်မယ်ဟု ခြေတံစွာ ပြောလျက် ထရပ်၏။

“ပြန်တော့မလို့လား”

“ဒီထက် နောက်ကျရင်လည်း သံသယတွေနဲ့ ပေါက်ကွဲခံရတော့ ဒေါ်တင်စိန်ဆီ ပိုက်ဆံဝင်ယူရဦးမယ်။ ငွေမြင်ရင် မေမေ စိတ်ထဲမှာ မယ် ထင်ပါတယ်”

“ဒီသူတော် အိပ်ချင်မှူးတူး ကြေးစည်ထခေါက်သလိုပဲ ရှိမှာပဲ သူသူကတော့လေ၊ အထွန်း အမေ စိတ်ပြောင်းမယ်လို့ မထင်”

သူသူ အရယ်အရွန်းဖြင့် စနောက်သော်လည်း အိပ်ပြန်ထဲက အရင်လိုပင် အပြုံးများ ပျောက်ဆုံးလျက်ပါ။ ဘာတွေပြောဆိုမလဲ အပြစ်ရှာမလဲ စိုးရိမ်စိတ်တွေနှင့် ခြေလှမ်းတွေက ယိမ်းယိုင်မြဲ။

“ငါးဆယ်ရာခိုင်နှုန်းဆိုရင် ဒီငွေရဲ့ အတိုးကို မင်း သပ်ဆပ်ပေးရမှာနော်”

“ဗျာ”

ငွေရေပြီး လက်မှတ်ထိုးချိန်မှာ ဒီစကားပြောတော့ ဒေါ်တင်တင်ကို မျက်လုံးလှန်ကြည့်ရင်း လက်တွန့်သွားသည်။

“ဟုတ်တယ်လေ နတ်ပွဲက အချိန်မရွေး ကနေရတာမှ မဟုတ်တာ၊ နတ်ရုပ်တွေ အိမ်မှာသိမ်းထားရတာရော ဘာတန်ဖိုးရှိလို့ ငါဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“အခုတောင် နတ်ပွဲကဖို့ ချိတ်ထားတာ သုံးပွဲရှိပြီဆို”

“အဲဒါက ငါပေးထားတဲ့ငွေ နည်းတာမှမဟုတ်ဘူး၊ ပြန်ရအောင် ပွဲရှာရတာပေါ့”

“အတိုးအမြတ်တင် မဟုတ်ဘဲ နတ်ပွဲစားဖြစ်နေပါရော၊ ဒေါ်တင်စိန်၊ ဒီလိုလုပ်ရင် ကျွန်တော် ဆယ်နှစ်လောက် ဆပ်ဆေးကျော့မှာမဟုတ်တော့ဘူး၊ အိမ်ရဲ့စားဝတ်နေရေးကလည်း ရှိသေးတာပဲ”

“အဲဒါတော့ မင်းသဘောလေ၊ ငါကတော့ ခုနစ်ဆယ်ရာခိုင်နှုန်းသာမက မရရင် ငွေမပေးနိုင်တော့ဘူး၊ ငါ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံထားရတာ ငွေကြေးတာမှ မဟုတ်တာ၊ ဘာအာမခံချက်မှလည်း ရှိတာ မဟုတ်ဘဲနဲ့”

“အိမ်ဂရံ ပေးထားတာပဲ ဒေါ်တင်စိန်ရယ်”

“ဟဲ့ နတ်တို့အိမ်ဂရံက ငါးဆယ်လောက်တန်တာ၊ ငါက အခုအိမ်ဂရံတောင် ထုတ်ပေးထားရတာ၊ မင်း ကျေနပ်ရင်လည်းလုပ်၊ မကျေနပ်လည်း မတတ်နိုင်ဘူး၊ ငါ့ဘာသာ ငွေတိုးချေးစားရင် ဒီထက်မက ပေးမယ်”

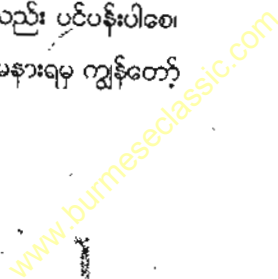
ဒေါ်တင်စိန် မျက်နှာထား တင်းတင်းဖြင့် အပြတ်သားဆုံး ပြောသည်။ သူ ဘာလုပ်ရမလဲ၊ ဒီငွေ အိမ်ပါမသွားလို့တော့မဖြစ်ပါ။

ဒီလိုလုပ်လိုက်တာကိုသာ မေမေက အပြစ်မြင်နေတာ။ ငွေကြေးလည်း တစ်သက်စာ ဆူပူပေါက်ကွဲလို့ဆုံးမှာမဟုတ်ပေ။ ထိုသို့ နေပါက ညီမလေးလည်း သူ့အတွက် စိတ်ချမ်းသာရမှာ မဟုတ်။

“ဟင်း”

သက်ပြင်းတွေ လေးတွဲတွဲ ချကာ

“ဒေါ်တင်စိန် ခင်ဗျား ကျေနပ်သလိုသာ လုပ်ပါတော့၊ ခင်ဗျားအတွက် အဆင်ပြေအောင် ကျွန်တော် ပင်ပန်းချင်လည်း ပင်ပန်းပါစေ၊ ငွေကြေးတွေထိ လက်ခံချင်လည်း လက်ခံပါ၊ ကနားပွဲ မနားရမှ ကျွန်တော် စားဝတ်နေရေးလည်း အသက်ရှူချောင်မှာ”

“အေး နှင့် ကျေနပ်ရင် ပြီးတာပါပဲ။ ပွဲမနားရအောင်
ငါ တာဝန်ထားလိုက်၊ ဒါပေမဲ့ မိုးတွင်းကတော့ နှင်ရော ငါရော အ
နာမှာပဲ။ နှင့်နတ်တွေကို တိုင်တည်ပေါ့ဟယ်”

သူ ဘာမှပြောမနေတော့ဘဲ စာချုပ်မှာ လက်မှတ်ထိုးပြီး
တွေ့ယူ၍ အိမ်ပြန်လာခဲ့သည်။ လက်ထဲမှာ ဖေဖေအတွက် ဒေး ကပ်လက်
ညီလေး ညီမလေးတို့အတွက် ခေါက်ဆွဲကြော်၊ မေမေအတွက်
မေမေ ကြိုက်သောငွေ။

“ဟေး ကိုကို ပြန်လာပြီ၊ ဟာ ခေါက်ဆွဲကြော်တွေ၊ ကို
ညီစာအုပ်တွေ ဝယ်ရဦးမှာ၊ စာမေးပွဲနီးလို့ အထူးထုတ်ဝယ်ရမှာ
ကိုကိုချ၊ ငါးထောင်လောက်ရယ်၊ ကျူရှင်ခက သုံးသောင်။ မုန့်ဖိုးလ
ကုန်နေပြီ ကိုကို”

အိမ်ရှေ့အဝင်မှာကတည်းက သက်ပြင်းချလိုက်မိတာ။
ပြင်းတစ်ခါချတိုင်း အသက်တစ်ရက်တို့မည်ဆိုလျှင် အသက်ရှင်ဖို့ရ
ကျန်တော့မည် မထင်တော့။

“အေး အေး ပေးမယ်နော် ညီလေး။ အခု ခေါက်ဆွဲ
ယူပြီး မမနဲ့သွားစားလိုက်”

“ရက်ရွှေ့လို့ မရဘူးနော်၊ ဘိုင်ပြတ်နေပြီ၊ စာမေးပွဲပြီးရင်
သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ချောင်းသာလိုက်သွားချင်တာ။ မေမေကိုချည်း
တွေပေးမနေနဲ့၊ ညီဖို့လည်း ချန်ထားဦး”

နောက်တစ်ခါ သက်ပြင်းမချမိအောင် ညီရှေ့ကနေ အိမ်ထဲ
အပြန်ဝင်လာခဲ့သည်။ ဧည့်ခန်းထဲမှာ မေမေကို မတွေ့။ ဖေဖေကသာ
သူ့ကိုမြင်တာနှင့် တအော့အော့ လေချဉ်တက်ပြန်နေသည်။ အသုပ်တစ်ပွဲ
နှင့် အရက်ပုလင်းကို ဖေဖေရှေ့ ချလိုက်ပြီး

“ဒီနေ့တော့ ပွဲမရှိလို့ ကြက်ကြော်ပါမလာဘူး ဖေဖေ”
“ရပါတယ်ကွာ၊ ငါက ဒါနဲ့ တန်တယ်ဆိုလည်း တန်သလိုပေါ့၊
နယ်က ဘာပါလို့ တောင့်တနေရင်ရော မင်းက ဘယ်သဒ္ဓါပါတော့မလဲ”

ဒီလို အလိုက်တသိ ဝယ်လာတာတောင် အကောင်းမမြင်ဘဲ
အခွဲအစောင်း ထေ့ငေါ့ခံရသေးသည်။ ဖေဖေ အရက်ပုလင်းဆွဲကာ
ထဲထဲသွားတော့ ဝတ်စားပြင်ဆင်ထားသော မေမေ ဧည့်ခန်းထဲ ဝင်လာ
သည်။

မျက်လုံးတွေကတော့ နူးညံ့ခြင်းတွေကင်းလျက် အစိမ်းရောင်
သက်သက်ပါ။

“ဒီမှာ မေမေ ရှာခိုင်းတဲ့ငွေပါ။ ဒေါ်တင်စိန်ဆီက မရမကကို
ပြောယူလာခဲ့တာ”

“ငါ့အိမ်ဂံရုံ ငါ့အမေပစ္စည်းတွေ အပေါင်ထားပြီး ပင်ပန်းချင်
တောင်မဆောင်ပါနဲ့၊ နှင့်အစွမ်းအစ အရည်အချင်းနဲ့သာဆို ထမင်း
တောင် ၀၀ စားရမှာမဟုတ်ဘူး”

“ဒါတွေလည်း သားတစ်ယောက်တည်း ဆင်ရမှာမဟုတ်ဘူး

လား။ သားလုပ်သမျှကို အကောင်းမြင်ပေးပါလို့ တောင်းဆိုနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ နေရာတိုင်း အပြစ်မြင်နေတာတော့ မလုပ်ပါနဲ့လား မေမေရယ်။

“ဘာ နှင် ဒါလေးလုပ်ပေးပြီး ငါပြောတာ မခံချင်လောက်အောင် နာတတ်နေသလား။ မိဘက အဲလိုလေးတောင် ပြောခွင့်မရှိတော့ပါပေါ့။”

“မဟုတ်ပါဘူး မေမေရယ်။ သားက အဲဒီသဘော ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီလိုအချိန်လေးမှာ ဘယ်သူမှ အပြစ်တွေမပြောဘဲ ပျော်ရွှင်ရွှင် နေစေချင်တဲ့ စေတနာပါ။”

“နှင် ကျွေးတာစားနေလို့ နှင် ပျော်အောင်လုပ်ပေးရမယ်။ နှင် စိတ်ချမ်းသာအောင် ထားရမယ်ပေါ့။ ဒီမှာ ထွန်းသစ်စ နှင် အသက်ရင်းပြီး ဗိုက်အနာခံ မွေးခဲ့ပြီးပြီ။ အရွယ်ရောက်တဲ့အထိ မွေးပြီးပြုစောင့်ရှောက်ပြီးပြီ။ ငါတို့က ခုချိန်မှာ နှင်အရိပ်အကဲကြည့်ပြီး နှင် မငြိုငြင်အောင် ပြုံးပြခြံပြ အလိုက်တသိ ရိုသေလေးစားပြနေရမလား။”

“ကျွတ်”

မချင့်မရဲ စုတ်သပ်လိုက်မိပေမယ့် အသံထွက်သွားတာ မဟုတ်ပါ။ သူ ပြောချင်တာ သူ ခံစားပြီး ရင်ဖွင့်နေတာကို နားမလည်ပါလား။

နားလည်ရဲ့နဲ့ နားမလည်ချင်ယောင်ဆောင်နေတာဆိုလည်း

နှင်လိုအချိန်မျိုးမှာ ငွေတွေအများကြီး ယူလာခဲ့သော သူ့ကို အပြုံးတင့်တယ်စွာ နှစ်သိမ့်သင့်သည်။ မေမေရဲ့မှာ အသက်ဝဝ ပြင်းပြင်းပင် ပျံ့တော့ဘဲ ညစာစားချင်စိတ်လည်း မရှိတော့တာကြောင့် အိပ်ခန်းထဲဝင်ဖို့ ခြေလှမ်းပြင်လိုက်သည်။

“ဒါတွေ အမြန်ပြန်ရွေးဖို့ အာရုံစိုက်ပြီး ကြိုးစားဦး။ ဒါတွေ အသက်ဝဝ နေရတာနဲ့ အိမ်မှာချိုချိုတဲ့တဲ့ ချွေတာပြီး နေနေရဦးမယ်။ နည်း ရှေးလထဲမှာ ပွဲနှစ်ပွဲ လက်ခံထားတယ်။ အိမ်ပွဲစားအဖွဲ့ မနက်မနက် အိမ်မှာနတ်မေးဖို့ ချိန်းထားတာလည်း ရှိတယ်။ ဘယ်မှသွားဖို့ အဖွဲ့ ထွက်ဖို့ မစဉ်းစားနဲ့၊ နတ်တင်ဖို့ ရေစင်ဖိုးတစ်ဝက်က ယူသုံးထားလား။”

ရင်ထဲ ခံစားရသလောက်သာဆိုလျှင် အခန်းတံခါးကို ဂျှန်းခနဲ ဖွင့်ပြီး အောင် ပိတ်ပင်လိုက်မိမည်လားမသိ။ လက်တွေ့မှာတော့ အောင်တောင် ပြင်းပြင်း မနင်းရဲတဲ့ ဖွံ့ဖွံ့လေးလျှောက်၍ အခန်းထဲရောက်အောင် အင်အားပေး အရပ်ကြိုးပြတ် ပုံလှဲချပစ်လိုက်သည်။

သူ့အနားမှာ ပေးမမည့်သူ မရှိ။ ကြင်နာမည့်သူ မရှိ။ ဘယ်သူ့ကို အပြစ်ပြောရမှန်းလည်း မသိ။ ဒါဟာ ဝဋ်ကြွေးတစ်ခုကို ပေးဆပ်နေခြင်းလား။

အခန်း (၂၀)

“ဟင်”

သင်တန်းပြီးလို့ မိမိခိုင်နှင့်အတူတူ ကားမောင်း၍ ပြန်လာ
ကျောင်းစိမ်းဝတ်စုံလေးနှင့် လမ်းဖြတ်ကူးလာသော ထွန်းသစ်စ ညီမ
ကို ဖျတ်ခနဲ တွေ့လိုက်ရသည်။ သူမ ဘေးမှာ ထိုင်လိုက်လာ
မိမိခိုင်ကတော့ သတိထားမိမှာ မဟုတ်။

“မိ နင် ဒီကနေ လမ်းလျှောက်တော့ဟာ၊ ငါ ကိစ္စလေးနဲ့

“ဟဲ့ အိမ်အထိလိုက်ပို့မယ်ပြောပြီး အခုမှ ဘာကိစ္စက
ရတာလဲ”

“ဪ နင်ကလည်း ဘာဖြစ်ဖြစ်ပေါ့၊ စကားကိုများ
မြန်မြန်ဆင်းပါ၊ နောက်နေ့မှ နင့်ကို အိမ်တိုင်ရာရောက် လိုက်ပို့

“အေး အခုတစ်မျိုး၊ တော်ကြာတစ်မျိုးနဲ့ အရှားလင်လှင်

၀၂၂:၀၁၀၅

ဘယ်သဝေထိုးချင်နေတယ်ဆိုတာ ငါ သိတယ်နော်”

မိမိခိုင်က သူမ ကားလေးသွားရာ လိုက်ကြည့်ရင်း ပါးစပ်က
အိတ်ပေါက်ဖောက်ကာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

“ပွမ် ပွမ်”

အနားကပ်ကာ ကားဟွန်းတီးတော့ ကြာဖြူ လန့်သွားကာ
ဆက်လှည့်ကြည့်၏။

“ဟယ် မမဇော်”

“ညီမလေး ကျောင်းပြန်လာ၊ နောက်ကျလိုက်တာ၊ ကားပေါ်
မီးလေး မမ လိုက်ပို့မယ်”

“ဪ နေပါစေ ရပါတယ်၊ ကြာဖြူ လမ်းလျှောက်ပြန်နေကျ
ကျောင်းက အပြန် ကျူရှင်တက်ပြီး ဒီအချိန်မှ ပြန်ရတာ”

“လာပါကွာ မမလည်း အထွန်းကို တွေ့ချင်လို့ လမ်းကြိုနေ

“ဪ အင်း ဟုတ်ကဲ့”

မေမေနှင့်ပြဿနာတက်မှာ စိုးရိမ်ပေမယ့် ကိုကိုကိုတွေ့ချင်လို့
အတုလည်း မငြင်းသာ။ ခွန်းတုံ့ဇော် ကားလေးပေါ်တက်ထိုင်မိမှ

အိမ်ထဲမှာမှ မေးခွန်းတွေ အပြည့်။

“ကိုကိုနဲ့ မမဇော်တို့ ဆက်ဆံရေးက ဘယ်အခြေအနေ ရောက်

“ဟင်”

“ဟင် ကြာဖြူက ဘာကိုမေးတာလဲ၊ ဘာသိချင်တာလဲ”

၀၂၂:၀၁၀၅

လို့ စာနာမိလို့၊ ချစ်သူဖြစ်တဲ့အထိ တို့ ရှေ့ဆက်တိုးလာခဲ့တာ။ သူ့အချစ်သက်သက်နဲ့ ပတ်သက်ခဲ့တာမဟုတ်ပါဘူး။ အရှုံးဆုံး ဝန်ခံမှု သူ့ကို နတ်ကတော်ဘဝထဲမှာ နှစ်မျောနေမှာလည်း နှမြောမိတယ်

“ကိုကိုကို နတ်ကတော် အခြောက်ဘဝကနေ ကယ်ထုတ်ပေါ့နော်”

“အဲလို လုပ်ချင်ပေမယ့် ကြာဖြူအစ်ကိုက ရုန်းထွက်နိုင်မထင်ဘူး။ သူ့အမေကို မလွန်ဆန်ရဲသလို မိသားစုအပေါ်မှာ တာဝန်တဲ့သူ မဖြစ်ချင်ဘူးတဲ့လေ”

ကြာဖြူ အင့်ခနဲ ရှိုက်သည်။ မနေအပ်သောအရပ်လို ခါးနေသော မိသားစုအတွင်းမှာ ကိုကို ဘာကြောင့် တွယ်ကပ်နေချင်လဲ။ ရုန်းထွက်ဖို့ ကြာဖြူ ဘယ်လောက်ပင် တိုက်တွန်းနေပါသော်လည်း ဝဋ်ကြွေးပါလာသောကိုကိုက ချစ်သူကိုတောင် ဒီအကြောင်းတွေ ဖွင့်ဝန်ခံထားသတဲ့လား။

“ကြာဖြူ အိမ်ရှေ့ကပြီလေ၊ ဆင်းရဲအောင်”

မမဖော် သတိပေးမှ ကိုကိုအတွက် စမ်းနည်းစွာ ကျနေမယ့် မျက်ရည်တွေကို ကပျာကသီ သုတ်လျှက် ကားပေါ်က ဆင်းလိုက်ရသလို

“မမဖော်လာလေ၊ မေမေတော့ရှိနေတယ်ထင်တယ်၊ ဘာပြော နားလည်ပေးပါနော်”

ကြာဖြူက အိမ်ထဲအဝင်မှာပင် အားနာစကားဆို၏။ သူ့အ

ကြောင်းသိနေလို့ ဖြစ်မည်။ ထိုအချိန်မှာပဲ

“ကြာဖြူ”

လေသံက အနားကပ်ကာ ဟိန်းခနဲမို့ ကြာဖြူက ဆတ်ခနဲ အစွားကာ သူမလည်း မျက်လွှာတစ်ချက်ပင့်သွား၏။

“ညည်းက ကားတွေဘာတွေနဲ့ ပြန်လာရအောင် ခြေကျိုးနေတာ”

“မေမေကလည်း ဧည့်သည်ပါလာတာကို”

“ငါစိတ်ထားတာမဟုတ်ပါဘူး။ နေ့စမ်းပါဦး မင်းက ခွန်းတုံ့ဖော် ဆောက်လုပ်လေးတစ်ယောက်ရှိတဲ့အိမ်ကို ဘာလို့ ခဏ ခဏ လာတာလဲ”

“ရှင်”

အဲလို ဒဲ့တိုးကြီးပေါ်ပေါ်တင်တင် တိုက်ခိုက်မည် မထင်တာကြောင့် ယောင်နသွားပေမယ့် ဣန္ဒြေပျက်လောက်အောင်တော့ မျက်နှာကလေးကလေးမသွားခဲ့ပေ။ အားမနာတတ်သည့်သူ့ကို အားနာတတ်အောင် အိမ်ထဲဝင်ပေးရုံပဲ ရှိတော့တာပေါ့။

ပြီးတော့ ဒေါ်မာလာဆွေက ကိုကိုအမေ။

“ဟို ဖော်က အထွန်းဆီ လာတာပါ”

“သိတယ်လေ၊ အဲဒါကြောင့် မေးနေတာ”

“တခြားမျက်ကွယ်ရာမှာ ချိန်းတွေ့တာထက် ဒီလိုအိမ်မှာ

လာတွေ့ပြီး စကားပြောကြတာက မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက် ထို
မယ်ထင်လို့ အများအမြင်မှာ သင့်တော်မယ် ထင်လို့ပါ”

“ဘာ”

“အန်တီကို ကိုကိုမိဘအနေနဲ့ ဇော် လေးစားပါတယ်၊ ဇော်
အသိအမှတ်ပြုပေးပါနော်”

“တောက်”

ရဲတင်းကလက်လွန်းလှသော ဒီမိန်းကလေးကို အိမ်ထဲက
ချက်ချင်း ဆွဲထုတ်ပစ်လိုက်ချင်သည်။ အတန်တန် တားနေတဲ့ကြား
ထွန်းသစ်စ ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ။ ချစ်သူတွေဖြစ်၊ လက်ထပ်၊ အိမ်ကထွက်
သွား။ မိသားစုက ငတ်ပြတ်လက်မဲ့ဖြစ်ပြီးကျန်။

ဒါမျိုးတော့ အဖြစ်မခံနိုင်ပါ။ ထွန်းသစ်စက အသက်ဆွေး
အထိ မိမိတို့မိသားစုကို နတ်ကတော်အဖြစ်နဲ့ အသက်မွေးဝမ်းကြေး
ပြုပြီး လုပ်ကိုင်ကျွေးရမှာ။

“ကြာဖြူ သူ့ကိုပြန်ပို့လိုက်”

“မေမေ”

“ခွန်းတုံဇော် မင်းနောက်တစ်ခါ ငါ့အိမ်ကို မလာပါနဲ့၊ ငါ့အ
နဲ့အဆက်အသွယ်မလုပ်ပါနဲ့၊ မနေနိုင်မထိုင်နိုင် မိဘတွေ လက်ခံ
မလားဆိုပြီး အပြင်မှာ ငိုကြွေးလာလည်း ငါ အသိအမှတ်ပြုမှာမဟုတ်
ဘူး”

“အန်တီစကားတွေက အသက်အရွယ်အရ လူကြီးဖြစ်နေပေ
မည် နည်းနည်းများရိုင်းနေသလားလို့”

“ယဉ်ကျေးအောင် မဆက်ဆံသင့်တဲ့သူအတွက် ငါ့ဘက်က
အသိအမှတ်မတတ်နိုင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ မင်းလို ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်
အိမ်ထဲထဲဝင်လိုထွက်လိုထွက်၊ ပေါ့ပျက်တဲ့မိန်းကလေးရဲ့ ဝေဖန်တာ မခံနိုင်
ဘူး ခွန်းတုံဇော်” -

“ပေါ့ပျက်တယ်ဆိုတဲ့စကားကို ပြန်ရုပ်သိမ်းပေးပါ အန်တီ၊
အန်တီမှာလည်း သားသမီးတွေ ရှိပါတယ်၊ သားသမီးချင်းစာနာပြီး
အိမ်ထဲထဲဝင်လိုထွက်လိုထွက် ပြောပေးပါ”

“စာနာရအောင် မင်းက ငါ့သမီးမှမဟုတ်ဘဲ”

“ဒါဆို ထွန်းသစ်စကိုလည်း အန်တီသား အရင်းမဟုတ်လို့
အပြင်မှာကင်းမဲ့ ခိုင်းစားနေတာလား”

“ဘာ မင်း ခွန်းတုံဇော်”

ဒေါ်မာလာဆွေ ရှားရှားရှားရှား ဆတ်ဆတ်ခါသွားသည်။ သူ့စိမ်း
မိန်းကလေး သူများမိသားစုအကြောင်း ဘာတွေသိလို့ စွက်
လဲတာလဲ။ ထွန်းသစ်စ ဒင်းဘာတွေ ဘယ်လောက်ထိတောင် ပြော
သလဲ။

“ခွန်းတုံဇော် မင်းငါ့အိမ်ထဲက ထွက်သွား၊ ငါ့ရှေ့ကနေ အခု
ထွက်သွားတော့၊ မင်း ရှက်တတ်ရင် ငါ့သားနဲ့ လုံးဝမပတ်သက်ပါနဲ့”

အခုကတည်းက ငါ့ကို ပမာမခန့် လုပ်ရဲတဲ့မင်းကို ငါတစ်သက်လုံး အသိအမှတ်မပြုဘူး။ လက်မခံဘူး။ အဲဒါကိုမင်းမြဲမြဲမှတ်ထား”

“ဟာ ဇော် ရောက်နေတယ်၊ မေ မေမေတို့ ဘာဖြစ်နေတာလဲ အခုမှ အပြင်က ပြန်ရောက်လာဟန်ရှိသော ထွန်းသစ်စက အခြေအနေမှန်ကို အလုံးစုံမသိသေးပေမယ့် စိုးရိမ်တကြီး ပျာပျာသတိ မေးသည်။

ဒေါ်မာလာဆွေက ထွန်းသစ်စလက်ကို ဖျတ်ခနဲ ဆောင့်နှိုး လိုက်ပြီး

“မင်း အိမ်ထဲဝင်နေစမ်း ထွန်းသစ်စ”

“မေမေ”

“ငါ ဒီလောက်အတန်တန် သတိပေးထားနေတဲ့ကြားထဲ ဒီကောင်မလေးနဲ့ မင်းနဲ့ ချစ်သူတွေ ဖြစ်သွားကြပြီဆို”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့”

“ငါ့ကို ဂရုမစိုက်တဲ့သဘောလား ထွန်းသစ်စ”

“မ မဟုတ်ပါဘူး မေမေရယ်၊ သားလည်း အရွယ်ရောက်နေ ပြီပဲ”

“မင်းဘဝအတွက် မင်းရွေးချယ်ခွင့်မရှိဘူး ထွန်းသစ်စ၊ ငါခင် တဲ့လမ်း၊ ငါလျှောက်ခိုင်းတဲ့ လမ်းပေါ်မှာပဲ မင်းစိတ်မပါပါ လျှောက်ရမယ် ငြင်းပယ်ခွင့် အယူခံဝင်ခွင့် မရှိဘူး။ မတရားဘူးလို့ မင်းစွပ်စွဲချင်သေး လား”

“မေမေရယ် သားက”

ရင်ထဲမှာ နာကျင်လွန်း၍ ဘယ်လိုတွေ ချေပရမှန်းပင် မသိပါ။

အားကို မျက်နှာပူ အားနာမိတာလည်း ရင်ထဲမဆုံလောက်အောင်ပင်။

“ဇော် လာ ကိုယ်ပြန်လိုက်ဖို့မယ်နော်”

“ထွန်းသစ်စ နင်ဒါဘာလုပ်တာလဲ၊ အိမ်ထဲဝင်စမ်း”

“ဇော်ကို သားပြန်လိုက်ဖို့ပါရစေ မေမေ၊ အပြန်ကျမှ မေမေ ခြာချင်ပြော ရိုက်ချင်ရိုက်ပါ”

“တောက်”

“ဇော် လာ”

မေမေ တက်ခေါက်တာကို ဂရုမစိုက်နိုင်။ ဇော် လက်ကို ဆွဲ၍ နှုတ်ထွက်လာခဲ့သည်။ သူ့အပေါ် မေမေဘာတွေ မကျေနပ်ချက် များနေ တာလဲ။

သူ့ဘာတွေ အမှားလုပ်မိလို့လဲ။

ယောက်ျားလေးတစ်ယောက် ဇော်လို မိန်းကလေးတစ်ယောက် နဲ့ ချစ်မိတာ ဘယ်လောက်တောင် အပြစ်တွေ ကြီးမားသွားလို့လဲ။ ဒီနတ်ကတော်ပဲ ဖြစ်စေချင်နေသော မေမေ့ကို နားမလည်နိုင်။

ဘာတွေဖြစ်ဖြစ် ဇော်လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားမိသော သူ့ရဲ့လက်တွေက ခြေလှို ...။

ဦးမင်းနိုင်က ဒေါသစင်ခိုင်ကို ဖြေသိခွင့်ရင်းနှင့် ကိုယ်တိုင်လည်း ကြည့်ဖို့ ခက်နေဆဲပင်။ သမီးက အနေအထိုင် အပြောအဆို ပွင့်လင်း စောင်းတယ်ဆိုပေမယ့် ပေါ့ပျက်ပျက် အဆင့်အတန်းမဲ့တာမျိုးတော့ လုပ် အမဟုတ်ဘူး။

ဒါပေမဲ့ မိမိခိုင်ကလည်း သမီးရဲ့ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းမို့ သွားစွာ အတိုင်အတောထူမှာတော့မဟုတ်။

“ပြောပါဦး မိမိရယ် အန်တီက အရမ်းစိုးရိမ်နေပြီ၊ အန်ကယ် လည်း မယုံနိုင်အောင်ဘဲကွယ်၊ သမီးက ဒေါက်တာမိုးကျော်လို အဆင့် အတန်း ဂုဏ်ဒြပ်ရှိတဲ့သူကိုတောင်မှ စေ့စပ်ဖို့ကို မနည်းတိုက်တွန်းနေ တာ၊ တခြားချစ်သူရည်းစား ရှိတယ်လို့လည်း အန်ကယ်တို့ကို တစ်ခါ မပြောဖူးဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ် ဇော်မှာ တခြားချစ်သူ ရည်းစားမရှိပါဘူး။ အခု နတ်ကတော်နဲ့လည်း အပျော်ခင်ရုံပဲ ခင်တယ်ထင်တာ၊ မိက ရှေ့ဆက် နီးနီး မပတ်သက်ဖို့ တားခဲ့ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဇော်က လက်မခံဘူး၊ မို့ ဝုဇူဆိုင်ကတော့ဘဲ ခြေလှမ်းတွေပျက်နေလို့ အဲဒီနတ်ကတော်ရဲ့ သူငယ် နှင်း သူ့သူကို သွားမေးမှ သေချာသိခဲ့ရတာ”

“ဘာတဲ့လဲ တကယ်ချစ်သူတွေ ဖြစ်နေကြပြီတဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ အသေအချာပါပဲ အန်တီ”

“ဘုရား ဘုရား မိဘမျိုးရိုးကရှောကွယ်”

အခန်း (၂၁)

“ဘာပြောတယ် သမီးက နတ်ကတော် အခြောက်နဲ့ ကြိုက်နေ ကြတာ ဟုတ်သလား မိမိခိုင်၊ အန်တီကို ပြန်ပြောစမ်းပါဦး”

“ဟုတ်ပါတယ် အန်တီ၊ နတ်ကနားပွဲ သွားကြည့်ရင်းနဲ့ ဆုံကြ တာပါ။ အဲဒီ ထွန်းသစ်စ ဆိုတဲ့သူက ကနားစီး”

“ဘုရား ဘုရား ကိုနိုင် ရှင်သမီး နတ်ကတော်နဲ့ ကြိုက်နေတာ တဲ့၊ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲဟင်၊ ပြောပါဦး ကိုနိုင်ရယ်၊ ဒုက္ခပါပဲ”

“နေစမ်းပါဦး ခိုင်ရယ်၊ မိမိကို သေချာမေးကြည့်ပါဦး၊ သမီး ကနားပွဲ သွားကြည့်ရင်း ခင်ရုံခင်ခဲ့တာမျိုးလည်း ရှိမှာပါ။ ဘယ်နှယ် နတ်ပွဲကတဲ့ ယောက်ျားမဟုတ်၊ မိန်းမမဟုတ် နတ်ကတော် အခြောက်ကို ဘယ်မိန်းကလေးက ကြိုက်ပါ့မလဲ”

“မပြည့်မစုံနဲ့ပါပဲ။ ဖအေက အရက်သမား၊ မအေကလည်း အရွယ်ကောင်းသေးပေမယ့် ဘာအလုပ်မှ လုပ်တာမဟုတ်ဘူး။ ညီတော် တစ်ယောက် ညီမလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ပညာရေးအတွက်ရေး၊ မိသားစု စားဝတ်နေရေးအတွက်ပါ သူတစ်ယောက်တည်း အပင်ပန်းခံပြီး ရုန်းကန်နေရတာ”

“အမလေး တော်တော်သိုးပါလား။ သမီးဘာတွေများ မက်မောပြီး မိုက်ရှူးရဲဆန်ပါလိမ့်။ ခိုင်တော့ သေချင်တော့တာပါပဲ ကိုနိုင်ရယ်။ ဒေါ်သဇင်ခိုင် မျက်ရည်လည်ရွဲနှင့် ရင်ဘတ်ထုနေသည်။ ဦးမင်းနိုင်လည်း အသံမထွက်တော့၊ မိမိခိုင်ကတော့ ပြောလက်စနဲ့ မရပ်မနားပြောဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားကာ

“အန်တီတို့ ဇော်ကို အကြမ်းကိုင်ပြီး နင်ပဲငဆ ပြောလို့တော့ ဇော် လက်ခံမယ်မထင်ဘူး။ ဇော်က ကန့်လန့်တိုက် အခွဲတိုက်တာလည်း အန်တီတို့ သိသားနဲ့။ မိ ဒီလောက်ပြောဆို တားနေတဲ့ကြားက ဒီအခြေအနေထိကို ဖြစ်သွားတာ”

“အဲဒီ အခြောက်က ပိုင်းလုံးလား။ သမီးဆီက ချွဲမြိုက်စားလို့များလား”

“အဲဒါတော့ မိလည်းမသိဘူး။ ဇော်ကို ချော့မော့ပြောမရဘူး ဟိုဘက်ကို ငွေပေးပြီးတော့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မိဘတွေကို သွားဖျောင်းဖျောင်းပဲဖြစ်ဖြစ် အဲလိုလုပ်ကြည့်ပါ အန်တီ။ မိကတော့ ဇော်ကို အဲလို အသုံး

အဝန်းထဲ မရောက်စေချင်ဘူး”

“အဲဒါ မှန်တာပေါ့။ မိမိက သူငယ်ချင်းကောင်းပီသပါတယ်။ ဒါ့အပြင် အသိပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ်။ အန်တီလည်း ဒီလို ဆင်တော်မျိုးနဲ့ ဘယ်အဖြစ်ခံနိုင်ပါ့မလဲ”

“ဒါဆို ကိုယ်တို့ တစ်ခုခု စီစဉ်မှဖြစ်မယ်။ ဟိုဘက်က လူကြီးတွေကိုလည်း သွားပြောပြီး မောင်မိုးကျော်နဲ့လည်း အမြန်ဆုံး စေ့စပ်ပေးမယ်။ အိုကွာ တစ်ခါတည်း လက်ထပ်ပေးသင့်ရင်လည်း ပေးလိုက်မယ်”

“အဲလို လုပ်လိုက်တာ ကောင်းသားပဲ ကိုနိုင်”
ဦးမင်းနိုင်က စိတ်မြန်သလို ဒေါ်သဇင်ခိုင်ကလည်း ကပျာကသိသာတာခံသည်။ သမီးကိုချစ်ပေမယ့် အိမ်ထောင်ရေးနှင့်ပတ်သက်လျှင် သမီးဆန္ဒအတိုင်း ဆုံးဖြတ်ခွင့်မပေးနိုင်။ တစ်ခဏ အမှားက တစ်ဘဝ ဆုံးရှုံးနစ်နာသွားနိုင်သည်မဟုတ်လား။

အိမ်ထောင်ရေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး အမှားမဖြစ်အောင် စည်းကမ်းပြု ထိန်းသိမ်းကြပ်မတ်လာတာ အစဉ်အလာနှင့်မို့ သမီးကိုလည်း အတိုင်းပဲ့ချုပ်ကိုင်ရမည်။ အခု မိမိခိုင် သူငယ်ချင်းကောင်းပီသကာ သမီးစွာ ကြိုတင်လာပြောလို့ တော်သေးတာပေါ့။

အချိန်တွေကြာလို့ သံယောဇဉ်တွေ ခိုင်မာအမြစ်တွယ်ပြီး စွန်းစမ်းမှားယွင်းပြီးမှဆိုလျှင် မခက်ပေဘူးလား။

“အန်တီတို့ အချိန်မီလောက်ပါသေးတယ်နော် မိမိ”

“ရှင် ဘာပြောတာလဲ အန်တီ”

“ဪ အပြင်မှာ ချိန်းတွေ့ပြီး ဘာဘာညာညာတွေ”

“အဲလိုတွေတော့ မဖြစ်လောက်သေးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အခုထောင်သွားတွေနေကြတာ ထင်တယ်။ မိကို လမ်းမှာချထားခဲ့ပြီး ထွန်းသစ်ညီမလေးနောက်ကို တောက်လျှောက်လိုက်သွားတာပဲ။ အန်တီဘို့ ပြောလို့ ဇော်ကို အလိမ္မာသုံးမေးမြန်းပြီးတာနဲ့ နှုတ်သင့်တာ အမြန်ဆုံးထုတ်လိုက်တာ အကောင်းဆုံးပါပဲ”

“အေး အေးပါကွယ်၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မိမိရယ်”

“ဟိုလေ အန်တီ၊ မိပြောလို့ သိတာမျိုးတော့ မဖြစ်စေချင်ဘူး။ ခုချိန်မှာ ဘယ်သူက ဘာပြောပြော စေတနာလို့ သူ မြင်မှာမဟုတ်ဘူး အန်တီ”

“အန်တီ နားလည်ပါတယ်ကွယ်၊ မိမိ အပြစ်မဖြစ်စေရပါဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ အဲဒါဆို ပြန်ခွင့်ပြုပါဦးနော် အန်တီ”

မိမိခိုင် ပြန်သွားပြီးချိန်မှာ တိုင်ကပ်နာရီကို လှမ်းကြည့်လင်မယားနှစ်ယောက်လုံး အကြည့်ချင်းဆုံကာ သက်ပြင်းချမိကြသည်။ ဒီသမီးအတွက် ဒီလိုအပူမျိုး ဒီတစ်ကြိမ် ပထမဦးဆုံး ခံစားကြခြင်းပင်။

သမီးရဲ့အချစ်တွေ သံယောဇဉ်တွေ ထိုနတ်ကတော်အခြောက်လေးဆီမှာ နက်ရှိုင်းနစ်မြောမှု မရှိပါစေနှင့်ဟု ကိုယ်စီ ဆုတောင်းနေ

အခန်း (၂၂)

“ဘာလို့ စိုးရိမ်နေတာလဲ၊ ဇော် ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ ဇော်က ကိုကိုအတွက် စိတ်ပူတာ၊ ကိုကိုအမေက ကိုကို ပြန်သွားရင် ရိုက်ရိုက်နေမလား မသိဘူး”

“ကိုယ်ထိလက်ရောက်တော့ ရိုက်မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကော့နဲ့ သတ်တာလောက်ကလည်း ကိုကိုအတွက် ရိုးနေပါပြီ၊ ဇော်သာ တစ်ခါ အိမ်ကို မလာခဲ့နဲ့ဇော်၊ ဇော်ကို အားနာရတာ မျက်နှာပူရတာ ကိုကို ရူးလိမ့်မယ်၊ မေမေ့ရဲ့ ရိုင်းပျမှုတွေအတွက် တောင်းပန်ပေး ဇော်ရယ်”

“ကိုကိုကလည်း ကိုကိုမှားတာလည်း မဟုတ်၊ အပြစ်လုံးလည်းမဟုတ်ဘဲနဲ့ ဇော်ကို မတောင်းပန်ပါနဲ့၊ ဇော်ကြောင့် ကိုကို အဆိုးဆုံးရတော့မှာကိုပဲ ဇော် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာ၊ ဇော် တစ်ယောက်တည်း မယ် ကိုကို၊ သေသေချာချာ ရင်ထဲရှိသလို ဖြေနေော်”

သူ့မျက်နှာနားကပ်ကာ မျက်နှာလေးမော့၍ အလေးအနက် ဖြစ်နေတော့ သူ ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်ပြလိုက်ရ၏။

“မေးလေ ဘာမေးမှာလဲ”

“ဇော်ကို တကယ်ချစ်တာလားဟင်”

“ဇော်ရယ် ဒါက မေးစရာလား၊ ဇော်ကို ကိုကို တကယ်တန်ဖိုး

မေးပြီး ချစ်တာပါ”

“ကိုကိုမိသားစုထက်ရော ပိုချစ်နိုင်လား”

“ဟင်”

“ဖြေလေ ကိုကို”

“ဇော်ရယ် ဒီမေးခွန်းက မမေးသင့်ဘူး ထင်တယ်၊ မိဘ

နှင်းမောင့်နှမဆိုတာ သံယောဇဉ်တွေနဲ့ သွေးတွေရောနှောနေတဲ့

အတ္တသက်သက်လေ၊ ဇော်နဲ့က အကြောင်းရေစက် တိုက်ဆိုင်လို့ ဆုံ

တော့၊ အချစ်နဲ့မေတ္တာ အတူတူ နီးနီးလေးလို့ ထင်ရပေမယ့် ကဏ္ဍ

အကန့်တွေတော့ ခြားနားပါတယ်”

“အဲလောက် အရည်ကြီး ရှင်းမပြပါနဲ့ ကိုကို၊ ဇော်ကို စွန့်လွှတ်

တယ်၊ မိသားစုကို မပစ်ပယ်နိုင်ဘူးလို့ ရှင်းရှင်းပြောလည်းရပါတယ်”

စိတ်မကောင်းသလို မျက်နှာလေးမဲ့ကာ တစ်ဖော်လှည့်သွား

တာ သူမ မေးဖျားလေးကနေ ဖွဖွလေးကိုင်၍ သူ့ဘက် ဆွဲလှည့်လိုက်

“ကိုကိုကို နားလည်မှုမလွဲပါနဲ့နော်၊ ကိုကိုဘဝမှာ အချစ်တကာကို မကြုံဘူးလို့ ဇော်ကို အသည်းနှင့်အောင် ရင်နဲ့အမျှ တန်ဖိုးထားပြီး ချစ်မိပါတယ်။ ဇော်ကို စွန့်လွှတ်ရမှာလည်း သေလောက်အောင် ကြောက်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူများတွေလို မိသားစုကို စွန့်ပစ်ရက်တဲ့အတော့ မစွန့်စားရဲဘူး။ ငယ်ငယ်တည်းက ချုပ်ကိုင်လွှမ်းမိုးခံလာရတဲ့ မေမေ့ကို မလွန်ဆန်နိုင်တာက ဝဋ်ကြွေးတစ်ခုပဲ ထင်ပါတယ်”

ကိုကိုစကားတွေကြောင့် သူမ အင်အားတွေမဲ့ကာ ငိုချင်နေတယ်။ ကိုကို ဘာလို့များ သူမကိုချစ်တယ်ပြောပြီး ပျော့ညံ့နေရတာကို အားမရ အားမရ ဖြစ်မိသော်လည်း ကိုကိုကို ဒီထက်ပိုပြီး မညှဉ်းမချင်တော့ပါ။ ကိုကိုမျက်နှာကို သူမ လက်ချောင်းလေးတွေနှင့် ပွတ်ဆွတ်ထိပြီး

“ဇော်ကို တကယ်မချစ်လို့ မစွန့်စားရဲတာလို့ မစွပ်စွဲရက်စက်စရာကိုကို၊ ဒါပေမဲ့ ဒီဘဝထဲမှာပဲ နစ်မွန်းခံချင်နေတဲ့ ကိုကို စိတ်ကို ဇော် နားမလည်တော့ဘူး။ ဘာလို့လဲ ဒီဘဝမှာ ပျော်မွေ့တာတွေ မဟုတ်ဘဲနဲ့ ဝဋ်ကြွေးတစ်ခုလို့အောက်မေ့ပြီး ဘာလို့ပေးဆပ်နေတာကိုကို”

“ဟင်”
“ဇော်ကိုချစ်တယ်ဆို”
“ချစ်ပါတယ်”

“ဇော်နဲ့အတူတူ မနေချင်ဘူးလား”
“ဇော်ရယ်”

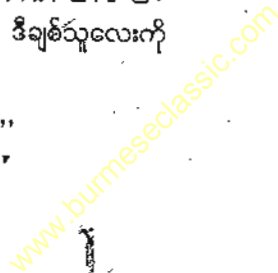
မျက်နှာချင်း ထိကပ်လုနီးပါး တိုးတိတ်စွာညှိယူနေတာမို့ သူမသည်းတွေ တစ်စစပဲ့ကြွေကျတော့မည် ထင်သည်။ အသက်ရှူသံ ပြင်းပြင်ဖြင့် ရင်တစ်ခုလုံးလည်း တုန်ခါလှိုက်မောနေ၏။ သွေးတွေလည်း ပွက်ဆူလို့၊ သူမကိုယ်လေးကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် သိမ်းပိုက်ဖက်တွယ် ခံ၏။

ညှို့ရီနေသော မျက်လုံးချင်း ဆုံခိုက်မှာ သူမ နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးကို မွတ်သိပ်စွာ နမ်းရှိုက်ပစ်လိုက်သည်။ ငြင်းဆန်မှုမပြုသော ရဲ့ထိတွေ့မှုများသည် သူ့နှလုံးသားတွေကို ရမ္မက်များဖြင့် ဖြားယောင်း လှလို

“ဇော်”
“ရှင်”
“အရမ်းချစ်တယ်”
“ဇော်လည်း ကိုကိုကို ချစ်တယ်”

ဟု ရေရွတ်ကာ သူ့ရင်ခွင်မှာ မျက်နှာအပ်၏။ နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးအစား ဆံနွယ်တွေကို နမ်းရှိုက်မိခိုက်မှာ ရင်ခုန်နှုန်းမြန်စွာဖြင့် သားတွေ ဖျပ်ဖျပ်ခါ ငြောင်းဆန်နေသည်။ ဒီချစ်သူလေးကို သယ်လိုခွဲနိုင်ပါ့မလဲ။

“ကိုကို စွန့်စားဖို့ ကြိုးစားကြည့်မယ် ဇော်”

“ဘာဖြစ်လို့”

“ဇော်ကို မခွဲနိုင်လို့ပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ အချိန်တွေတော့ အခိုက်အတန့်ကြာဦးမယ် ထင်တယ်၊ အကြွေးတွေ အများကြီးဆပ်စရာရှိသေးတယ်”

“သူ့သူကပြောတယ်၊ သိန်းတစ်ရာကျော်တယ်ဆို၊ အစတည့်က ဇော်ကို ဖွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောတာမဟုတ်ဘူး၊ ဇော်မှာ သိန်းသုံးထောင် ရာမက ဇော်နာမည်နဲ့ ဘဏ်မှာအပ်ထားတာရှိတယ်၊ အဲဒါနဲ့ ဖြေရှင်းလိုက်ပါလား”

“မလုပ်ပါနဲ့ ဇော်ရယ်၊ ချူမြို့ကပိုင်းလုံးလုပ်စားတဲ့သူလို့ နာမည်ဆိုးနဲ့ ဇော်ကို မချစ်ချင်ဘူး”

“ကိုကိုကို ဇော် နားလည်ရင် ပြီးပြီပေါ့၊ ဒီလိုမှမလုပ်ရဘူး၊ ဇော်တို့ ဘယ်တော့နီးရမှာလဲ၊ ကိုကိုဘက်ကလည်း ကိုကိုအမေက ဒါနဲ့ သီးသီး ကန့်ကွက်တယ်၊ ဇော်ဘက်ကလည်း ဘယ်လိုမှ လက်ခံပေးမဟုတ်ဘူး၊ သူတို့ သဘောတူတဲ့သူနဲ့ပဲ ဇော်ကို ဇွတ်အတင်းပေးစားကြမှာ”

“ဟင် ဇော်မှာ မိဘသဘောတူထားတဲ့သူ ရှိတယ်ပေါ့”

“ဟုတ်တယ် ဒေါက်တာ မိုးကျော်တဲ့ ဖောက်(စ်)ဆင်းပြီးတာ စေ့စပ်ပေးဖို့ စီစဉ်ထားကြတယ်”

“ဟား”

ဘာပြောရမှန်းမသိအောင်ပင် ရင်တွေပူပြင်း လောင်မြိုက်သွားသည်။ သူ့အတွက် ကံကောင်းခြင်းဆိုတာ တစ်ခုမှမရှိပါလား။

“ကိုကို စိတ်ဓာတ်ကျအောင် ဇော် ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး၊ ဒေါက်တာမိုးကျော်ဆိုတဲ့လူက ဇွတ်အတင်းလက်ထပ်ချင်နေပြီ ဇော်ကို ချစ်သူတွေဖြစ်တာ မေမေတို့ မသိသေးလို့ ဇော် အချိန်ခွဲပြီး လိုချင်တာ ကိုကို”

“သိသွားရင် မဖြစ်မနေ အဲဒီလူကို လက်ထပ်ရမယ်ပေါ့၊ ကိုကို မလိုလုပ်ရမှာလဲ ဇော်ရယ်”

“ချစ်သူကောင်းစားဖို့ဆိုပြီး ဇော်ကို စွန့်လွှတ်လိုက်ဖို့တော့ မစားနဲ့နော်၊ အဲဒီ ရိုးရာအစွဲတွေနဲ့ ဇော်ကို ထားမပစ်ခဲ့နဲ့၊ ဇော်ကိုပဲ ချစ်တာ”

“ဘယ်လို အင်အားတွေနဲ့ ပြိုင်ပြီး ဇော်ကို ပိုင်ဆိုင်ရအောင် စားရမလဲ ဇော်ရယ်”

“ဘာအကြောင်းပဲရှိရှိ ဇော်ကို မစွန့်လွှတ်ဘူးဆိုတဲ့ ကတိပေးပါလို့ ကိုကိုနဲ့ခွဲရရင် ဇော် သေမှာ”

ရင်ခွင်မှာ တိုးခွေဝင်လာပြန်သော ချစ်သူလေးကို လွတ်ထွက်အောင် တင်းကြပ်စွာ ဖက်ထားမိပြန်၏။

သမုဒယကြီးတွေ မြဲမြံအောင် မင်းပြုစားနေလေသလား ဇော်၊ ညီဘဝ ဝဋ်ကြွေးတွေထဲက ရုန်းထွက်နိုင်အောင်ပဲ ဆုတောင်းပေး

ဒီရင်မှာ ချစ်တတ်သမျှတွေ မင်းအတွက်ပဲ ပေးချင်လို့ပါ ဇော်။

“နှုတ်သွက်လွှာသွက် မရှိတာ ဒီနေ့ ဘာအမှားတွေ အပြစ်တွေ သုပ်လာခဲ့လို့လဲ သမီး၊ မိမိခိုင် အမေ နေမကောင်းလို့ဆိုတဲ့ ဆင်ခြေ ပေးစရာ မရှိတော့လို့လား”

“ရှင်”

သူမ မျက်လုံးလေး ပြုံးပိုင်းကာ ပင့်တက်သွား၏။ ခဏချင်းမှာ ဆင်ခြေ ပြန်ပုံကျသွားကာ အိတ်ရုံကြိုးစလေးကို လုံးချေပွတ်သပ်ကာ ခံစစ် အတွက် အကြံဉာဏ်တွေ ထုတ်နေမိသည်။

“နောက်ထပ် ဆင်ခြေတစ်မျိုး ကြားရမှာမို့လို့ ဘယ်ကပြန်လာ ဘာလဲလို့ မေးတော့ပါဘူး။ သမီး သွားလေရာ လိုက်မကြည့်နိုင်တော့ သမီးပြောသမျှကိုပဲ ယုံနေရတာ”

“မေမေကလည်း ဇော်က ဘာတွေမဟုတ်တာ လုပ်နေလို့လဲ၊ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ သင်တန်းကအပြန် လည်တာပစ်တာ၊ ရုပ်ရှင်ကြည့်၊ နှုတ်သွက်တာလောက်ပဲ ရှိပါတယ်”

“သူငယ်ချင်းအပေါင်းအသင်းနဲ့ဆိုရင် မေမေ မပြောလိုပါဘူး သမီး အခုဟာက သမီးကိုယ်သမီး ဘယ်ခြေလှမ်း လှမ်းနေတယ်ဆိုတာ အသိဆုံးဖြစ်မှာပေါ့၊ မေမေတို့က သမီးအပြစ်ကို ဆွဲထုတ်ပြနေရဦးမှာ တာ”

ဒီလောက်ပြောနေမှတော့ သိသင့်တာထက် ပိုသိနေပြီဟု သူမ ထင်လှုပ်လိုက်၏။ စေ့လည်ကြောင်ပတ် ရှောင်တိမ်းနေလျှင် ပို၍ အပြစ်

အခန်း (၂၃)

အိမ်ပြန်ချိန် နောက်ကျခဲ့တော့ ခြေလှမ်းတွေက ကတုန်ကဆဲ အပြစ်မဲ့သော မျက်ဝန်းတွေ မဟုတ်တာကြောင့် မေမေတို့ရှေ့ရောက်လာ စဉ်မှာ ဟိုဟိုဒီဒီ လွှဲယယ်ကာဖြင့် အခန်းထဲရောက်ဖို့သာ စိတ်စောနေသလို

“သမီး”

“ရှင်”

ခေါ်သံကြောင့် တုန်ခနဲ ဖြစ်သွားရရင်း ဆင်ခြေပေးဖို့လည်း အဆင်သင့်ဖြစ်နေခဲ့၏။ ဖေဖေနှင့်မေမေရဲ့ မျက်နှာက ဒီနေ့တစ်နေ့ ဖြစ်နေသည်ဟု ထင်မိသည်။ ဇော်က လွယ်အိတ်လေးကို ရှင်ဘတ် မှာပင် ပိုက်ထားရင်း ဖေဖေတို့နှင့် မျက်လုံးချင်းမဆုံစေဘဲ ဆိုဖာပေါ် ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

ကြီးသွားနိုင်သည်။ နှုတ်ဆိုတတ်နေသော ဖေဖေက သူမအံ့ရိပ်အကဲကို မျက်လုံးမလွှဲတမ်း အကဲခတ်လို့ပါ။

လိမ်ညာလို့လည်း အရာမဝင်ဘူးဟု ဖိအားပေးနေသလိုလို့။

“သမီး ဘယ်သူနဲ့တွဲနေတယ်၊ ဘယ်လိုလူနဲ့ပတ်သက်နေတယ် ဆိုတာ မေမေတို့ သတင်းအတိအကျ ရထားပြီးပြီ သမီး”

“မိမိခိုင် ပြောတာမဟုတ်လား”

“သူများကို အပြစ်ပုံမချခဲ့၊ ကောင်းစေချင်တဲ့ စေတနာကို သမီး မမြင်တောင် သုတ်မာတဲ့စိတ်နဲ့ မဟုတ်ဘူးဆိုတာတော့ သမီး သိထားရမယ်၊ ပြီးတော့ မိမိခိုင် ပြောမှ မေမေတို့ သိနိုင်တဲ့ကိစ္စ မဟုတ်ဘူး သမီး၊ ဟုတ်ရင်ကျော် ပုပ်ရင်ပေါ်တဲ့ သမီး ဖုံးကွယ်ထားတာကိုပဲ မေမေတို့ ရင်နာတယ်”

“ဇော်က ဟို”

“မှားတတ်ကြပါတယ်၊ အမှားကင်းအောင်နေဆိုတဲ့ စကားကို မမှားခင်ကတည်းက မေမေတို့ အတန်တန် သတိပေး ဆုံးမခဲ့ပြီးပြီ၊ သားသမီးကိုချစ်ကော့လည်း မိဘစကားကို ဂရုမစိုက်မယယ ဆက်ချစ်နေရဦးမှာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ဆက်မှားဖို့တော့ လုံးဝ ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး သမီး”

“ဟုတ်တယ် သမီး၊ ဒီအရွယ်မှာ စိတ်ကစားတတ်တာ ဖေဖေတို့ နားလည်ပေးမယ်၊ ဖြစ်ခဲ့သမျှကို ဖေဖေတို့ ဆုံးမသွန်သင်တာ နားမထောင်ရက်လေခြင်း၊ မနာခံရက်လေခြင်းလို စိတ်မကောင်းဖြစ်ပြီး သမီး

မပြောတော့ပါဘူး။ ခုန သမီး မေမေပြောသလိုပဲ ဒီကိစ္စကို ရပ်တမ်းရပ်လိုက်ပါ။ ဆက်မဆိုက်ပါနဲ့တော့ သမီး”

သိမ်းမွေ့စွာ သိမ်းသွင်းနေကြတာကို နားလည်ပေမယ့် ခေါင်း

ညှိတ်လက်ခံဖို့ ဆန္ဒမရှိပေ။ နှလုံးသားနှင့် ရွေးချယ်ထားသော အချစ်အတွက် သူမ တိုက်ပွဲဝင်ရမှာ၊ ခုခံကာကွယ်ရမှာ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ပြီးပါ။

“ဇော် သူ့ကိုချစ်တယ် ဖေဖေ၊ သူ့ကိုပဲ လက်ထပ်ချင်တယ်”

“ဒီစကားပဲ ကြားရမယ်ဆိုတာ ဖေဖေတို့ သိပြီးသားပါ၊ သမီး

မပြောတာကို ချစ်ကြည့်ပြီးပြီ မဟုတ်လား။ လက်ထပ်ဖို့အထိတော့ မဟုတ်ဘူး ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး။ အဲဒီ နတ်ကတော်အခြောက်ရဲ့ မိဘအသိုက်အနား အခြေအနေ၊ သမီး သိပြီးသားဖြစ်မှာပေါ့၊ ဖေဖေတို့ အဆင့်အတန်းနဲ့ ဘယ်လိုမှ သဟဇာတ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“မိဘတွေပဲဆိုပြီး မေမေတို့ အဲဒီနို့အာဏာ မသုံးချင်ဘူး။

သမီး ဦးနှောက်နဲ့ စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ပါ။ အိမ်ထောင်ရက်သားကျတဲ့အခါ သူ့စိတ်က အရေးမကြီးတော့ဘူး။ ဂုဏ်အဆင့်အတန်းကပဲ သားစဉ်မြေးဆက် ထည်ဝါမှုရှိမှာ သမီး”

“ဟင့်အင်း ဂုဏ်ပကာသနဆိုတာ လုပ်ယူဖန်တီးလို့ရတဲ့ အရာ အချစ်ကတော့ အဲလို မဟုတ်ဘူး ဖေဖေ”

“တော်ပြီ သမီး၊ အခု ဖေဖေတို့ အချစ်အကြောင်း ဆွေးနွေး

နေတာ မဟုတ်ဘူး။ သမီး ရှေ့ဆက်လျှောက်ရမယ့် အနာဂတ်အတွက် အိမ်ထောင်ဘက်လူရွေးမမှားဖို့ ဆုံးမနေတာ။ မောင်မိုးကျော်ကို လက်ထပ်ရမယ်”

“ဟင့်အင်း”

ဇော် ထပ်ခေါင်းရမ်းတော့ လင်မယားနှစ်ယောက် အကြည့်ချင် ဆုံလျက် မျက်နှာတွေ တင်းမာသွားကြ၏။ ဒီသမီးက လေသံပျော့ပျော့ နှင့် အလျှော့ပေးလိုက်လျော့နေတာလည်း နားမလည်ပါလား။

အကြမ်းဖက်လျှင်လည်း ဇွတ်တိုးမိုက်ရူးရဲဆန်သွားနိုင်သည့် လျှော့လို့မရ တင်းလို့မရနှင့်။ လုပ်စရာတစ်ခုပဲ ကျန်တော့သည်။ သင် ပြင်းတွေ လေးပင်စွာချမိရင်း

“သမီး ဖေဖေတို့စကားကို လုံးဝ နားမထောင်တော့ဘူးလား ဒီလို အဆင့်အတန်းမရှိတဲ့ နတ်ကတော်တစ်ယောက်ကို ဘာတွေ စွဲလမ်း နေတာလဲ သမီး”

“ဟိုက နတ်နဲ့တိုက်ပြီး ပြုစားထားတာနေမှာပေါ့ ကိုနိုင်ရယ် နတ်တွေနဲ့တိုင်တည်ပြီး ခိုင်တို့ကို စီးပွားပျက်အရှက်ရအောင် လုပ်ချင် လုပ်နေမှာ”

“မေမေတို့ ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ ကိုကိုမှာ အဲဒီ အောက်တန်းကျတဲ့စိတ် မရှိဘူး။ ဆင်းရဲချို့တဲ့တိုင်း ကိုယ်ကျင့်တရား ပျက်ပြားနေကြတာ မဟုတ်ပါဘူး ဖေဖေ”

“ဘာ ကြည့်စမ်းပါဦး။ ကိုနိုင်သမီးက အခြောက်ကိုများ ကိုကို တွေ ဘာတွေဖြစ်နေပြီ။ ခွန်းတုံ့ဇော် ညည်း မိဘတွေကို သေတွင်းထဲ ထွန်းပို့နေတာလား။ အမယ်လေး မွေးရကျိုးမနပ်လိုက်တာ ဇော်ရယ်”

“ကဲပါ ဘာမှမပြောပါနဲ့တော့ ခိုင်ရယ်။ ခိုင်ကျန်းမာရေးသာ နှစ်လိုက်ပါ။ သူကမှ မိဘတွေအပေါ် ရက်စက်ရဲရင် ဘယ်တတ်နိုင်တော့ သလဲ ကိုယ်တို့ကပေါ့ကွာ”

ယူကျွန်းမရ ရင်ဘတ်ထုကာ အော်ဟစ်လိုက်သော ဒေါ်သဇင် နှစ်ကို ဦးမင်းနိုင် ပခုံးလေးဖက်၍ နှစ်သိမ့်နေသည်။ ဒီသမီးက ကြိုတင် ခြင်ဆင်မှုတွေဖြင့် ဆုံးဖြတ်ချက်မပြင်တော့ဘူးဆိုတာ သူတို့ သိလိုက်ကြ သည်။

သူတို့ဘက်မှာလည်း နည်းလမ်းတစ်ခုသာ ရှိ၏။ ဒါကိုသာ ခြစ်မနေ ကြိုးစားကြည့်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြကား...။

အိတ်နဲ့ဆီပုံး တစ်ခါတည်းဆွဲလာခဲ့ လက်လီစိတ်ပြီး ဝယ်စားရတာ ဈေးက
ဦးသေး။ ရှက်ဖို့လည်း ကောင်းတယ်။ နင် အဲဒီကိစ္စကို ခေါင်းနဲ့
ဆည်းစားဘဲ လုပ်လိုက်လို့ ဒီလိုမျိုး ချို့ချို့တဲ့တဲ့ တိုင်းထွာသုံးနေရ
တာ သိလား။ ဒီအကြောင်းတွေမိရင် နင့်ကိုသတ်မစ်ချင်တယ် သိလား။”

အတိုင်းသား ကြားနေရတာတွေက ထွန်းသစ်စအပေါ် ဘယ်
လောက် သြဇာအာဏာညောင်းတယ်၊ နိုင်ထက်စီးနင်းနိုင်တယ်ဆိုတာ
သိသာနေသည်။ စရိုက်ကြမ်းသော ဒီမိသားစုအတွင်းကို သမီးမို့ မ
ကြောက်မရွံ့ဝင်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့သည်။

“ဪ ညည်းသည်တွေပါလား။ ဘယ်သူနဲ့တွေ့ချင်လို့ပါလဲရှင်”
ကပျာကသီ ထွက်လာပြီး မေးသော ကောင်မလေးကတော့
အိမ်ထဲမိမ့်မို့လေးပင်။ လင်မယားနှစ်ယောက် အကြည့်ချင်းဆိုပြီးမှ

“ဒါ ထွန်းသစ်စတို့အိမ် ဟုတ်ပါတယ်နော်”
“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ ကိုကိုနဲ့တွေ့ချင်လို့လား။”
“အင်း ဆိုပါတော့ကွယ်၊ အန်တီတို့က ခွန်းတို့ခော်မိဘတွေပါ။
ထွန်းသစ်စ မိဘတွေနဲ့လည်း စကားပြောချင်လို့ပါကွယ်”

“ရှင် ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့”
“ဟဲ့ ကြာဖြူ အိမ်ရှေ့က ဘယ်သူတွေလဲ၊ နတ်ပွဲလာငှားတဲ့
တွေလား။ အိမ်ထဲခေါ်ခဲ့လေ”
အိမ်ထဲက ခပ်စူးစူး အော်သံကြောင့် ကောင်မလေးက အန်တီ

အခန်း (၂၄)

မိမိနှင့် ပြောလိုက်သော လိပ်စာအတိုင်းဆိုလျှင် ရှေ့ကအိမ်ထဲ
ကားအကောင်းစားကြီးကို အိမ်ရှေ့ရပ်ရမှာပင် မတန်မရာ။ သမီးအတွက်
ရင်တွေနာရင်း နာခေါင်းပါရုံလိုက်မိ၏။

“ဒီနေ့ နတ်ပွဲက ပြန်လာရင် ငါ့အတွက် ကိုကြီးကျော်ကိုအ
တဲ့ အရက်နဲ့ ကြက်ကြော်ယူခဲ့ဖို့ မမေ့နဲ့”

“ကိုကြီး ညီ ချောင်းသာလိုက်သွားမှာလည်း ငွေလုံလုံထောင်
လောက် တစ်ခါတည်းရှာလာခဲ့ ကိုကြီး ဟိုနေ့က ပေးတဲ့ဟာက စား
နောက်ဆုံးနေ့က သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ စားသောက်ဆိုင်ထိုင်လိုက်တာ
သွားပြီ။ များများရှာခဲ့နော်၊ ငွေက အသုံးမခံဘူး။”

“အမယ်လေး နင်တို့တွေက အစီအရီ မှာနေလိုက်ကြ
ထမင်းငတ်နေကြမှာကျတော့ပဲ။ ဟဲ့ ထွန်းသစ်စ ညပြန်လာရင်

တို့ လာပါရင်ဆိုပြီး အိမ်ထဲခေါ်သွားသည်။ မကျဉ်းမကျယ် ဧည့်ခန်းငယ်လေးထဲမှာ ရှိနေသော မိသားစုများက ဒေါ်သဇင်ခိုင်တို့လင်မယားတို့ စိတ်ဝင်တစား။

“ဟင် ညည်း ညည်း မာလာဆွေ”

“ဪ ဧည့်သည်တွေဆိုလို့ ဘယ်သူတွေများလဲမှတ်တယ် မိတ်ဟောင်း ဆွေဟောင်းတွေကိုး ဘာကိစ္စ ငါ့အိမ်ထဲကို ကျူးကျူးကျော်ကျော် ဝင်လာတာလဲ သဇင်ခိုင်”

တအံ့တဩ ဖြစ်သွားချိန်မှာပင် ဒေါ်မာလာဆွေက အရင်ဦးဆုံးခန့်ခန့် တိုက်ခိုက်သည်။ အတိတ်က အနာမဆွေးသေးကြောင်း သက်သေထူတာလည်း ဖြစ်နိုင်၏။

“ညည်းအိမ်ကို လာချင်လို့လာတာ မဟုတ်ဘူး၊ ငါ့သမီး ခွန်းတုံ့ဇော်ကိစ္စကြောင့် ငါလာခဲ့တာ၊ ညည်းအိမ်မှန်းသာသိရင် အစတည်းခြေချမိမှာတောင် မဟုတ်ဘူး”

“ဘဝင်လေဟပ်ပြီး မာနတွေခေါင်ခိုက်နေတုန်းပါလား၊ ဘာခွန်းတုံ့ဇော်က ကိန်းခန်းကြီးကြီး သဇင်ခိုင်ရဲ့သမီးတဲ့လား၊ ဟား ဟား တိုက်ပဲတိုက်ဆိုင်လွန်းတယ် သဇင်ခိုင်ရယ်၊ ညည်းသမီးက ဘယ်နှစ်ငါ့သား နတ်ကတော်နဲ့ လာကြိုက်ရတာလဲ၊ သဇင်ခိုင် ဒီတစ်ခါထောင် ငါ မရှုံးတော့ဘူး၊ ဟား ဟား ပွဲက ကြည့်ကောင်းနေပြီ”

ဒေါ်မာလာဆွေ ဘာတွေသဘောကျမှန်းမသိဘဲ အားရထိန်း

နယ်နေသည်။ ဦးကျော်ဇွေက အပြစ်သားတစ်ယောက်လို ဒေါ်သဇင်ခိုင်လင်မယားကို မော်မကြည့်ရဲတဲ့ ခေါင်းကိုသာ တွင်တွင်ငုံလျှိုးထား၏။ ခွန်းသစ်စတို့မောင်နှမတစ်တွေလည်း ဘာတွေဘယ်လိုဖြစ်နေလဲ နားထောင်နိုင်ကြပါ။

ဇော်မိဘတွေဟု သိလိုက်ရသည်နှင့် မေမေကြောင့် မျက်နှာအားနာပြီး ထွန်းသစ်စ နေမထိထိုင်မသာ ဖြစ်နေရသည်။

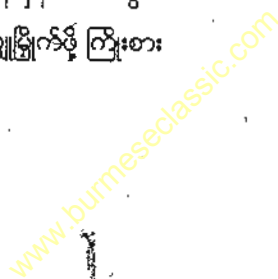
“အန် အန်တီတို့ ထိုင်ကြပါဦး ခင်ဗျာ”

“ဟဲ့ ထွန်းသစ်စ သူတို့လို ဆွေကြီးမျိုးကြီးက ငါတို့လို အိမ်ထဲကို ဘယ်ထိုင်မှာလဲ၊ ဒီအိမ်ထဲဝင်မိတာတောင် သနတယ်လို့ ထင်နေဦးမယ် ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား သဇင်ခိုင်”

“သိပ်မှန်တာပေါ့ မာလာဆွေ၊ ဒီလို အောက်တန်းစားနေရာကို ခြေမိတာကိုက ငါမှားတာ၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့သမီးနဲ့ပတ်သက်ပြီး ပြတ်ပြတ်သားသား ပြောခဲ့ရဦးမယ်”

“ပြောစမ်းပါဦး၊ နားထောင်ကြည့်ရအောင်၊ နင့်အစ်ကို အောင်ခိုင်နဲ့တုန်းကထက် ဘယ်လိုစကားလုံးတွေ ပိုလာဦးမလဲလို့”

“အေး ပြောရမယ်၊ နင့်သားကလည်း နင့်လိုပဲ၊ ငါ့အစ်ကိုကို ခြားယောင်းသလို ဖြားယောင်းနေတယ်၊ မတန်မရာမှန်း သိမ်းသွင်းတယ်၊ နတ်ကမှ စားရတဲ့ အောက်တန်းစားစိတ်နဲ့ချွန်ကြီးစားတယ်”

“နားထောင်လို့ ကောင်းလိုက်တာ သင်္ဇင်ခိုင်ရယ်၊ ဆက်
ဒီထက် နစ်နစ်နာနာလေး ပြောစမ်းပါဦး။ ဟဲ့ ထွန်းသစ်စ နှင့်ကိုပြော
တာ ကြားတယ် မဟုတ်လား။ သေချာနားထောင် နှင့်ကို အောက်
စား မတန်မရာမှန်း ချူမြို့ကံစားနေတာတဲ့ ငါနဲ့သူ့အစ်ကို ကြိုက်
ကလည်း ငါ့ကိုနတ်ကတော်သမီးဆိုပြီး အဲလိုအပြောခံခဲ့ရတာ။ ဒါ
ငါ့ကိုပြောတုန်းက အသည်းဆတ်ဆတ်ခါအောင် နာတယ်။ အခု
အပြောခံရတာ ငါ အားရကျေနပ်လိုက်တာ။ ဝမ်းသာလိုက်တာ
တကယ် ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုကြည်နူးပီတိဖြစ်မိမှန်းမသိဘူး ဟင်း
“မေမေ”

သူ့အပေါ် အငြိုးကြီးလှချည်လားဟုပင် ရင်မှာတဖွင့်
နာကျင်သွားသည်။ ဘယ်မိဘမဆို ကိုယ့်သားသမီးကို ဒီလို သူစိန်
စာက ပြောဆိုမောက်မာတာ ဘယ်ခံပုံမလဲ။

ကိုယ့်သားသမီးမှားမှားမှန်မှန် ရှေ့ကနေ မားမားမတ်
ကာကွယ်ပေးကြမှာပင်။ အခုတော့ မေမေ ပြုံးနေလိုက်တာ။ အ
အားရနေလိုက်တာ။ ဒီထက်ပိုပြီး ပြောပါဦးဟုတောင် တိုက်တွန်း
ဘာသဘောပါလဲ။

ညီမလေးကတော့ နေသာဟန်မတူ။ သူ့ရှေ့ကနေ တင်
“အန်တီ ကြာဖြူ ကိုကိုကို အဲလောက်ထိ မပြောပါနဲ့
မမဇော်ဆီက ဘာမှချူမြို့ကံစားဖူးပါဘူး။ အရိုးခံသက်သက်

စစ်နဲ့ ချစ်ခဲ့တာပါ”

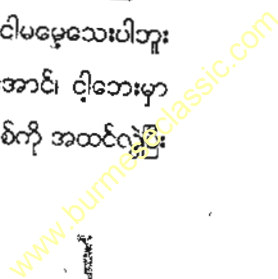
“အဆင့်အတန်းမတူမှန်းသိရဲ့နဲ့ ချစ်တယ်ဆိုတဲ့စကား မသုံး
စမ်းပါနဲ့။ ပြီးတော့ ကိုယ်က ယောက်ျားစစ်စစ်လား။ မိန်းမလိုထာဝီဝတ်
နတ်ကနေတဲ့ အခြောက်က ကိုယ့်ဘာသာ မနေနိုင်ရင် ယောက်ျားယူ
သူ့ ဘာလို့ ငါ့သမီးနဲ့ပတ်သက်ရတာလဲ။ မျိုးရိုးလိုက်ပြီး အောက်တန်း
ချစ်တယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးနေမှာ၊ မအေတူပြီး ပိုင်းလုံးလုပ်ချင်တာ”

“အန်တီ စကားကို သားသမီးချင်း ကိုယ်ချင်းစားပြီး ထိန်းသိမ်း
ဆင်ခြင်ပြီး ပြောပါ”

“ဟဲ့ ကြာဖြူ ထွန်းသစ်စကိုပြောတာ နှင့်က ကြားထဲက
သလို ဝင်နာနေတာလဲ။ တစ်ဝကြီးပြောချင်သလောက် ပြောစမ်းပါစေ။
ဆင်ခြင် နှင့် ဘာဖြစ်ချင်တာလဲ။ ဘာတွေထပ်ပြောချင်လဲ ပြော”

“အေး ပြောမယ်။ နှင့်သားကို ငါ့သမီးနဲ့ လုံးဝ မပတ်သက်
နဲ့ နှင့်တုန်းကလည်း ဘယ်လိုပုံစံမျိုးနဲ့ နောက်ဆုတ်အရုံးပေးလိုက်
သိဆိုတာ နှင့် သိမှာပါ။ နှင့်သားကို နှင့်လိုအဖြစ်မဆိုးအောင်
နဲ့ခန်းစာလေး ပေးလိုက်ဦး”

ဒေါ်မာလာဆွေ ခန်းခနဲ မဲ့ပြီးများဖြင့် ခေါင်းယမ်းသည်။
“နှင့်တို့ပေးလိုက်တဲ့ သင်ခန်းစာ ဒီနေ့ထိ ငါမမေ့သေးပါဘူး
နှင့်ခိုင်၊ တစ်မိမိနဲ့ နာကြည်းမှုတွေနဲ့ အမှတ်ရနေအောင်၊ ငါ့ဘေးမှာ
နှင့်ထင်ရှား လူတစ်ယောက်လုံး ရှိနေတာပဲ။ နှင့်အစ်ကို အထင်လှည့်ပြီး

ငါ့ကို မေ့သွားအောင်၊ နင်တို့အိမ်က ခြံစောင့်မာလီ သက်ကြားရွယ်ကြီးနဲ့ ဖမ်းပိတ်ပေးစားခံခဲ့ရတာ၊ ငါဒီတစ်သက် ဘယ်တော့မှ မမေ့မေ့ဘူး သလင်ခိုင်”

ဦးကျော်ငွေကို အံ့ကြိတ်ကာ လှည့်ကြည့်ရင်းပြောတော့ အရာကို ထွန်းသစ်စ ခြုံငုံသုံးသပ်မိသလို ရှိ၏။ အသက်ကြီးကြီး ဖေဖေ ယူခဲ့ရတာ ဒေါ်သလင်ခိုင်တို့ကြောင့်တဲ့လား။

အခုထိ မျက်နှာမဖော်ဝံ့အောင် ကျိုးခွံနေသော ဖေဖေ အခုမှ နားလည်မိသည်။ မဖြောင့်ဖြူးသော ဇော်နှင့် သူ့ရဲ့ အချစ်ခရီးက မိဘတွေရဲ့ အတိတ်အာယာတတွေကြောင့် ပိုပြီးကောက်ကွေ့ ကြဲတမ်းတော့မည့် ထင်သည်။ မေမေကော ထိုနာကြည်းမှုတွေအတွက် သူ့ကို ဘာလို့ဆွဲသွင်း အသုံးချနေတာလဲ။ မေမေရဲ့ အားရကျေနပ်သော ရယ်သံလွင်လွင်မှာ အဆိပ်ဖြင့်အတိပြီးသော အဓိပ္ပာယ်များ

ဒါကို ဒေါ်သလင်ခိုင်က ဆတ်ဆတ်ခါနာကာ

“အခု နင်ပြီးရယ်နေတာ ဘာတွေအနိုင်ရလို့လဲ မာလာ

“ဟင်း ဟင်း သိပ်သိချင်နေလား။ နောက်တော့ နင်မျက်ထဲက သွေးမျက်ရည်ကျအောင် ငါပြောပြမှာပါ။ နင့်ရဲ့မောက်မာမှုအတွက် သူများကို အထင်သေးစော်ကားချင်တဲ့ နင့်ရဲ့အတ္တတွေအတွက် နောင်တရပြီး သေချင်လာအောင် ငါလုပ်ပြမယ် သလင်ခိုင်”

“ဘာ”

“အံ့သြမပြန်သလင်ခိုင်၊ ငါခံခဲ့ရတာနဲ့ တန်အောင် ငါတုံ့ပြန်တာများဘူး။ ငါခံစားရသလို နင်ပြန်ခံစားစေရမယ်။ ငါနာကျင်ရသလို နင်လည်းနာကျင်ရမယ်။ အခုတော့ ငါ့ရှေ့ကနေ အမြန်ဆုံးထွက်သွား။ နင့်မျက်နှာကို ငါမကြည့်ချင်ဘူး မမြင်ချင်ဘူး”

“အေး ငါကလည်း နင်ရှိခိုးကန်တော့ပြီး တောင်းပန်တောင် ငါ့နဲ့နေရာမျိုးမှာ မနေပါဘူး”

“ပြီးရောလေ နောက်တစ်ခါ ထွန်းသစ်စကို ပြောချင် နိမ့်ချင်သေးတယ်ဆိုရင် ထပ်လာခဲ့ပါဦး။ ငါ့ကို စော်ကားရင် အရင်လို နိုင်ငံနဲ့သည်းခံမှာ မဟုတ်ဘဲ တုံ့ပြန်မှာဆိုပေမယ့် ထွန်းသစ်စကို ပြောချင်ရင်တော့ မကြာမကြာလာဖို့ ငါဒိတ်ခေါ်ပါတယ်”

“ထွန်းသစ်စကို ငါ့သမီးနဲ့ ဆက်ပြီးပတ်သက်ခိုင်း မယ်ဆိုတဲ့ ဘာလား။ ဘယ်လိုပြောပြော ရအောင်ယူခိုင်းမယ်လို့ အောက်တန်းကျ ကျတည်းနေတာလား”

“နင့်သမီးကို နိုင်အောင်ထိန်းလေ၊ အဲဒီ ခွန်းတုံ့စော်ဆိုတဲ့ ဘာလေးကို၊ ငါ့အိမ်ကို အရှက်မရှိလာလာနေလွန်းလို့ နှစ်ပြားမတန်အောင် ငါပြောဆို လွတ်လိုက်တာ နင့်သမီးက နင့်ကို ပြန်ပြောမပြဘူး”

“ဘာ နင် နင်ငါ့သမီးကို ဘာတွေပြောဆို လွတ်လိုက်တာလဲ”
ကိုယ့်သမီး အပြောအဆို ခံရသည်ဆို၍ ဒေါ်သလင်ခိုင် ဆတ်

ဆတ်ခါသွားသည်။ ဒေါ်မာလာဆွေက ဟွန်းခနဲ မွဲကာ ပြုံးလိုက်ပြီး

“ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ထွန်းသစ်စ မိန်းမယူပြီး ကိုယ်လွတ် ရုန်းထွက်သွားမှာ စိုးလို့ပေါ့။ ထွန်းသစ်စဆိုတာ တစ်သက်လုံး နတ်ကတော် အခြောက်၊ လူတကာ အထင်သေးခံရတဲ့သူပဲ ဖြစ်ရမယ်”

“ဘာ”

“ဟုတ်တယ် တို့ တစ်မိသားစုလုံးကို အဲဒီနတ်ကတော် လုပ်ပြီး နတ်ကပြီး တစ်သက်လုံး ရုန်းကန်ရှာကျွေးရမယ်လို့ ငါကျိန်စာတိုက် သစ္စာဆိုထားတာ၊ အခုငါတို့တစ်မိသားစုလုံး သူနတ်ကတော်လုပ်ပြီး ရှာကျွေးနေတာကို ဒိမ်ရိုရိုနဲ့ အခန့်သား ထိုင်စားနေကြတယ်၊ မိန်းမယူ ပြီးရင် သူက နတ်ကတော်လုပ်မှာ မဟုတ်တော့ဘူးလေ၊ သူမဖြစ်ချင်ထင် နတ်ကတော်ဘဝက လွတ်မြောက်ပြီး သူစိတ်ချမ်းသာ ပျော်ရွှင်သွားမှာ ငါမမြင်ချင်ဘူး”

“ဟင်”

မာလာဆွေ ဘယ်လိုကွေးပြောနေတာလဲ၊ ဒေါ်သဇင်ခိုင် နား မလည်နိုင်တော့၊ ဦးမင်းနိုင်လည်း အံ့အားသင့်နေကာ သားတစ်ယောက် အပေါ် ကျိန်စာတိုက်နေသော မာလာဆွေကို ရူးနေသလားဟု ထင်မိသည်။

မျက်ရည်တွေ ရစ်ဝိုင်းပြီး သူ့အမေကိုကြည့်၍ လက်သီးကို ဆုပ် အံ့ကြိတ်ခံစားနေသော ထွန်းသစ်စအတွက် ယောက်ျားချင်း စာနာ

စိတ်မကောင်းဖြစ်မိ၏။ ဒီလောက်တောင် ရှေ့တည့်တည့်မှာ ပေါက်ကွဲ နှုတ်တာ ဒီကလေးဘယ်လောက်တောင် ပေးဆပ်နေခဲ့ပြီလဲ။ တစ် နှစ်လုံး သက်တောင့်သက်သာနေနိုင်ဖို့ ဒီကောင်လေး တစ်ယောက် နှစ် နတ်ကတော်လုပ်၍ ရုန်းကန်ကျွေးမွေး နေရတာတဲ့။

အငြိုးတွေနှင့် ဝဋ်ကြွေးတစ်ခုလို လက်တွဲပြန်နေတာတော့ နားမလည်။ ဒါဆိုဘာလဲ ဘာကြောင့်လဲ။

အိမ်ပြန်လမ်းမှာ ဦးမင်းနိုင်ရင်ထဲ အတွေးပေါင်းစုံပါလာသည်။ အကြိမ်ကြိမ် ခေါင်းယမ်းရင်း မတွေ့အပ်ဘူးဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကို နှိပ်နှိပ်နေရ၏။ ဒီလိုအခြေအနေကို သမီးရောသိနေလား...။

အခန်း (၂၅)

“သိပါတယ် ဒေါ်မာလာဆွေက အထွန်းကို ငယ်ငယ်တည်း အနိုင်ကျင့် နှိပ်စက်လာခဲ့တာ။ ပညာကိုလည်း ဆုံးခန်းတိုင်အောင် မပေးဘူး။ အငယ်နှစ်ယောက်ကိုချိုး ကျောင်းကြိုကျောင်းပို့ အကြောင်း တစ်ခုခုရှိရင် အငယ်နှစ်ယောက်ကို ဦးစားပေး အလိုလိုက်ပြီး အထွန်း အရှိုးရာထင်အောင် သွေးထွက်အောင် ရိုက်နှက်ခဲ့တာတဲ့”

သမီးပြောပြနေတာ နားထောင်ပြီး ရင်မှာကျဉ်ခနဲထောင့် ဖြစ်သွားသည်။ ရင်က လွယ်မွေးသော သားသမီးချင်းအတူတူ ဒီလိုခွဲခွဲ ဆက်ဆံတာ ဘယ်မိဘ ပီသပါတော့မလဲ။

သမီးက သူတို့လင်မယား စိတ်ဝင်တစား နားထောင်နေတာ

မှ

“ဒီနတ်ကတော်အလုပ်ကိုလည်း အရွယ်မရောက်ခင်တည်း

သူ့အဘွားဆီမှာ ပညာဆင်နိုင်းခဲ့တာတဲ့လေ။ မလုပ်ချင်ဘူးလို့ မပြောရဲအောင် ခြောက်လှန့်ကြိမ်းမောင်းပြီး ခိုင်းခဲ့တာ။ အရွယ်လေးရောက်လာတော့ ရှက်ရမှန်းသိပြီး တခြားပင်ပင်ပန်းပန်း အလုပ်လုပ်ပြီး ရှာကျွေး ခဲ့မယ်။ ဒီနတ်ကတော်အလုပ်ကို မလုပ်ပါရစေနဲ့လို့ ငိုယိုတောင်းပန်တာ ထည်း မရဘူး။ တစ်သက်လုံး တခြားပျော်ရွှင်မှု စိတ်ချမ်းသာမှုမရှာဘဲ အလုပ်နဲ့ပဲ သူတို့တစ်မိသားစုလုံးကို ပြည့်စုံအောင် အဆင့်အတန်းရှိအောင် ထားခိုင်းတယ်”

“ဒီလို အသိုက်အဝန်းထဲ ဘာလို့များ မိုက်မိုက်မဲမဲဝင်ဖို့ ဦးစားတာလဲ သမီးရယ်၊ ညည်းပါ မာလာဆွေနှိပ်စက် ညည်းပမ်းတာ ချင်လို့လား”

“အထွန်းကို သနားလို့ ဒီဘဝထဲက ရုန်းထွက်ဖို့ တွန်းအား ပေးချင်လို့ပါပေမေ၊ ပြီးတော့ သူ့ကိုလည်း တကယ်ချစ်မိလို့ပါ။ ဇော်နဲ့ ဆက်ဆံလိုက်မှ သူ့အဲဒီဘဝထဲက လွတ်မြောက်မှာ”

“ညည်းထင်သလား။ ညည်းကို ငါ့သမီးမှန်းသိရင် ထွန်းသစ်စ နှိပ်စက်ဖို့အတွက် ဘယ်တော့မှ လွတ်မြောက်ခွင့်ပေးမှာမဟုတ်ဘူး။ ဒါပဲ။ သူ့အိမ်ကိုလာလို့ သူ့သားနဲ့ကြိုက်လို့ဆိုပြီး အရှက်ကုန်းကုန်အောင် သူပြောဆို လွှတ်လိုက်တယ်ဆို”

ခွန်းတုံ့ဇော် မဖြေ။ အထွန်းအမေ ဒီစကားတွေပါ မေမေ့ကို လွှတ်လိုက်တာ ရင်ထဲမှာဒဏ်ရာဖြစ်သွားသည်။ ဘယ်လိုအပြီးလေ့

ကြောင့် ဒေါ်မာလာဆွေ အတ္တတွေ ကြီးမားနေရတာလဲ။

“မေမေတို့ အတိတ်မှာ ဒေါ်မာလာဆွေနဲ့ ဘယ်လိုပြဿနာ တွေဖြစ်ခဲ့ကြတာလဲ”

“ညည်း သိစရာမလိုဘူး။ ညည်း လုပ်ရမှာက ဒီနေ့ကစပြီး မာလာဆွေသား နတ်ကတော် ထွန်းသစ်စကို မေ့လိုက်”

“ဒီအတိုင်းတော့ မမေ့နိုင်ဘူး။ သူ့ကိုအချစ်သက်သက်နဲ့မဟုတ်ဘဲ စာနာသနားပြီး သံယောဇဉ်ဖြစ်ခဲ့ရတာမို့ လွယ်လွယ်နဲ့မမေ့နိုင်ပါဘူး မေမေ အကြောင်းရင်းကို ပြောပါ။ ဘယ်လိုအပြီးတွေ အာဟာတာတွေနဲ့ ရန်သူတွေ ဖြစ်ခဲ့ကြတာလဲ”

“ပြောပြလိုက် ခိုင်း၊ မဟုတ်ရင် ခိုင့်သမီးက နောက်ဆုတ်မှာ မဟုတ်ဘူး”

ဦးမင်းနိုင်က ခွန်းတုံ့ခေတ်အကြောင်း သိနေသည်မို့ တိုက်တွန်းသည်။ ဒေါ်သဇင်ခိုင်လည်း သိတော့သိပေမယ့် သမီးက မိဘတွေကို အပြစ်မြင်နေမလားလို့ စိုးရိမ်နေမိတာ။

ဒါပေမဲ့ မပြောလိုလည်း မဖြစ်တော့။ မပေါင်းဖက်လို့ မရဘူးဆိုတာ သမီး နားလည်သွားမှ ဖြစ်မည်။

“ဒီလို သမီး၊ အဲဒီ မာလာဆွေနဲ့ သမီး ဦးဦးအောင်မိုးခိုင်က တက္ကသိုလ်မှာ ကျောင်းအတူတက်ရင်း ချစ်သူတွေ ဖြစ်ကြတယ်။ မာလာဆွေတို့က အဆင့်အတန်းနဲ့ ပတ်သက်ရင်တော့ စားနိုင်သောက်နိုင်

လတ်တန်းစားပေါ့။ မအေက နတ်ကတော်၊ အဖေက အစိုးရဝန်ထမ်း၊ ခိုင်နဲ့ မာလာဆွေ အရမ်းကိုချစ်ကြတယ်”

“ဒါဆို လေးလေးတို့ ဘာလို့ လက်မထပ်ခဲ့ကြတာလဲ”

“သမီး ဘွားဘွားက သဘောမတူလို့ပေါ့။ နတ်ကတော် မျိုးရိုးကတော်သမီးနဲ့ လုံးဝ သဘောမတူဘူး။ ခါးခါးသီးသီးကို ကန့်ကွက်သီးခဲ့တာ၊ ဒါပေမဲ့ ကိုခိုင်ရော မာလာဆွေရော နောက်မဆုတ်ကြဘူး။ ဒါအချိန်မှာ ဘွားဘွား ကျန်းမာရေးမကောင်းတော့ဘူး။ စိတ်အစွဲကလည်း ဘယ်လိုဖြစ်သွားလဲဆိုတော့ သူ့ကိုနတ်နဲ့တိုက်တယ်။ နတ်ကိုင်တယ်။ အောက်တန်းကျတယ်ပေါ့လေ”

“သမီးဘွားဘွားက မျိုးရိုးမာန်လည်းကြီးတယ်ကွဲ့၊ ဖေဖေကို နှစ်မှ သူတို့ထက် ပညာတတ် အဆင့်အတန်းရှိလို့ သမီးမေမေနဲ့ ဘွားဘွားခဲ့တာ၊ အိမ်ထောင်တစ်ခုက ဂုဏ်ပကာသန ထည်ဝါပြည့်စုံမှ ဖြစ်တာဆိုတဲ့ အယူအဆစွဲလည်းရှိတယ်။ ကိုခိုင်ကိုလည်း အဲလိုပဲ ချင်တဲ့ မိဘမေတ္တာပေါ့။ ပြောလို့မရတော့ ဒေါသမောဟတွေဖြစ်၊ နတ်နဲ့ အိမ်ရာထဲ ဗုန်းဗုန်းလဲ၊ နောက်ဆုံးတော့ အသက်ပါပေးလိုက်တယ်”

“ဟင်”

ဘွားဘွား ဒါကြောင့် ဆုံးရတာပါလို့ တစ်ခါမှမပြောဘူးခဲ့။

ရိုးရိုးသားသား အသက်ကြီးရောဂါနှင့် ဆုံးတယ်ပဲ အောက်မေ့ခဲ့တာ ဒေါ်မာလာဆွေနှင့် လေးလေးရဲ့ ပယောဂကြောင့်လို့ လုံးဝကို မထင်မီ ဖေဖေ သက်ပြင်းချနေချိန်မှာ မေမေက မျက်ရည်လေး စမ်းစမ်းဖြင့်

“ဘွားဘွားကို ဆုံးရှုံးလိုက်ရပြီတော့ မေမေ ဘယ်လိုသည် နိုင်တော့မလဲ သမီး၊ ကိုခိုင်က အရမ်းကို မာလာဆွေအပေါ် ဆေးချ ပြုစားခံရသလိုကို သစ္စာရှိချင်နေတယ်လေ၊ အဲဒါကြောင့် မေမေတို့အိမ်မှာ ခြံစောင့်မာလီလုပ်တဲ့ ကိုကျော်ငွေနဲ့ ဖောက်သွဲ့ဖောက်ပြန်လုပ်တဲ့ ပုံစံမျိုး အကွက်ဆင်လိုက်တယ်၊ နောက်တော့ ကိုကျော်ငွေနဲ့ မာလာဆွေကို ဟိုတယ်တစ်ခုထဲမှာ ကိုခိုင်နဲ့ပက်ပင်းကြီး သွားတွေ့တယ်”

“ဟင်”

“အဲဒီမှာ မာလာဆွေကို ကိုခိုင် စိတ်အနာကြီး နာပြီး နိုင်ငံခြား ထွက်သွားတာ၊ ဟိုမှာ အိမ်ထောင်ပြု မိသားစုရ၊ အခု သေဆုံးတဲ့အချိန်ထိ မြန်မာပြည်ကို တစ်ခေါက်မှ ပြန်မလာတော့ဘူး”

“ဒေါ်မာလာဆွေကတော့ ဦးကျော်ငွေကြီးကို ယူလိုက်တယ်နော်”

“မေမေတို့က ငွေပေးခိုင်းတာဆိုတော့ ကိုကျော်ငွေကလည်း မယူမဖြစ်တဲ့ အခြေအနေထိ ဖန်တီးတယ်၊ သူကိုယ်တိုင်လည်း အသက် ငယ်ငယ်ချောချော မာလာဆွေကို တကယ်ချစ်နေတယ်လေ၊ ကိုခိုင်ချိန်းတွေ့တိုင်း ကားနဲ့မောင်းပြီး လိုက်ပို့နေရတော့ တွေ့ပါပြင်ပါများ”

မာလာဆွေကို သံယောဇဉ်ကြီးနေရတာ”

“အသက်ဒီလောက်ကွာပြီး အဆင့်အတန်း နိမ့်တဲ့သူကိုလည်း သူရတယ်၊ ချစ်တဲ့သူနဲ့လည်း ကွဲကွာရတယ်ဆိုတော့ ဒေါ်မာလာဆွေ အပြုံးအာယာတကြီးမားသွားနိုင်တာပဲ”

“ဘာ”

မာလာဆွေဘက်က ရှေ့နေလိုက်နေသော သမီးကို ဒေါသဖြစ် သွား၏၊ ကိုယ့်တက်က အဘွားတစ်ယောက်လုံး ဆုံးရှုံးခဲ့ရတာ။ ဒီလောက် တော့ တုံ့ပြန်သင့်သည်ဟု မအေဘက်က စာနာကြည့်ပါဦးတော့လား။

“ညည်း အနာအကျင်မရှိတာ အံ့ပါရဲ့အေ၊ အခု မာလာဆွေ ပြောတာတွေကိုရော ညည်း မရှက်တတ်ဘူးလား၊ မနာဘူးလား”

“သူပြောတာတွေ ရှက်ရုံနာရုံနဲ့ ကိုကိုကို မခွဲနိုင်ပါဘူး မေမေ၊ ငွန်းသစ်စက ထွန်းသစ်စ၊ ဒေါ်မာလာဆွေက ဒေါ်မာလာဆွေ၊ သီးခြားစီ ခင်စိတ်ယောက်စီပါ”

“ဟဲ့ မာလာဆွေရဲ့ အသွေးအသားတွေနဲ့ တည်ဆောက်ထား တာပဲ၊ သူ့ရဲ့အသွေးအသားကို ညည်း ဘာနဲ့ဖြတ်မလဲ၊ မာလာဆွေက ခင်သက်လုံး ထွန်းသစ်စကို လွတ်မြောက်ခွင့် မပေးဘူးဆို၊ ငယ်စဉ် ညည်းက ခြိမ်းခြောက်ကြိမ်းမောင်းခံထားရလို့ ကြောက်ရွံ့လေးစားလာခဲ့ တဲ့ ထွန်းသစ်စကရော၊ ရုန်းထွက်လာရဲမယ် ထင်နေလား”

“ကိုကိုက ဇော်ကို ချစ်ပါတယ်”

“ခွန်းတုံဇော်”

“သူ့ဘဝ အရမ်းကိုသနားစရာကောင်းလွန်းလို့ပါ မေမေ၊ ထိုမိသားစုလုံးကို ဒီအလုပ်နဲ့ပဲ ပေးဆပ်ခိုင်းနေတာ၊ သားအရင်းရော နိုင်ပါ့မလား”

“ဟင်”

ဦးမင်းနိုင် စိတ်ဝင်တစား ခေါင်းထောင်လာသည်။ ဒီအခွန်းမျိုး ကိုယ့်ခေါင်းထဲမှာလည်း ရှိ၏။ မိခင်ရင်းသာဆိုလျှင် သားတစ်ယောက်အပေါ် ဒီလောက်ထိ ရက်စက်ရက်လိမ့်မည် မထင်။

“ဒါပဲတော့ ဖေဖေလည်း သံသယဝင်မိတယ်၊ ဘာကြောင့် ထွန်းသစ်စကို ဒီနတ်ကတော်ပဲ ဖြစ်စေချင်တာလဲ၊ ခိုင်ကိုလည်း ထွန်းသစ်စကို ပြောချင်သလောက် ပြောပါဆိုပြီး ခွင့်ပြုတယ်၊ ပြီးတော့ အားရကျေနပ်ပြီး ရယ်နေတာလည်း ကြောက်စရာကောင်းတယ်၊ ခိုင်လွယ်ပြီး မွေးထုတ်ထားတဲ့ သားဆိုရင် ဘယ်မိဘက ကျိန်စာတိုက်ပေးဆပ်ခိုင်းနေမှာလဲ”

“ကိုနိုင် အဲလိုတွေးမိနေလို့လားဟင်”

“ဟတ်တယ်”

“ခိုင်လည်းလေ ငါ ဒီတစ်ခါ မရှုံးတော့ဘူး၊ ကျေနပ်ထားအားရတယ်၊ ထွန်းသစ်စကို နစ်နစ်နာနာ ပြောချင်သလောက် ပြောလို့ အော်နေတဲ့ မာလာဆွေအသံကို ပြန်ကြားပြီး ကြက်သီးထောင့်

ထမိတယ် ကိုနိုင်၊ သူ မိခင်စိတ်မရှိတာလား၊ ခိုင်တို့ကို စိတ်ဒုက္ခပေးချင်တာလား၊ ဒါမှမဟုတ်”

“ခိုင်ရယ် ဘာမှမတွေးနဲ့၊ မာလာဆွေ ပြောတာတွေ ခေါင်းထဲ ထည့်မနေနဲ့၊ ကိုယ့်ကျန်းမာရေးသာ ဂရုစိုက်၊ သမီး ဖေဖေပြောတာကို အလေးအနက်နားထောင်၊ ဘွားဘွားကို အချိန်မတန်သေးဘဲ စွန့်လွှတ်လိုက်ရသလိုမျိုး သမီးမေမေကို စွန့်လွှတ်ချင်သလား”

“ရှင် ဖေဖေကလည်း ဇော် ဘာလို့ မေမေကို စွန့်လွှတ်ရမှာလဲ”

“ထွန်းသစ်စနဲ့က ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်တာ သမီးရယ်၊ အခု ကြားနေ၊ မြင်နေရတာတွေ သမီးအတွက် ဟာကောင်းတာရှိသလဲ၊ ဒီနတ်ကတော် အခြောက်ကိုရော ဘယ်နေရာမှာ ဘွားအားကိုးမလဲ သမီး၊ ဦးတော့ မိဘရဲ့လွှမ်းမိုးမှုကို မလွန်ဆန်နိုင်တဲ့သူ”

မိုက်ရှူးရဲမဆန်သင့်မှန်းသိပေမယ့် နှလုံးသားကို မထိန်းချုပ်နိုင်ခဲ့တာဟု စောဒက တက်မနေချင်တော့။ သူမ ရှေ့တိုးဖို့ ကြိုးစားနေလျှင် ဒီကျော်နှင့် ဇွတ်တရွတ် အမြန်ဆုံး စီစဉ်ပစ်နိုင်သည်။ နောက်မဆုတ်ဘူးဟု သန္နိဋ္ဌာန်ကို ရင်ထဲမှာ သိမ်းထားလိုက်ရင်း အခုတော့ နှုတ်ဆိတ်နေထိုင်ကာ...။

အခန်း (၂၆)

အတွေးတွေနှင့် ဦးမင်းနိုင် တစ်ညလုံး အိပ်လို့မပျော်ပါ။ ဘယ်
လူး ညာလို့မိဖြင့် နိုင် နိုးသွားမှာလည်း စိုးရိမ်နေမိသည်။

ဒီလို ဒီအကြောင်း ဖြစ်နိုင်သလားလို့ တိုင်ပင်မိရင် နိုင် အရင်ထက်
စိတ်ကယောက်ကယက် ဖြစ်လောက်အောင်အထိ ခံစားသွားနိုင်သည်။

“ဟူး မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ မဟုတ်လောက်ပါဘူး၊ သူများကိုမကောင်း
တဲ့စိတ်တွေနဲ့ သံသယဝင်နေတာ ငါ ငရဲကြီးတော့မှာပဲ”

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်ဖြေသိမ့်ရင်း မျက်လုံးကို စုံမှိတ်အိပ်ပျော်
အောင် ကြိုးစားရသည်။ မနက်မိုးလင်းတော့ အရင်လို နောက်ကျမ
ဘဲ နိုင်နဲ့အတူ အိပ်ရာထဖြစ်သည်။ ကော်ဖီပိုင်းရောက်တဲ့အထိ အိပ်
မဝသော မျက်လုံးတွေက ကျိုးနိုးဖန်စပ်နေ၏။

“ဟိုကောင်လေးကို သီးသန့်ခေါ်တွေ့ပြီး နိုင်တို့ ပြောကြည့်

မယ်ထင်တယ် ကိုနိုင်”

ဒေါ်သဇင်ခိုင်မှာလည်း ထိုစိတ်တစ်ခုနှင့် ကော်ဖီပင်ကောင်း
အောင်းမသောက်နိုင်။ ဦးမင်းနိုင်က ဒေါ်သဇင်ခိုင် အလိုကျ ခေါင်းညိတ်
ထက်ပြီး

“ခိုင်သဘောပဲလေ၊ ဒီကောင်လေး ဘယ်မှာရှိနိုင်တယ်၊ ဘယ်
မှာမှာ တွေ့လို့ရနိုင်တယ်ဆိုတာ မိမိခိုင်ကို ဖုန်းဆက်မေးကြည့်ပေါ့၊
မိမိမှာဆိုရင် မာလာဆွေနဲ့ မလွယ်ဘူး၊ တွေ့ကြည့်ပြီးလို့ ဒီကောင်လေး
အသည်း သမီးအပေါ် ဆန္ဒပြင်းပြနေတယ်ဆိုရင် မောင်မိုးကျော်နဲ့ကိစ္စ
အတင်း စီစဉ်လို့ မဖြစ်ဘူး ခိုင်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“နှစ်ယောက်လုံးက အချစ်အတွက် ဆန္ဒတွေ ပြင်းပြနေလို့
အောင်မိုးကျော်နဲ့ လက်ထပ်ခါနီးမှ မိုက်ရှူးရဲဆန်သွားကြရင် ကိုယ်တို့ပဲ
အဲဒီကွာထိခိုက်မှာ၊ အဲဒါကြောင့် ဒီကောင်လေးနဲ့ အရင်ဆုံး ဆွေးနွေး
ကြည့်တာ ကောင်းပါတယ်”

“ဒါဆိုလည်း ဒီလိုပဲ လုပ်ကြတာပေါ့၊ ကမ္ဘာမီးလောင် သား
အင်ချနင်းဆိုတဲ့ စကားပုံလည်း ရှိသေးတာပဲ၊ ဒီကောင်လေးအပေါ်
အစိတ်ဝင်မိပေမယ့် သမီးနောင်ရေးအတွက် အတ္တကြီးသင့်ရင် ကြီးရ
ကိုနိုင်”

လင်မယားနှစ်ယောက် ဆုံးဖြတ်ချက်ချကာ သမီး နိုးမလာခင်

မိမိခိုင်ဆီ ဖုန်းဆက်လိုက်ကြသည်။ မိမိခိုင်ကတော့ ခဏနော် အန်နာ့ ခုခမ်းပြီးမှ ဖုန်းပြန်ဆက်လိုက်မယ်ဟုပြောကာ ဖုန်းအရင်ချသွား၏။ ဆဲ နေမှ ဖုန်းပြန်ဝင်ကာ

“မြောက်ဒဂုံတက်မှာ နတ်ပွဲဝင်နေတယ်တဲ့ အန်တီ၊ ညနေတက်မှ သွားတွေ့လိုက်ပါ”

မိမိခိုင်ပေးသော သတင်းအရ ဒီကောင်လေးကို နတ်ပွဲ သွားတွေ့မှ အဆင်ပြေတော့မည် ထင်သည်။ ဒီနတ်ပွဲဆိုတာကို မာလာ ဆွေနှင့်ကိုခိုင် ချစ်သူတွေဖြစ်နေတုန်း ခဏ ခဏ ရောက်ဖူးသည်။

“အောင်မိုးခိုင် ဟိုကောင်မအမေ နတ်ပွဲမှာ ရောက်နေတာ အမြန်ရောက်အောင် ပြန်လာခဲ့လို့ လိုက်ခေါ်ချည် သမီး၊ ဘယ်နှယ်လဲ အရှက်မရှိ နတ်ကတော်သမီးကိုမှ ကြိုက်ရတယ်လို့ အရက်ပုလင်းဆက်၊ ကြက်ကြော်တွေဆက်၊ သူများတွေကို ဘာဖြစ်မယ်၊ ညာဖြစ်မနဲ့ ခြိမ်းခြောက်၊ ပြီးရင် သူတို့ကယ်မှ ဖြစ်တော့မယ့်ပုံစံမျိုးနဲ့ လေးကြေးတင်ခိုင်း။ ဓားကြေးတင်ခိုင်း။ ဒင်းက ဘာတွေများ နတ်ကတော်သမီးကို မက်နေတာလဲ။ ဒီကောင် ငါ့စကားကို နားမထောင်ရင် အဖြတ်ပစ်မယ်၊ ရအောင်ခေါ်လာခဲ့”

မေမေစကားကို မိမိတို့ လွန်ဆန်လို့မရ။ မာလာဆွေကို အံ့အံ့ဖြစ်နေသော ကိုခိုင်ကလည်း ဘယ်တော့မှ နာခံမှုမျိုး မရှိဘဲ အမွေဖြစ်မည်လို့ပြောလည်းမရ။ မအေးကြီးသေသွားတာလည်း အ

ဆတ်။ ဒါကြောင့်မို့ မလုပ်သင့်တာတွေ လုပ်ခဲ့မိတာ။ အခု သမီးအလှည့် ပြန်တော့လည်း နတ်ပွဲကို လိုက်ရဦးမည်တဲ့။ သံသရာက တိုက်ဆိုင်စွာ ဆင်ပတ်လည်ပြန်ပြီ။ ဒီသမီးအလှည့်မှာတော့ မိမိအသက်ကိုရင်း၍ အသီးရတော့မည်ထင်၏။

ထွန်းသစ်စဆိုသော ကောင်လေးကိုတော့ သနားကရုဏာစိတ် နှစ်သလို ဖြစ်မိသား။ မာလာဆွေရဲ့ပြောဆို နှိပ်စက်ခံနေရတာ ကိုယ် တွေ့၊ သမီးပြောပုံအရဆိုလည်း ဒီကောင်လေးငယ်စဉ်တည်းက တစ် ဘေးစုလုံးအပေါ်မှာ ပေးဆပ်အနစ်နာခံလာခဲ့ရတာ။

“ခိုင်”

“ဟင် ကိုခိုင်”

“ထွန်းသစ်စ အကြောင်း တွေးနေတာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုခိုင်၊ အခု သွားပြောရမှာ အားနာသလိုတောင် နေမိတယ်”

“ကိုယ်လည်း အဲလိုပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်တို့သမီးအတွက်က ပို အရေးကြီးတယ်လေ။ ဒီဘဝထဲမှာ ပျော်မွေ့လို့နေတာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာနဲ့ မာလာဆွေ နှိပ်စက်တာခံနေရတယ်ဆိုတဲ့ အသိကြောင့် ဒီကောင်လေးကို အသိပေမယ့် သမီးနဲ့မျက်စိစုံမှိတ် လက်ထပ်ပေးဖို့တော့ ဘယ်လိုနည်း နဲ့ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ် ခိုင်လည်း မာလာဆွေနဲ့ ကိုခိုင်တုန်းကလို

ဟိုဟိုဒီဒီ ကြံစည်စရာမလိုဘဲ အေးအေးဆေးဆေး ပြီးပြတ်သွား
ကောင်းမှာပဲလို့ တွေးမိတယ်။ မာလာတွေ နိုင်စက်တာခံနေရတဲ့ ကော
လေးကို ထပ်ပြီး နိုင်ထက်စီးနင်း လုပ်တာမျိုး မဖြစ်ချင်ဘူး”

“အေးလေ ညနေမှပြောကြည့်ကြတာပေါ့၊ ဒီကြားထဲ သမီး
လည်း အတင်းအကျပ် မလုပ်နဲ့ဦး ခိုင်း၊ သမီးက အဲဒီကောင်လေး
နစ်မွန်းနေတဲ့ဘဝထဲက ရုန်းထွက်စေချင်တဲ့ စေတနာ သံယောဇဉ်
ကြီးမားနေတယ်။ ကိုယ်တို့မိဘတွေကိုတောင် လွန်ဆန်နိုင်တယ်လို့
ချင်တာ”

ဦးမင်းနိုင် စဉ်းစားချင်ချိန် သတိပေးစကားတွေကို ဒေါ်သ
နိုင် သဘောပေါက်သည်။ မလုပ်သင့် မလုပ်အပ်မှန်း သိလျက်နဲ့ သူ
ဘဝ ကမောက်ကမဖြစ်အောင် တစ်ခါတည်း မှားယွင်းခဲ့ပြီးပြီမဟုတ်
ညနေဘက်ရောက်တော့ လင်မယားနှစ်ယောက်လုံး ထွန်းသစ်စ နှစ်
ရိုရာ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ကားကို တစ်နေရာမှာအပ်၍ အုန်းအုန်း
ဆူညံနေသော နတ်ကနားပွဲအနီး မယောင်မလည် လျှောက်လာခဲ့ကြ

“တပေါင်း တန်ခူး အကြောင်းထူးချင်ရင် တစ်မြေပြင်
အမေ ရေယာဉ်စားကြေး ကျားကြေးဆက်မှရမယ်ဟေ့၊ အမေက
တိုက်မယ်၊ ရန်တွေကို အမေ့စားနဲ့ ရှင်းပေးမယ်ဆိုရင် ကျေနပ်ရဲ့လား”

“ကျေနပ်ပါတယ် အမေ၊ အမေ့ကို အားကိုးပြီးနေရတဲ့
တွေ သမီးတွေပါ။ အမေ စောင့်ရှောက်မှ ကံအကြောင်းလှမှာပါ”

“အမေ သားတော်ကြီးက နောက်ထပ် မောင်းမ ထားနေပါ
ဘူး၊ အမေ ရှင်းပေးပါဦး”

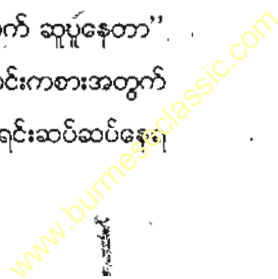
“အေး အေး ရှင်းပေးရမှာပေါ့၊ အဂါသားကြီးက တယ်လည်း
ပွင့်တာကိုပဲ သမီးတော်ကြီးသိကို ပြန်လာစေချင်တယ် မဟုတ်လား၊
အခုတော့ ကိုင်ပြီး ဆွဲခေါ်လာခဲ့မယ်ဟေ့၊ အမေက ကျားကိုစီးပြီး
တစ်ရာမှာဆိုတော့ အမေ့ရဲ့စီးတော်ကျားအတွက် အစာဖိုးတော့ လို
မယ်ဟေ့”

“ရပါတယ် အမေ ရပါတယ်၊ ဆက်ပျံမယ် အမေ”
သူ့ဟာနဲ့သူတော့ အံဝင်ဂွင်ကျ ဖြစ်နေတာပင်။ ထွန်းသစ်စ
ကိုယ်လုံးမှာ ငါးထောင်တန်တွေ တစ်ထောင်တွေ ဆွဲလို့ဆွဲ ချိတ်လို
လက်တစ်ဖက်မှာ ဆေးလိပ်၊ လက်တစ်ဖက်မှာ အရက်ပုလင်း။
ခေါင်းတညိတ်ညိတ် လည်တခါခါ။

ညနေပွဲသိမ်းချိန်အထိ ခြေအညောင်းခံ စိတ်ရှည်ရှည်နှင့် စောင့်
ညည်း

“ဒါလေးပဲ ပေးလို့ ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ ဒေါ်တင်စိန်ရယ်၊ မနေ့က
မေမေက အိမ်အသုံးစရိတ်ပေးတာ နည်းလို့ဆိုပြီး ကျွန်တော်
အခုရအောင်ကို တစ်ညလုံး တပျစ်တောက်တောက် ဆူပူနေတာ”

“ဟဲ့ ပွဲစားလုပ်တာလိုလို ဘာလိုလိုနဲ့ လောင်းကစားအတွက်
နှုန်းပစ်တဲ့ သိန်းတစ်ရာအတွက် အတိုးဆပ် အရင်းဆပ်ဆပ်နေရ

တာ၊ အဲလောက်ပဲ ရမှာပေါ့လို့ ပြောလိုက်ပါလား။ နင်ကိုက အခု
သည်းခြေမရှိတာ၊ ကျေးခါနီးပြီဆိုရင် ထပ်ရှာခိုင်းပြီး ဖြုန်းလိုက်
အကြောင်းအမျိုးမျိုးနဲ့ ချေးငှားခိုင်းပြီး ဖြုန်းပစ်လိုက်နဲ့ နင် ဘယ်တော့
လူမွေးသူမွေး ပြောင်မှာမဟုတ်ဘူး”

“မေမေက မဖြစ်မနေ ရှာခိုင်းနေတာကို မရှာပေးလို့လည်း
ရမှမရတာ ဒေါ်တင်စိန်ရယ်”

“အေး အဲလိုတွေ အနစ်နာခံပေးဆပ်နေတော့ရော နင့်အ
က နင့်ကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဆက်ဆံဖူးလို့လား။ ငယ်ငယ်တုန်း
လို ရိုက်နှက်မခံရတာဘဲရှိတယ်။ ပြောလိုက်ဆိုလိုက်ရင် သားတစ်ယောက်
မဟုတ်တဲ့အတိုင်းပဲ။ တခြားနတ်ကတော်တွေကိုကြည့်စမ်း ရွှေခွေ
တိုက်နဲ့ကားနဲ့ နင့်မှာတော့ မိသားစုကို ကျွန်လို အလုပ်အကျွေးပြု
တာ”

“အဲဒါတွေ မပြောနဲ့ ဒေါ်တင်စိန်ရယ်။ ဒီနေ့ ပိုက်ဆံ
လည်း တော်တော်များများ ရတာပဲ။ ငါးထောင်လောက် ပိုပေးပါ
ဒေါ်တင်စိန်ကို ကျွန်တော် ရှိခိုးဆို ရှိခိုးပါ့မယ်ဗျာ။ တစ်နေ့လေး
မေမေ မငြိုငြင်မှ ကျွန်တော် ထမင်းစားဝင်မှာ”

“ဒုက္ခပါပဲဟယ်။ ကံ ရော ရော နောက်ထပ် ပွဲတွေရှာဦး
လည်း ရှာမယ်။ ဒါမှ အရင်းထဲ သွင်းနိုင်မှာ”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးပါပဲ။ ကျွန်တော် မနားရလို့ ပင်

လဲချင်လဲပါစေ။ မေမေယူထားတဲ့ အကြွေးကျေအောင် ကျွန်တော်
ပိုင်မှာပါ”

ကြားနေရတာ တစ်စက်မှ နားမချမ်းသာ။ မာလာဆွေက ဒီ
လေးအပေါ် ဒီလောက်ထိအောင် ရက်စက်နေတာပါလား။ ခဏနေ
ဆာ မိတ်ကပ်တွေ ဘာတွေဖျက်၊ ပုဆိုးကွက်လေးဝတ်၊ စွပ်ကျယ်အပေါ်
အဖြူရောင်ခွမ်းခွမ်း ရှုပ်အင်္ကျီလေး ထပ်ဝတ်၍ လက်ထဲမှာ အရက်
ဆင်းနှင့် ကြွက်ကြော်ပါသော ကြွပ်ကြွပ်အိတ်လေး ဆွဲကာ ထွန်းသစ်စ
ပင်လာသည်။

“ထွန်းသစ်စ”

“ဟင် ဗျာ အန်ကယ်နဲ့အန်တီ”

“အေး မင်းနဲ့စကားပြောချင်လို့ လာတာ။ ရှေ့ကလက်ဖက်ရည်
ပေးမှာ ထိုင်ရအောင်၊ အချိန်ခဏလောက် ရတယ်မဟုတ်လား”

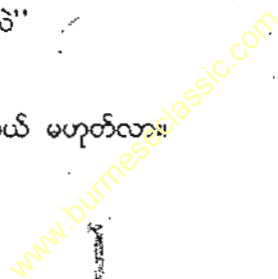
“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့”

ရိုက်နှစ်နှစ်နာခံစွာပင် ထွန်းသစ်စ လိုက်သွားရသည်။ ဇော်မိဘတွေ
အတို တကူးတက လာတွေ့ခြင်းက ကောင်းသောအတိတ်နိမိတ်တော့
ထင်ပေ။

“သမီးနဲ့ကိစ္စ မင်း ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်ထားလဲ”

“ဗျာ”

“ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်တာ မင်းသိထားတယ် မဟုတ်လား။

မင်းအလုပ်အကိုင် အသိုက်အဝန်း၊ မင်း ကြီးပြင်းရှင်သန်လာတဲ့ ပုံတံတိုင်း ကျင့်၊ ပြီးတော့ မင်းအမေရဲ့စရိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်၊ ဟိုနေ့က အန်တီထံ မေမေနဲ့ ကမ္ဘာ့ရန်လို ဖြစ်နေတဲ့ ဆက်ဆံရေးရောဆိုရင် ဇော်ကို ကျွန်တော် ဘဝထဲ ဘယ်လိုမှ ဆွဲသွင်းလို့ မရဘူးဆိုတာ ကျွန်တော် သိပါတယ်”

“ဒါဆို မင်းဘက်က နောက်ဆုတ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီပေါ့”

“ကျွန်တော် အစတည်းက ရှေ့တိုးဖို့ မစဉ်းစားခဲ့ပါဘူး၊ ထင်နိုင်သလောက်လည်း ရှောင်တိမ်းခဲ့ပါတယ်”

“ဘာ ငါ့သမီးက ဇွတ်အတင်း တွယ်ကပ်နေလို့ ဒီအခြေအနေထိ ရောက်လာတယ်ဆိုတဲ့ သဘောလား”

“မ မဟုတ်ပါဘူး အန်တီ၊ ဇော်ကြောင့် ကျွန်တော် မျှော်ခဲ့စိတ်ချမ်းသာခဲ့ရပါတယ်၊ မေမေကြောင့် စိတ်ပင်ပန်းရသမျှ ဇော်စကားတွေက အင်အားဖြစ်ခဲ့ပါတယ်၊ အဲဒီ အင်အားတွေကြောင့်လည်း နာကျင်မှုကတော်အဖြစ်က ရုန်းထွက်ဖို့ မေမေနှိပ်စက်မှုအောက်က လွတ်မြောက်ဖို့ ကျွန်တော် ကြိုးစားကြည့်ချင်စိတ် ဖြစ်လာတာပါ၊ ဇော်ဆီက ကျွန်တော် ဘာကိုမှ မျှော်လင့်ထားလို့ မဟုတ်ပါဘူး အန်တီ”

အတိုက်အခံလုပ် ပြောနေစရာ မလိုအောင် ထွန်းသစ်စဘက်က အလျှော့ပေး ပြောလည်နေတော့ ဒေါသဇင်ခိုင်တို့ ဘာပြောရမှန်းမသိဘဲ အောင် ဖြစ်သွားသည်။ ရိုက်ကျိုးပျော့ပျောင်းနေသော မျက်နှာ၊ ဆန်ကျွတ်

ဆိုသော စကားများ။

နာခံလွယ်တာ၊ မာလာဆွေ အပိုးကျိုးအောင် အုပ်ချုပ်လာခဲ့တဲ့ ဖြစ်မည်။ ဒါပေမဲ့ မိမိတို့သမီးက ထွန်းသစ်စ နောက်ဆုတ်လျှင်တောင် အလျှော့ပေးရပ်တန့်နေလိမ့်မည် မဟုတ်။

တကယ် ထိန်းဖို့ ခက်ခဲနေတာက ခွန်းတုံ့တော်။

“အန်ကယ်တို့ တစ်ခုလောက် တောင်းဆိုချင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါ အန်ကယ်”

“သမီးက မင်းကိုအရမ်းသံယောဇဉ်ကြီးနေတယ်၊ အန်ကယ်တို့ ဘာလည်း ဘယ်လိုမှ နားဝင်မှာမဟုတ်ဘူးဆိုပါတော့ကွာ၊ အဲဒီတော့ နောက်က တင်းတင်းမာမာ ဆက်ဆံပေးဖို့ပါပဲ”

“တခြားမိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ ဖောက်လွှဲဖောက်ပြန် လုပ်နေအထိ လိုသလား အန်ကယ်”

“ဟင် မင်း ဘာပြောတာလဲ”

“မေမေ့တုန်းက ဖေဖေနဲ့ အဲလို လုပ်ပစ်ခဲ့လို့ မေမေမှာ ဒီနေ့ထိ အိမ်ထဲမှာရနေတယ်၊ အဲဒီစိတ်ဒဏ်ရာကြောင့်လည်း သားဦးဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော်အပေါ် အာဃာတတွေ ပုံချခဲ့တာဖြစ်မယ်”

ဒီကလေးရင်ထဲ ဝေဒနာတွေ အမြစ်တွယ်သွားပါပေါ့လားဟု အကောင်းဖြစ်မိ၏။ ဒီကလေး ပြောတာသာ မှန်ခဲ့လျှင် မာလာဆွေ ဆွဲဖမ်းစွာ ပေးဆပ်ခိုင်းနေတာပဲ။

“မာလာဆွေက မင်းကို သားအရင်းမဟုတ်ဘူး မွေးစားထားတာ ဘာညာလို့ရော တစ်ခါမှ မပြောဖူးဘူးလား”

“ဗျာ”

“ဘယ်မိဘမှ သားသမီးကို ခွဲခြားမချစ်ကြပါဘူး။ တခြားသူ အပေါ်မှာ အပြိုးအာယာတတွေရှိလည်း ကိုယ့်သားသမီးအပေါ်တော့ စိတ်ပြေရာပြေကြောင်း အသုံးမချတတ်ကြပါဘူး။ အခုက မင်းမှာ အပြစ်ရှိတယ်လို့ ယူဆပြီး တစ်မိသားစုလုံးကို ဒီအလုပ်နဲ့ ပေးသပ်ခိုင်းနေတာပဲ”

“အဲ အဲလို ဖြစ်နိုင်သလား။ မွေးစားသားလို့တော့ တစ်ခါမှ မပြောဖူးဘူး ထင်တာပဲ။ ကျွန်တော်လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အဲလိုဖြစ်နိုင်လားလို့ မစဉ်းစားဖူးဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဟိုလူဒီလူက သတိထားမိလာအောင် မေးခွန်းတွေထုတ်လာတော့ မေမေ့ကို မေးကြည့်ရမလားလို့တောင် စဉ်းစား မိတယ်”

“တကယ် ဟုတ်ခဲ့ရင်ရော မင်းအမေ အမှန်အတိုင်း ဖြေဖူးလား”

“မဖြေတဲ့အပြင် အဲလို မေးရပါ့မလားဆိုပြီး ကျွန်တော့်ကို ရိုက်နှက်ပေါက်ကွဲလောက်တယ်”

“မင်း သိပ်သိချင်သလား”

“ဟုတ်ကဲ့ မွေးစားတာမှန်ရင်တော့ ကျွန်တော် ဒီလို ပေးသပ်

နေတာကို ရင်နာပြီး ယူကျုံးမရ ခံစားမိမှာ။ သားအရင်းပါဆိုရင်တော့ ဒီသားစုအတွက် အနစ်နာခံခွင့်ရတာ၊ ကုသိုလ်ရတာပေါ့လေ။ ဒါ ကျွန်တော့်ဘဝ အကျိုးပေးပဲ”

ဝမ်းနည်းစွာ ငိုရိုက်လိုက်သလားဟုပင် စိတ်မကောင်းစွာ ငဲ့ကြည့်လိုက်မိကြသည်။ မိတ်ကပ်ပျက်တပြယ်၊ ညှိုးငယ်သော ဒီကလေး ခွဲပျက်နှာလေးကို အနစ်နစ်အလလက တွေ့ဆုံရင်းနှီးဖူးသူတစ်ယောက် ဆို ခံစားနေမိကြ၏။

“ထွန်းသစ်စ”

“ဗျာ”

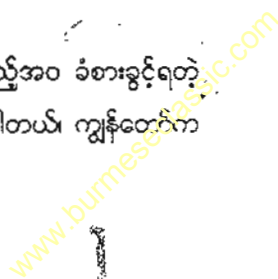
“မင်း အိမ်ပြန်မှာမဟုတ်လား။ အန်ကယ်တို့ လိုက်ပို့မယ်”

“နေ နေပါစေ အန်ကယ်၊ ကျွန်တော် ဘတ်(စ်)ကားစီးပြီး ပြန်မှာပါ”

“ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ။ အန်ကယ်တို့က မင်းကို တကူးတက ခေါ်တွေ့ပြီး စကားပြောနေတာ အရမ်းကြာသွားပြီ။ သမီးနဲ့ပတ်သက်ပြီး အခြေအတင် သိပ်မပြောရတာကိုလည်း ကျေးဇူးတင်လို့ပါ”

“ဟုတ်ပါတယ် ထွန်းသစ်စ၊ ကိုယ့်သမီးအတွက်မို့သာ လာပြောရတာ၊ မင်းကို အရမ်းအားနာပါတယ်”

“ရပါတယ် အန်တီ၊ မိဘမေတ္တာအပြည့်အဝ ခံစားခွင့်ရတဲ့ သားအတွက် ကျွန်တော် စွန့်လွှတ်ရတာ ကျေနပ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်က

မိဘမေတ္တာ၊ မိသားစုခွေးထွေးမှုတွေနဲ့ မတန်တဲ့သူပါ”

အားငယ်စကားတွေ ရင်ဖွင့်မိတာတော့ မဟုတ်။ ဇော်ကိုချစ်လျက်နှင့် စွန့်လွှတ်ဖို့ ကြိုးစားခြင်းအတွက် နှလုံးသားတွေ ကျိုးကြေပြာကျမတတ် နာကျင်ပူလောင်နေသည်။ ဒီဘဝအတွက်တော့ အရာရာပေးဆပ်စွန့်လွှတ်ခြင်းတွေနဲ့ပဲ အဆုံးသတ်တော့မလား။

အခန်း (၂၇)

“အန်ကယ် ရှေ့မှာပဲ ကားရပ်လိုက်ပါ။ လမ်းထဲမဝင်ခွဲတော့၊ အမေနဲ့တွေ့နေရင် အန်ကယ်တို့ကို အားနာစရာတွေ ဖြစ်မှာစိုးလို့ပါ”

“ရပါတယ်ကွာ၊ တွေ့တော့လည်း တွေ့ပေါ့၊ မင်းအိမ်ပြန်နောက်ကတော့ အန်ကယ်တို့မှာ တာဝန်ရှိပါတယ်”

“ဟာ ဟိုရှေ့မှာ ဖေဖေ၊ ကားရပ် ရပ်လိုက်ပါ အန်ကယ်”

ကားရပ်လိုက်သည်နှင့် အရက်ပုလင်းနှင့် ကြက်ကြော်ထည့်ထားသော ကြပ်ကြပ်အိတ်လေးဆွဲကာ ထွန်းသစ်စ ကယျာကသီ ဆင်းပြေးသွားသည်။

“ခွပ် ခွပ်”

“ဖေ ဖေဖေ”

နှစ်ချက်ဆင့်တိုးခံလိုက်ရ၍ ထွန်းသစ်စ ယိုင်နဲ့ပျိုလဲသွားသည်။ မိမိအိတ်နှင့် အရက်ပုလင်းနှင့် ကြက်ကြော်ကို မထိအောင်ကာကွယ်ရင်း

ရှင် သိလားဟင်”

ဦးကျော်ငွေ ပါးစပ်ကမဖြေ။ ပါးပြင်ပေါ် မျက်ရည်တွေ ပြီးလာပြီး ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်ပြန်၏။ အသစ်လို ပြန်ခံစားမိလာတာ ဒေါသဇင်ခိုင်ကလည်း မျက်ရည်တွေ ရစ်ဝိုင်းနေသလို ဦးမင်းနိုင်က အကြောင်းစုံသိနေသည့် ဦးကျော်ငွေကို စိတ်ဝင်တစား။

“ခင်ဗျား ဘယ်လိုသိနေတာလဲ၊ ဘာကြောင့် ငိုတာလဲ”

“ကျ ကျွန်တော် မှားပါတယ်၊ တောင်းပန်ပါတယ် ဆရာကတော်ရယ်”

“ကိုကျော်ငွေ ဘာလုပ်တာလဲ၊ ဘာမှားတာလဲ၊ အဲလို မထင်နဲ့ဗျာ ထပါ”

ဦးကျော်ငွေ ယိုင်ထိုးစွာဖြင့် ပါကေးခင်းပေါ် ခူးထောက်ထုတ်ပြီး လက်အုပ်ချီနေသည်မို့ ဦးမင်းနိုင် ပျာပျာသလဲ ဆွဲထူ၍ ထိုင်နေသည်။

“ကိုကျော်ငွေ ခင်ဗျား ဘာကို တောင်းပန်တာလဲ၊ ဘာတယ်ပြောတာလဲ၊ ခင်ဗျားနဲ့ကျွန်တော်တို့ကြားမှာ ဘယ်လိုကိစ္စလဲ၊ နေလို့လဲ၊ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ပြောပါ။ ဘာမှ ကွယ်ဝှက်မထားဘူး”

“ကျ ကျွန်တော်လေ ဆ ဆရာတို့ရဲ့”

“ကိုကျော်ငွေ ရှင်ပြောစရာရှိတာ ပြောစမ်းပါ။ ကျွန်တော်လေး ပျောက်သွားတာ ရှင်တစ်ခုခု ပတ်သက်ထားပြီ မဟုတ်ဘူး”

ကျွန်မ ရင်တွေတုန်လိုက်တာ၊ ရှင်ကို ကျွန်မတို့ အထောက်အပံ့ပြုမှာပါ။ နှင့်ပွင့်လင်းလင်း မြန်မြန်ပြောစမ်းပါရှင်”

“ဆရာကတော်တို့ရဲ့ သားလေးကို ကျွန်တော် ခိုးခဲ့တာပါ”

“ဗျာ”

“ရှင် ရှင် ကိုကျော်ငွေ”

“ခိုင် ခိုင် သတိထားလေ”

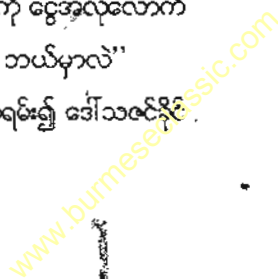
အံ့ဩတကြီးနှင့် ဦးကျော်ငွေကို လက်ညှိုးကြီးထိုးကာ မျက်ရည်တွေကျပြီး ဒေါသဇင်ခိုင် အသံတိမ်ဝင်သွားတာမို့ အလျင်အမြန်ပင် ခင်းနိုင် ထိန်းပွေ့ထားလိုက်ရသည်။

“ကိုကျော်ငွေ ခင်ဗျား ရက်စက်လိုက်တာဗျာ၊ မွေးကင်းစလေးလေးကို ခင်ဗျား ဘာလို့ ဒီလိုလုပ်ရတာလဲ၊ အဲဒီအချိန်တုန်းက ငါ့ သွေးတက်ပြီး စိတ်တွေကယောင်ချောက်ချား ဖြစ်သွားတာ၊ နှစ်နှစ်နှစ် ဆေးကုယူရတယ်၊ အဲဒါ ခင်ဗျား သိလား”

“မှားပါတယ် ကျွန်တော် မှားပါတယ် ဆရာရယ်၊ ကျေးဇူးရှင် ကျွန်တော် ဖော်ကားမိတာ၊ ကျွန်တော့်မှာ အပြစ်ရှိပါတယ်”

“အဲဒါတွေ ပြောမနေနဲ့၊ ဘယ်မှာလဲ ကျွန်မသား၊ ရှင် ရောင်းချလိုက်တာလား၊ မာလာဆွေလက်ထပ်ဖို့ ရှင်ကို ငွေအလုံလောက် ပေးပို့ပေးတာလဲ၊ ကျ ကျွန်မသား ဘယ်မှာလဲ၊ ဘယ်မှာလဲ”

ဦးကျော်ငွေလက်ကို သွေးရူးသွေးတမ်း ဆွဲရမ်း၍ ဒေါသဇင်ခိုင်

မေးနေသည်။ နောက်ထပ် အပြစ်တွေပါ ကျူးလွန်နေမိတာမို့ ဦးကျော်က ပြောရခက်နေသည်။

“ဖြေလေ ဦးကျော်ငွေ၊ ကျွန်မတို့သား ဘယ်မှာလဲ၊ ဘယ်ကို ရောင်းစားတာလဲ၊ ဘယ်ကိုခေါ်သွားတာလဲ”

“ဘယ်သူ့ကိုမှ ရောင်းမစားပါဘူး၊ ဘယ်ကိုမှ ခေါ်သွားလည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ရှိ ရှိပါတယ်”

“ရှိတယ် ဘယ်မှာလဲ၊ ဘယ်သူလဲ”

“ထွန်း ထွန်းသစ်စ”

“ဗျာ ခင် ခင်ဗျား တကယ်ပြောတာလား”

“အမယ်လေး ဖြစ်ရလေ”

ဆိုတက်သွားသလို ဒေါ်သဇင်ခိုင် ရင်ဘတ်ဖိပြီး အသက်တောင် မဝတော့။ ဦးမင်းနိုင်မှာ ဒေါ်သဇင်ခိုင်ကို ဘယ်လိုဖြေသိမလဲ မသိတော့ဘဲ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း မခံစားနိုင်အောင် ဖြစ်လို့နေတာ ဦးကျော်ငွေက ရီဝေဝေ မျက်ဝန်းများ မှေးဆင်းနေလျက်

“ကျွန်တော် လုပ်ချင်လို့ လုပ်ခဲ့တာမဟုတ်ပါဘူး ဆရာမာလာဆွေက သူ့ကိုလက်ထပ်ချင်တယ်ဆို အဲလို လုပ်ပေးရမယ်လုပ်ခဲ့တာပါ။ ကျွန်တော့်လို အသက်ကြီးကြီး သူများအိမ်က အသမားတစ်ယောက်က ဒီလို အချောအလှ မိန်းမငယ်လေးရဲ့တောင့်ကို ဘယ်လိုလုပ် ငြင်းနိုင်မှာလဲ”

“ကိုကျော်ငွေရယ် ခင်ဗျားဗျာ”

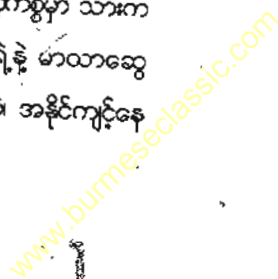
“သူနဲ့မှားယွင်းအောင် အတင်းအကျပ် လုပ်တဲ့အချိန်မှာ အလိုမရှိဘဲ ပေါင်းသင်းမှုနဲ့ တရားစွဲမယ်၊ သူ့ကိုယ်သူလည်း ချစ်သူအောင်မိုးအထင်လွှဲအောင် လုပ်မိလေခြင်းဆိုပြီး သတ်သေဖို့ ကြိုးစားတယ်ဗျာ”

“ဟင်”

“အဲလိုကိစ္စတွေဖြစ်ပြီး သူ့ဘက်က ဒါကို သူ့ဘဝနဲ့ရင်းပြီး ဘာလဲဆိုတာပါ။ ရှင်ကို တရားမစွဲဘဲ ယူစေချင်တယ်ဆိုရင် ဆရာမာလာ ကလေးမွေးတဲ့အချိန်မှာ အဲဒီကလေးကို မရမက ခိုးပေးရမယ်ဗျာ”

“သူ အငြိုးတွေနဲ့ လက်စားချေဖို့ နှိပ်စက်ဖို့ပေါ့၊ နတ်ကတော်ကလေးတွေ ပြီး ငယ်စဉ်တည်းက ပညာသင်မပေးဘဲ ခိုင်းစားခဲ့တာပေါ့၊ နတ်ကတော်လိုက်တာ၊ သား သားလေး သနားပါတယ်၊ သူ မလုပ်ချင်တဲ့အရာတော်ကိုလုပ်ပြီး တစ်မိသားစုလုံးကို အလုပ်အကျွေးပြုနေရတာ၊ အဲဒီနဲ့ခံပေးဆပ်နေရတာ”

“သားမှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့လဲ၊ လူကြီးချင်း ဖြစ်တဲ့ကိစ္စမှာ သားက တွေးမှားယွင်းခဲ့လို့လဲ၊ ကျွန်တော်တို့သားမှန်း သိရဲ့နဲ့ မာလာဆွေက ခင်ဗျားကပါ သားကို ဘာလို့ နှိပ်စက်နေတာလဲ၊ အနိုင်ကျင့်နေတဲ့ ကိုကျော်ငွေ”

“ထွန်းသစ်စကို မျက်နှာသာပေးရင် သူ့နဲ့ကျွန်တော် အခြေခံ စကားများ ရန်ဖြစ်ရတယ်။ ထွန်းသစ်စကို ပြောဆိုပြီး အခြေခံ အိုင်ကွန်နစ်စက်နေမှ ထွန်းသစ်စ နာနာကျင်ကျင် ခံစားနေမှ သူ ကျေနပ်တာနဲ့ ကလေးတွေ ကွယ်ရာမှာ သူပြောတယ်။ သူ့မိဘတွေဆီက အကြောင်း ဒီကလေးကို ဆပ်ခိုင်းနေတာ။ သူ့ကံကြမ္မာက ဒီအတိုင်းပဲ။ သနားစရာ မလိုဘူးတဲ့”

ဦးကျော်ငွေ ပြောမှ ပိုပြီးရင်နာရသည်။ မိဘတွေအကြောင်း ဆပ်ခိုင်းတာတဲ့။ မိဘတွေရဲ့မိုက်မှားမှုကို သားက ဓားစာခံ၊ အသုံးပေးဆပ်ခွဲရတာပါလား။

သား ဘယ်လောက်တောင် ရင်နာနေမလဲ။ နာကျင်နေရှာမလဲ။

“ကိုနိုင်း ခိုင် သားကို အခုသွားခေါ်ကြမယ်။ သွားခေါ်မယ် ကလေးကို ခိုးယူပြီး ညဦးပမ်းနိုက်စက်တာ၊ ဥပဒေနဲ့တရားစွဲပစ်မယ်။”

“နေ နေပါဦး ဆရာ... တော်၊ သူကလည်း ကျွန်တော်နဲ့အတူ မတူ ထောင်ချောက်ဆင်ခံရတဲ့ကိစ္စ၊ မကျေမနပ် အခုထိ ဆုပ်ကိုင်ထား တုန်းပါ။ အဲဒါကြောင့် လူမှုရေးပဋိပက္ခမှာ လူမှုရေးအရပ် ရှင်းလို့ရတယ်”

“ဟုတ်တယ် ခိုင်၊ ကိုယ်တို့ဘက်ကလည်း အမှားကြီး မှားတာပဲ”

“ဒါဆို သားကို နိုက်စက်ဖို့ သူ့ဆီမှာပဲ ထားရမှာလား၊ ပြန်မလုပ်ဘူး”

“အသက်ချင်းလဲချင် လဲရပစေ၊ သားကိုရအောင် ပြန်ခေါ်မယ်”

“မခေါ်နဲ့လို့ ကျွန်တော် မပြောပါဘူး။ ဒီအကြောင်းတွေ သားကို ပြောလိုက်ရင် ကျွန်တော်တို့ကို စိတ်အနာကြီး နာပြီး သူ့မိဘအရင်းတွေ အပြေးပြန်လာမှာပါ။ ကျွန်တော်တို့နဲ့နေရတာ သူ အရမ်းပင်ပန်းပြီး စိတ်ကုန်နေပြီဆိုတာ ကျွန်တော် သိတယ်”

“ခင်ဗျား ဘာလို့ အခုမှ ပြောရတာလဲ။ ကျွန်တော်တို့နဲ့ စတွေ့ သူ့ချင်းသာ ပြောပြလိုက်ရင် ရက်ပိုင်းလေး စောပြီးတော့ပဲဖြစ်ဖြစ် အိတ်သက်သာဦးမှာ၊ ကျွန်တော် ထင်တော့ ထင်သား၊ ကိုကျော်ငွေနဲ့ အာဆွ လက်ထပ်ပြီး တန်းခနဲ ကလေးယူရင်တောင် ဒီအရွယ်တော့ လောက်သေးပါဘူးလို့”

“ဟုတ်ပါတယ် လေးငါးနှစ်လောက်ရှိမှ ကျွန်တော်တို့ ကလေး ပြုတာပါ။ ဒါတောင် ကျွန်တော်နဲ့မာလာဆွေ အကြိတ်အနယ် ဆွေးနွေး ကိုယ်မွေးလာတဲ့ကလေးတွေကိုပါ ထွန်းသစ်စကို အနစ်နာခံခိုင်းမယ် မာလာဆွေ လက်ခံခဲ့တာပါ”

မာလာဆွေ ဒီလောက်ထိ အပြီးအာယာတကြီးလိမ့်မည် မထင် အပြစ်မရှိသော ကလေးကို နိုက်စက်ရက်လိမ့်မည် မထင်မိ။

ဒါကြောင့်ပဲ ထွန်းသစ်စကို ပြောချင်သလောက်ပြော၊ ကျေနပ် မယ် အားရတယ်ဟု ကြုံးငါးနေခဲ့တာကိုး။

ရင်ထဲမှာမချို။ ဘယ်လိုမှ မဖြေနိုင်အောင် ရင်တစ်ခုလုံး ဖွဖွ

ကြောနေသည်။ ကိုယ်တွေကအစ သမီးနဲ့ပတ်သက်ပြီး မတန်မရာ အဆင်မပြေအတန်းခွဲ ပြောဆိုမိတဲ့အဖြစ်။

အမေ့ရင်တွေနာလိုက်တာ။ အမေ့ရင်တွေ နာလိုက်တာလို့ သိသလို ကို ပြေးပွေ့ဖက်ကာ အားရပါးရ ပွင့်ထွက်သွားအောင် ဝိုင်းပစ်လိုက်ရပါသည်။ အခုတော့ ရင်ထဲမှာတင်းကျပ်ဆိုပိတ်လို့ အသက်တောင် ပြင်ဖြစ် မရနိုင်။

အရက်ခွက်ကို ထပ်ငဲ့ကာ သောက်နေသော ဦးကျော်လက်ကို ဦးမင်းနိုင်က ဆုပ်ကိုင်ပြီး

“ကိုကျော်ငွေ ကျွန်တော်တို့ သားကို ဘယ်ချိန်လာခေါ်ရမလဲ”

“မာလာဆွေက အသာတကြည် ထည့်လွှတ်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ပြဿနာအကြီးအကျယ်ရှာမှာ။ ကျွန်တော် အရင်ဆုံး ဖျောင်းဖျာနာကြည့်ပါမယ်။ ခဏနေရင် နတ်ပွဲညပြန်ကမို့ ထွန်းသစ်စ အပြင်ထွက်ပြန်ထွက်လိမ့်မယ်။ အဲဒီအချိန်ကျရင် မာလာဆွေကို ကျွန်တော် ပြောပါ”

“ကျွန်တော်တို့သိသွားပြီဆိုရင် သားကို သူ အတင်းအဓမ္မခေါ်ထားလို့ မရဘူးဆိုတာ သဘောပေါက်မှာဖြစ်မယ်။ အဲဒါကိုပါ နားလည်အောင် ပြောပေးပါ ကိုကျော်ငွေ။ ဒီထက်ပိုပြီး ကျွန်တော်တို့ ပြဿနာတွေ မတက်ချင်တော့ဘူး”

“စိတ်ချပါ ဆရာ၊ ဆရာကတော်ကိုခေါ်ပြီး အိမ်ပြန်အမှာ”

မင်းလိုက်ပါ။ သားရှိမှန်းလည်း သိနေပြီ။ သားကိုလည်း ပြန်တွေ့နေပြီ။ မိတ်ကိုဖြေပြီး သက်တောင့်သက်သာ နေပါ။ ကျေးဇူးကန်းမိတဲ့ ကျွန်တော်ကိုလည်း ခွင့်လွှတ်နားလည်ပေးကြပါ”

ဦးကျော်ငွေ ရှိခိုးမတတ် တောင်းပန်ပြီး ပြန်သွားသည်။ လင်သားနှစ်ယောက်လုံး ခြေတောင်မတ်မတ်မရပ်နိုင်ဘဲ ယိုင်ခဲ့လို့ ။

အခန်း (၂၈)

ခြေလှမ်းတွေ မခိုင်ပေမယ့် အသိစိတ်ကို ထိန်းချုပ်ရင်း ထွန်းသစ်စ အပြင်ပြန်ထွက်သွားတာမြင်မှ အိမ်ထဲကို ဝင်ခဲ့၏။ မာလာဆွေက ထွန်းသစ်စ ပေးခဲ့သော ငွေတွေကို ရေတွက်၍ အိမ်ထဲ စီရိန်ထားထည့်နေသည်။ စားပွဲပေါ်မှာ ထွန်းသစ်စ ပြင်ပေးခဲ့ဟန်ရှိသော ကိုယ်အတွက် အရက်ပုလင်းနှင့်ကြက်ကြော်။

“မာလာဆွေ”

“ဘာလဲ”

ထူးသံက ထုံးစံအတိုင်း မညင်သာပါ။ ‘အသက်ကြီးသော ယောက်ျားရယ်လို့ ရိုသေလေးစားရမှန်းလည်းမသိ။ ဟိုအရင်တည်း အမြဲလို ဆူပူပြစ်တင်ရန်စောင့်နေခဲ့တာကြောင့် ပြောရာပြောကြောင်း ရှာရင် အရက်သမားကြီး ဖြစ်ခဲ့ရတာ။

“မင်းကိုငါ ပြောစရာရှိတယ်”

“မူးလာရင် မရစ်နဲ့၊ မဝသေးရင် ထပ်သောက်၊ ဒီမှာ ထွန်းသစ်စ ပြင်ပေးခဲ့တယ်၊ ဒါနဲ့နေပါဦး။ ရှင်က အရက်မသောက်ရလို့ တုန်ယင်ပြီး ထွန်းသစ်စကို သွားစောင့်မယ်လို့ ထွက်သွားတာ မဟုတ်ဘူးလား။ အခု ဘယ်သူက တိုက်လိုက်လို့ မူးလာတာလဲ”

“ဆရာနဲ့ဆရာကတော်ကို တွေ့ခဲ့တယ်”

“ဘယ်သူ”

“ကိုမင်းနိုင်နဲ့သင်ခိုင်”

“ဘာ”

နားထဲမှာ လျှံထွက်သလို နားမလည်လို့ ပြန်မေးလိုက်ပြီးမှ ဆရာကြားလိုက်ရသည့်အချိန်မှာ ဒေါသမီးက ဟုန်းခနဲ တောက်လောင်

“သူတို့နဲ့ ဘာကိစ္စ တွေ့တာလဲ”

“မာလာဆွေ”

“ပြော”

ပြောဆိုမှ ထွက်ရခက်ကာ ရဲဆေးတင်ဖို့ တစ်ဖန်ခွက်လုံးမော့သက်ချလိုက်၏။ ပြီးမှ ဖန်ခွက်ကို စားပွဲပေါ် အသံမြည်အောင် ဆောင့်ထင်၍

“ထွန်းသစ်စကို သူတို့ကို ပြန်ပေးသင့်ပြီ”

“ဘာ ဘာလို့ပေးရမှာလဲ၊ မပေးဘူး နတ်ကတော် သမီးပျိုပြီး

၂၃၆ ◊

လှ

ကိုယ့်ကို မတူမတန် နိမ့်ချစော်ကားခဲ့တဲ့ဟာတွေ သဲကျကြားရွယ်ဆို ရှင်လို သူတို့အိမ်က အခိုင်းအစေခွဲ ဖမ်းပိတ်ပေးစားခဲ့တဲ့ဟာတွေ၊ ဒင်း တို့အသွေးအသားမျိုးဆက်ကို တစ်သက်လုံး နတ်ကတော် လုပ်ခိုင်းမှာ အဲဒီအလုပ်နဲ့ အလုပ်အကျွေးပြုခိုင်းမှာ”

“မတော်သေးဘူးလား၊ ဒီအရွယ်ထိတောင် ဒီကလေး အနစ်နာ ခံ ပေးဆပ်ခဲ့ပြီးပြီ၊ မရပ်နိုင်သေးဘူးလား”

“ရှင်က ဘာဖြစ်ချင်နေတာလဲ ကိုကျော်ငွေ”

“ငါ သူတို့ကို ပြောခဲ့ပြီ”

“ဟင် ဘာ ဘာပြောတယ်”

“ထွန်းသစ်စက ဆရာတို့ရဲ့သားလို့”

“အာ တောက် ဒင်းတော့”

ဒေါသတကြီး ရင်ဘတ်ကနေ ဆောင့်တွန်းခံလိုက်ရ၍ ဦးကျော် ငွေ ဆက်တိုက်ထောင့်မှာ ကျောက်ကပ်သွား၏။ မထင်မှတ်ဘဲ ဖြစ်သွားတာနဲ့ မင်တက်မိနေရာမှ အရက်သောက်ထားသော အရှိုန်ဖြင့် ဦးကျော်ငွေ သွေးဆူသွား၏။

“တောက် မင်း မာလာဆွေ မင်းကွာ”

“ဘာလဲ ရှင်ကြီးက ဘာလုပ်ချင်လို့လဲ၊ သူများက ငွေထေး ခြောက်ပင့်ခိုင်းတိုင်း ကိုယ့်ရုပ်ကိုယ့်အသက် ကိုယ့်အဆင့်အတန်းကိုမှ အားမနာ ငယ်ရွယ်နုပျိုတဲ့ ကျွန်မဘဝကို ဖျက်စီးခဲ့ပြီး အခုမှ ကျေးဇူး

မကြာခင်လျှောက်ပါ

◊ ၂၃၇

ပြန်သိတတ်ချင်နေတာလား၊ အဲဒီတစ်ချိန်က ကျွန်မ ခံစားရတာကို ခွင့် သနားတယ်ဆို၊ တစ်သက်လုံး မင်းအလိုကျ အနစ်နာခံဖြည့်ဆည်း ပေးဆပ်ပို့မယ်ဆို”

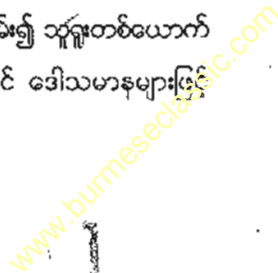
“ဟုတ်တယ် မှန်တယ်၊ ငါ့ရဲ့အားနည်းချက်တွေကြောင့် တခြား ယောက်ျားအတွက် မျက်ရည်နဲ့ မျက်ခွက် ခံစားနေတဲ့မင်းကို ငါ ယောက်ျားဖြစ်ပြီး သဝန်မတိုဘဲ နားလည်ပေးခဲ့တာကွ၊ ကိုယ့်ကို အိမ် ထောင်ဦးစီး အိမ်ဦးနတ်လို လေးစားမခံရ၊ ဂရုစိုက်မခံရလည်း မင်းကို မပြုငြင်ဘဲ အရက်နဲ့ပဲ ဖြေသိမ့်နေလာခဲ့တယ်၊ ဒါကိုတောင် မင်း မကျေ နပ်ဘူးလား”

“မကျေနပ်ဘူး၊ ရှင်လိုလူက ကျွန်မရဲ့အပျိုစင်ဘဝကို ညစ်ညစ် ထတ်ပတ် သိမ်းပိုက်ခဲ့တာ၊ နောက်ဘဝထိ မကျေနပ်နိုင်ဘူး ကိုကျော်ငွေ”

“အေး ငါ့ကို မကျေနပ်လည်းရတယ်၊ ခွင့်မလွတ်လို့လည်း ရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ထွန်းသစ်စကိုတော့ သူ့ရဲ့နေရာမှန်ကို ပြန်ပို့လိုက်ပါ၊ သူ့ကြီးတွေရဲ့ ပဋိပက္ခမှာ ဒီကလေး ဒီအချိန်ထိ ပေးဆပ်နေရတာ၊ ဘာန်တော့ပါဘူး၊ လွတ်မြောက်ခွင့်ပေးလိုက်ပါတော့၊ ရုန်းထွက်ခွင့်ပေး လိုက်ပါတော့”

“ဟင့်အင်း”

ဒေါ်မာလာဆွေ ဇွတ်အတင်း ခေါင်းခါရမ်း၍ သူ့ရှူးတစ်ယောက် ဆို ဆံပင်တွေပါ ဖွာလန်ကျဲသွား၏။ မခံမရပ်နိုင် ဒေါသမာနများဖြင့်

၂၃၈ ◊
အတ္တတွေ လွန်ကဲနေဆဲ။

“မာလာဆွေ ခံစားခဲ့ရတာ ဒီရင်နဲ့မဆုံဘူး၊ ချစ်သူနဲ့ကွေ့ကွင်း
ရတဲ့ဒုက္ခ၊ မချစ်မနှစ်မသက်သူနဲ့ ပေါင်းသင်းရတဲ့ ပူပြင်းလောင်မြိုက်
တွေနဲ့ သေလုမြောပါး ဝေဒနာတွေကို လက်တုံ့ပြန် လက်စားချေရှင်း
တယ်ဆိုတဲ့ ဖြေသိမ့်မှုနဲ့ အသက်ရှင်အောင် မနည်းကြိုးစားနေရတာ”

“သားသမီးချင်း ကိုယ်ချင်းစာသင့်ပြီမဟုတ်လား မာလာဆွေ
ထွန်းသစ်စသာ မင်းရဲ့သားအရင်းဖြစ်နေရင် မင်း ဒီလိုလုပ်ရက်ပါ့မလား”

“သံဇင်ခိုင်ရဲ့သားမို့ ဒီလိုလုပ်ဖို့ သတ္တိမွေးခဲ့တာ ရှင် အသိအမှတ်
မဟုတ်လား ကိုကျော်ဌေး ရှင်လည်း အရက်သမား၊ ကျွန်မကို တရားထောင်
မချခွဲ လူပွေးတဲ့ ကိုယ့်အသွေးအသား ဒဏ်ရာရမှ နာတတ်ကြတာလား
ကျွန်မအလှည့်တုန်းက ဘယ်သူမှ စာနာသနားခဲ့ကြတာမဟုတ်ပါဘူး
အဲဒီအတွက် ကျွန်မကလည်း ဘယ်သူ့ကိုမှ စာနာမပေးနိုင်ဘူး၊ အဲဒီ
အတ္တတွေနဲ့ အဆုံးထိလျှောက်မှာမပူနဲ့”

“မာလာဆွေရယ်၊ မင်းသားသမီးအလှည့်ကျရင်ဝင်လိုက်
မကြောက်ဘူးလား၊ ကိုယ်တို့သားနဲ့သမီးက အခုမှ အညွန့်တလူတွေ
လူဖြစ်မလို ရှိပါသေးတယ်၊ သံသရာတစ်ပတ် ပြန်လည်ရင် မင်း ဒီထက်
ပိုပြီး ခံစားရမှာ မာလာဆွေ”

“တော် တော်ပြီ ကိုကျော်ဌေး ရှင် ဘာမှ ဆက်မပြောနဲ့
ရှင် ဒီလောက် တရားပေါက်နေရင် အရက်သောက်မနေနဲ့၊ ဘုန်းကြီး
ဝတ်သွား၊ မာလာဆွေကတော့ အသက်ရှူရပ်မသွားသရွေ့ သံဇင်

ထုံး မြဲပြားလို့ချစ်မိတာပါ

◊ ၂၃၉

သားကို နတ်ကတော်လုပ်ပြီး ခိုင်းစားနေဦးမှာ”

ဒေါ်မာလာဆွေရဲ့ အတ္တတွေကို ဦးကျော်ဌေး မထိုးဖောက်နိုင်
တော့ပါ။ အားကိုးအမှီပြုစရာဆိုလို့ အရာရာကိုမေ့နိုင်စွမ်းသော အရက်
တွေသာ ရှိသည်။

တစ်ခွက် နှစ်ခွက် သုံးခွက်။

ထိုအချိန်မှာ ဝရုန်းသုန်းကားနိုင်သော ခြေသံတွေလည်း ကြား
ရတာ...။

ကြတာပေါ့။ သားလေး ဒီလိုဖြစ်နေတာ သိသိကြီးနဲ့ ကိုယ်လည်း သူတို့ဆီမှာ မထားနိုင်ပါဘူး”

“သားလေးက မာလာဆွေက သူ့အမေရင်းမဟုတ်ဘူး။ ခိုင်ဆုံးကြောင့် သူ ဒီလို နှိပ်စက်ခံ ပေးဆပ်နေရတာလို့များသိရင် ဘယ်လောက်တောင် ရင်နာနေရှာမလဲ”

“ဘယ်သူ့ကို ပြောနေတာလဲ”

“ဟင် သုမီး”

မြန်းနဲ့ အနားရောက်လာသော ခွန်းတုံ့ဖော်ရဲ့မေးခွန်းကြောင့် ဆင်မယားနှစ်ယောက်လုံး မင်တက်သွားကြသည်။ သမီးရှိနေတာကိုမေ့ပြီး မခံစားနိုင်အောင် ပေါက်ကွဲနေမိကြတာ ဒါပေမဲ့ သမီး သိထားသင့်တာကိစ္စပါ။ အချိန်ကြာကြာ ကွယ်ဝှက်ထားနိုင်မှာမှ မဟုတ်ဘဲ။ သမီးက ခုံအစွန်းမှာဝင်ထိုင်ပြီး

“ဦးကျော်ငွေ ဒေါ်မာလာဆွေသားက မေမေတို့သားအရင်းဆိုတာက ကိုပြောတာလဲ။ အဲဒီ သားဆိုတာကရော ဘယ်သူ့ကို ပြောတာလဲ”

“ထွန်းသစ်စက မာလာဆွေ သားအရင်းမဟုတ်ဘူး။ မေမေတို့သားပါကွယ်”

“ရှင် ဘယ် ဘယ်လိုဖြစ်၊ ဒါဆို ဇော်နဲ့ကိုကိုက”
အထိတ်တလန့် မေးခွန်းများက အစီအစဉ်မကျစွာ ဗလုံးဗထွေး

အခန်း (၂၉)

“ဘာလို့ ခြေလှမ်းပြင်နေတာလဲ။ စိတ်ကို ငြိမ်ငြိမ်အေးအေးထားစမ်းပါ။ ခိုင်ရယ်၊ ကိုယ်တို့သားလေး သက်ရှိထင်ရှား ရှိနေသေးတယ်ဆိုတာသိပြီး ကိုယ်တို့ ပျော်ရမှာ”

“ဟင့်အင်း မပျော်နိုင်ပါဘူး။ မာလာဆွေ နှိပ်စက်တာ ခံနေတာ ဘယ်လိုလုပ် စိတ်ချမ်းသာနိုင်မှာလဲ။ ကိုယ့်ရှေ့မှာတောင် သားဘယ်လို ဆက်ဆံနေတယ်ဆိုတာ ကိုနိုင် မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ပဲ မဟုတ်လား။ သားကို မာလာဆွေဆီမှာ တစ်စက္ကန့်တောင် မထားနိုင်တော့ဘူး ကိုနိုင်။ ခိုင် အခုချက်ချင်း သွားခေါ်မယ်”

အပြင်ပြန်ထွက်ဖို့သာ စိတ်ဓာသန်နေသော ဒေါ်သင်္ဃန်းတင်ပန်းလေးကို ဦးမင်းနိုင် အတင်းအကျပ် ဆွဲဖက်ထားရသည်။

“ခိုင်ရယ် ကိုကျော်ငွေက မာလာဆွေကို ဖျောင်းဖျဉ်းမယ်။ ပြောသွားတယ်လေ။ ခဏ အချိန်ပေးလိုက်ပါဦး။ ပြီးရင် ကိုယ်တို့သား

ဖြင့်၊ သမီး နားလည်အောင် ပြောပြအတွက် တော်တော် အားတင်အကြောင်းစုံသိလျှင် မွေးစားသမီးပါဆိုပြီး သမီးလည်း ရင်နာသွားသည်။

ဒါပေမဲ့ မတတ်နိုင်။ သမီးက ရွှေပေါ်မြတင် လိုတိုင်းရ တာ ပြည့်စုံစွာ နေလာခဲ့ရတာ။ နောက်လည်း အချစ်လျော့သွားမှာမှ မဟုတ်။ ထွန်းသစ်စအပေါ် ချစ်ရင်းစွဲ စေတနာ စာနာစိတ်လေးလည်းရှိတယ်။ သမီး နားလည်ပေးနိုင်မှာပါ။

“သမီးနဲ့သား ဘာမှမတော်စပ်ပါဘူးကွယ်၊ သမီးနဲ့ တကယ် ချစ်ကြတယ်ဆိုရင် လက်ထပ်လို့ရပါတယ်”

“ဟင် ဒါဆို ဖော်က”

“မေမေတို့ ချစ်မြတ်နိုးလွန်းလို့ တယုတယ မွေးစားခဲ့တာ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားလား သမီး၊ ဘာကြောင့် မွေးစားဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ မပြောခင် သားကို ကိုယ်ဝန်လွယ်တဲ့အချိန်မှာ မာလာဆွေတို့နဲ့ ဘာပြဿနာတက်ကြတယ်ဆိုတာ ဖေဖေ အရင်ပြောပြမယ် သမီး”

အစချီလျက် ဦးမင်းနိုင်က ခွန်းတုံ့ဇော် လက်ကလေးကို သလို ဆုပ်ကိုင်ကာ အတိုချုံးပြောပြသည်။ ခွန်းတုံ့ဇော်မှာ နားထောင်ဖြင့် တအံ့တဩ။

“သားလေးကို မွေးပြီးလို့ အသားဝါကာကွယ်ဖို့ သိသေးတာပဲ။ သမီးက ရွှေပေါ်မြတင် လိုတိုင်းရ တာ ပြည့်စုံစွာ နေလာခဲ့ရတာ။ နောက်လည်း အချစ်လျော့သွားမှာမှ မဟုတ်။ ထွန်းသစ်စအပေါ် ချစ်ရင်းစွဲ စေတနာ စာနာစိတ်လေးလည်းရှိတယ်။ သမီး နားလည်ပေးနိုင်မှာပါ။

ထဲမှာ ထားတဲ့အချိန်မှာပဲ၊ အနီးခံလိုက်ရတယ်။ အဲဒီ သားပျောက်တဲ့ စိတ်ကြောင့် သမီးအမေက ဆေးကုလို့မရတော့အောင် သားစိတ်အစွဲနဲ့ အရူးတစ်ပိုင်း ဖြစ်သွားခဲ့တယ်။ ဆရာဝန်ကြီးတွေလည်း ဘုယ်လိုလုပ်ရမှန်း မသိတော့အောင် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေကြတာပေါ့။ အဲဒီကာလက နှစ်နှစ် သုံးနှစ်မက ကြာခဲ့တယ် သမီး”

“ဟင် စိတ္တဇဝေဒနာပေါ့နော်”

“ဟုတ်တယ် သမီး၊ အဲဒီဝေဒနာက သမီးလေးကို မွေးစားလိုက်မှ ပျောက်သွားတာပါ”

“ဒါဆို ဇော်မိဘအရင်းတွေကရော”

“သမီး အမေက သမီးကိုယ်ဝန်လွယ်ထားရတည်းက ဆုံးတာ ဆို ပြောတယ်။ အမေကတော့ ဆေးရုံမှာ သမီးကိုမွေးရင်း ဆေးရုံမှာ ဆုံးတာ၊ အဲဒါကြောင့် ရင်သွေးစိတ်နဲ့ ကယောင်ချောက်ချားဖြစ်နေတဲ့ သမီးအမေကို အစားထိုး ဖြေသိမ့်ဖို့ ဆရာဝန်ကြီးတွေက မွေးစားခိုင်းခဲ့တာပါ။ သမီးကိုချစ်လို့ ဖေဖေတို့ကလည်း ဝမ်းသာအားရ စာချုပ်စာသမီးနဲ့ကို အမွေစားအမွေခံ မွေးစားခဲ့တာပါ”

“မေမေမှာ သမီးပေးတဲ့အသက်ပဲရှိပါတယ်ကွယ်၊ သမီးကြောင့် မေမေ ခုချိန်ထိ အသက်ရှင်နေတာပါ။ အခုလို သိလို့သမီးကိုဆုံးကိုယ်ကိုယ် ဆီမယ်ဝယ်ရဘူး။ ဝမ်းမနည်းရဘူးနော်၊ သားကို ပြန်တွေ့ရလို့လည်း သမီးကို အချစ်လျော့မသွားဘူး။ နားလည်တယ်မဟုတ်လား သမီး”

ခွန်းတုံ့စော် ခေါင်းညိတ်ပြပေမယ့် မျက်ရည်တွေတော့ ထနေသည်။ ဒေါ်သဇင်ခိုင်က အားမငယ်အောင် ထွေးပွေ့ဖက်တွယ်စပြီး

“သမီး ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ထိတ်လန့်သွားမယ်၊ ထွန်းသစ်မေမေတို့သား ဖြစ်နေတာကိုလည်း အံ့ဩသွားမယ်ဆိုတာ မေမေသိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အရာရာ အဖြစ်အပျက်က အမြဲခွန်တွဲနေတာ ကံကြမ္မာက အဆိုးအကောင်း မျှမျှတတ ခံစားတတ်အောင် ဖန်တီးထားတာ။ ဒီလိုဖြစ်လာတာကို ဘယ်သူ့ကိုမှ အပြစ်ပုံချလို့လည်း မေမေအမှားလုပ်ရင် အပြစ်လုပ်ရင် ညီမျှတဲ့ဒဏ်ရာတော့ အလှည့်ကြခံကြရမှာပဲ”

“ကို ကိုကိုကို ဘယ်အချိန် သွားခေါ်ကြမှာလဲဟင်”

“မေမေကတော့ အခုချက်ချင်းကို သွားခေါ်ချင်တာ”

“ဖော်လည်း လိုက်ခဲ့မယ်”

“သမီး မလိုက်ပါနဲ့ မာလာဆွေက အသာတကြည့် ပြန်ရင် မေမေတို့ ပြဿနာတွေ ဖြေရှင်းရဦးမယ် သမီး။ မေမေက ကိုယ့်မှာလည်း အပြစ်မကင်းလို့ အခြေအတင် အတိုက်အခံ မရဘူးဆိုရင် ငွေနဲ့ဖြေရှင်းကြည့်မယ်။ အဆင်မပြေတဲ့ မာလာငွေမြင်ရင်တော့ ပြောင်းလဲသွားနိုင်ပါတယ်။ သူ မက်လောက်စေ့ကိုပေးပြီး သားကို ရွေးယူမယ်”

မိခင်မေတ္တာဖြင့် ခိုင်မာသော ဆုံးဖြတ်ချက်ချကာ အိတ်နှင့်ငွေပြည့်ထည့်ယူပြီး ဒေါ်မာလာဆွေဆီကိုသွားဖို့ ဒေါ်သဇင်ခိုင် အလောဦး ဖြစ်နေသည်။ ဦးနိုင်မင်းလည်း မ်နေသာ။

ကာကွယ်မှုကို အမြန်နှိုး၍ မောင်းထွက်သွားသည်။ ဒီအိမ်ကြီးမှာ ခုခံခဲ့တာ သူမတစ်ယောက်တည်း။ ဖေဖေ မေမေတို့က သူမခွဲမိဘလည်းတွေမဟုတ်ဘူးတဲ့။

အံ့ဩသွားသော်လည်း ဝမ်းနည်းခြင်းတော့ မဖြစ်ခဲ့ပါ။ သမီးမဟုတ်ပါဘူး။ သံသယတစ်စွန်းတစ်စ မဖြစ်မိအောင်ကို မိဘမေတ္တာအပြည့်အဝ ရခဲ့တာမဟုတ်ပါလား။

သူမ ရင်ထဲမှာ တလိုက်လိုက် ကြည့်နူးဝမ်းသာမိတာက ထွန်းသစ်က ဖေဖေ မေမေတို့ရဲ့ သားအရင်းဖြစ်နေခဲ့တာပင်။ အဆင့်အတန်းတူ ဂုဏ်ဒြပ်မတူ၊ နတ်ကတော်မို့ဆိုတဲ့ ကန့်သတ်ချက်တွေနဲ့ သူမတို့အဖွဲ့က အကြောင်းမရှိတော့ဘူး မဟုတ်လား။

ဒီအကြောင်းတွေသာသိလျှင် နတ်ကတော် မဖြစ်ချင်သော အဖွဲ့အားဆင်နေခဲ့ရသည့် ဘဝထဲက ရုန်းထွက်ချင်နေသော ထွန်းသစ်မိလောက်များ မျှော်သွားမလဲ။ ဝမ်းသာသွားမလဲ။

ရင်ထဲက အစိုင်အခဲတွေ အရည်ပျော်လို့ ထွတ်မြောက်ခြင်းတောကနေ ထွန်းသစ်စ အပြေးပြန်လာပေလိမ့်မည်။

သူက နတ်ပွဲကနေတာ သိမှသိပါဦးမလား။ စေတနာစောဖြင့်

အပြေးသွားပြောဖို့ သူမ ကပျာကသီပင် ကားပေါ်တက် စက်နဲ့၍ မောင်း ထွက်လိုက်သည်။

ကြည်နူးမှုအဟုန်ဖြင့် သူမ မမောနိုင်မပမ်းနိုင်...။

အခန်း (၃၀)

“ဘာလို့ အမောတကော ပြေးလာတာလဲ ညီမလေး။ အိမ်မှာ အဖေ မူးပြီး ပြဿနာရှာလို့လား။ မေမေနဲ့ ရန်ဖြစ်နေကြလို့လားဟင်”

မောကြီးပမ်းကြီးဖြင့် အပြေးရောက်လာသော ညီမလေးက မေးတာကို တန်းခနဲ မဖြေနိုင်။ နတ်ပွဲကဖို့ မိတ်ကပ်ပြင်ထားသော မျက်နှာကို မျက်ရည်တွေပြည့်ဝိုင်းနေသော မျက်ဝန်းများဖြင့် အတန် ဘာမှတမော ကြည့်နေ၏။ ပြီးမှ သူ့မျက်နှာပေါ်က မိတ်ကပ်တွေကို ဖယ်ရှေ့တင်၍ မျက်နှာအနံ့ ဖျက်ပစ်၏။

“ဟာ ညီ ညီမလေး ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ၊ ကိုကိုကရတော့မှာ၊ ဘာလဲ ထပ်လိမ်းဖို့ အချိန်မရှိတော့ဘူး၊ မလုပ်နဲ့ ညီမလေး၊ မဖျက်ရ

“ဟင့်အင်း ခဏလေး ငြိမ်ငြိမ်နေပါ၊ ဒီမိတ်ကပ်တွေ နောက် တော့မှ မလိမ်းရတော့ဘူး၊ နတ်လည်း မကရတော့ဘူး ကိုကို”

“ဘာတွေပြောနေတာလဲ ညီမလေး၊ ကိုကို နတ်မကတော့ရင် ညီမလေးတို့ကို ဘယ်လိုလုပ် ကျောင်းထားနိုင်မှာလဲ၊ ဖေဖေကို အရက် ဝယ်တိုက်ဖို့ မေမေအသုံးစရိတ်၊ အိမ်ရဲ့စားဝတ်နေရေး၊ ပြီးတော့ အကြွေး တွေဆပ်ဖို့”

“ကိုကို”

“ဟင် ညီမလေး”

“ကိုကို အဲဒီတာဝန်တွေ ယူစရာမလိုတော့ဘူး၊ အနစ်နာခံ ပေးဆပ်စရာမလိုတော့ပါဘူး၊ ညီမလေးတို့မိသားစု အဝတ်ဝတ်အပြတ် ပြတ် သူတောင်းစားဘဝ ရောက်သွားလည်း ကိုကို သနားခဲ့ညှာစရာ မလိုတော့ပါဘူး”

“ညီမလေးရယ် ညီမလေး ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ ကိုကို နားမလည်တော့ဘူး”

“ကိုကိုက ညီမလေးတို့ရဲ့ ကိုကိုအရင်းမှ မဟုတ်တာ၊ မိသားစု ဝင်မှ မဟုတ်တာ”

“ညီမလေး”

“ကိုကိုက ဦးမင်းနိုင်၊ ဒေါ်သဇင်ခိုင်တို့ရဲ့သား”

“ဘာ”

“မမဖော်နဲ့မှ မောင်နှမအရင်း”

“ဟာ မဟုတ်တာ၊ မဖြစ်နိုင်တာ မပြောပါနဲ့ လုံးဝမဟုတ်ဘူး”

မဟုတ်ဘူး ညီမလေး၊ ကိုကိုကို အဲဒီပါယ်မရှိတဲ့ စကားတွေ မပြောပါနဲ့ မပြောပါနဲ့”

ထွန်းသစ်စ မယုံနိုင်အောင် အံ့အားသင့်လျက် ခါးခါးသီးသီး ဖင် ခေါင်းကိုခုံယမ်းသည်။ သူ့ကို ဒီဘဝထဲက လွတ်မြောက်စေချင်စိတ် တွေနှင့် ညီမလေး စိတ်ကူးယဉ်ပြီး ပြောနေတာ။

“ကိုကို”

“မဟုတ်ဘူး ညီမလေး၊ စေတနာကို ကိုကို နားလည်တယ်၊ မပေမဲ့ မဖြစ်နိုင်တာတွေ စိတ်ကူးယဉ်ပြီး ပေါ့ပျက်ပျက် မပြောပါနဲ့ ညီမလေးရယ်၊ ဘယ်လိုလုပ် ဖော်မိဘတွေက ကိုကိုမိဘအရင်းတွေ ဖြစ်ရမှာလဲ၊ ဖော်က ဘာလို့ ကိုကိုနဲ့မောင်နှမတော်ရမှာလဲ၊ ကိုကိုက ဒေါ်မာလာဆွေသားပါ၊ မေမေ ကျေနပ်အောင် ကိုကိုကို မေမေ ချိုသာ သူ့ပျောင်းပြီး ဆက်ဆံလာအောင် ကိုကို ပေးဆပ်ရမှာပါ၊ အနစ်နာခံ နှာပါ၊ ဒါက ကိုကိုရဲ့ ဘဝအကျိုးပေးလေ”

“ကိုကို မယုံရင် ဒေါ်သဇင်ခိုင်တို့နဲ့ ဖြစ်ပျက်ပတ်သက်ခဲ့တာ တွေ ဖေဖေနဲ့မေမေ ပေါက်ကွဲကြတာ၊ ကြာဖြူ ပြန်ပြောပြမယ် ကိုကို”

ကြာဖြူက အစမှအဆုံးတိုင် ခန်းဆီးအကွယ်ကနေ သူမ နား မောင်ခဲ့ရသမျှ ပြန်ပြောပြသည်။ ထွန်းသစ်စ မျက်ဝန်းအိမ်မှာ မျက်ရည် မြည့်ဖြင့် ငြိမ်သက်တွေဝေသွား၏။

“အခု အဲဒါတွေ နားထောင်ပြီး ကိုကိုကို ပြောပြချင်လို့ ပြော”

ထွက်လာတာ၊ ဖေဖေ မေမေတို့ မသိဘူး။ အိမ်အထွက်မှာတင် ဦးမင်းနိုင် နဲ့ဒေါ်သဇင်ခိုင်တို့ကား ဝင်လာတာတွေ့ခဲ့သေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ နောက် ကြောင်းပြန်မလှည့်တော့ဘဲ ကိုကို ဝမ်းသာရအောင် ညီမလေး လာပြော တာ”

ကိုကို ဝမ်းမသာပါဘူးလို့ မပြောဖြစ်။ ဘာကြောင့် သူ ချစ်သူ တစ်ယောက်လို တန်ဖိုးထား၊ ချစ်ခဲ့ရသော ဖော်က သူနဲ့မောင်နုမတော်ရ တာလဲ။ သူ့ရဲ့ညီမလေး ဘာလို့ ဖြစ်သွားရတာလဲ။

“ဒါ ဒါ အမှန်တွေလား ညီမလေး”

“အမှန်တွေပါ အထွန်း”

“ဟင် ဇော်”

“မမဇော်”

ပွင့်လင်းပေါ့ပါးနေသော အပြုံးလွင်လွင်ဖြင့် ခွန်းတုံ့ဇော်က သူတို့အနား လျှောက်လာ၏။ သူ မျက်နှာပူ အားနာသလိုကြီး ဖြစ်မိကာ ခေါင်းပင်မဖော်ဝံ့။

“မှန်တယ်ဆိုတာက အထွန်းက ဖေဖေ မေမေတို့ရဲ့သားပါ။ မဟုတ်မမှန်တာ တစ်ခုရှိသေးတယ်”

“ဟင် အဲဒါ ဘာလဲ”

“ဇော်က ဖေဖေ မေမေတို့ရဲ့သမီးရင်း မဟုတ်ဘူး”

“ဘာ ဇော် ဘာပြောတာလဲ”

အခုမှ ဆတ်ခနဲ ခေါင်းထောင်သွားကာ နားမလည်သလို ထွန်း

သစ်စ အလောတကြီး မေး၏။ ခွန်းတုံ့ဇော်က ထွန်းသစ်စအနီး တိုးကပ် တာ လက်ကို ယီးလေးနဲ့ ဆုပ်ကိုင်ထားပြီး

“အထွန်းကို ဒေါ်မာလာတွေတို့ ခိုးယူသွားလို့ အရူးတစ်ပိုင်း ဆေးကုလို့မရဖြစ်နေတဲ့ မေမေက ဇော်ကို အစားထိုးမွေးစားခဲ့တာ၊ ဇော်လေ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မွေးစားသမီးလို့ သိလိုက်ရတာ ဝမ်းမနည်း ဘူး သိလား။ အထွန်းက ဖေဖေ မေမေတို့ရဲ့သားဖြစ်ပြီး မိတ်ကပ်တွေ သိမ်း နတ်ပွဲကနေရတဲ့ဘဝက လွတ်မြောက်သွားတာကိုပဲ ဇော် ဝမ်းသာ ဆော့နပ်နေတာ”

“ဇော်”

“ဇော် တကယ်ပြောတာပါ။ မိဘအရင်းတွေ မဟုတ်ပေမယ့် သမီးရင်းလေးတစ်ယောက်လို မေတ္တာတွေအပြည့်အဝ ပေးခဲ့ကြတာပဲ။ အခု အဲဒီမေတ္တာတွေကို အထွန်းနဲ့အတူတူ မျှဝေခံစားရတော့မှာ။ အထွန်း မပျော်ဘူးလားဟင်”

ဟင်အင်းလို့ ပြောလိုက်ရမှာ သူ့အတွက် ဝမ်းသာကြည်နူးပေး သော ဇော်ကို အားနာမိသည်။ အခုချိန်မှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်အတွက် မျှော်မှီတောင် မေ့နေ၏။

အခုချိန်မှာ သူ့ အစိုးရိုင်ဆုံးက ဇော်က သူ့ရဲ့ညီမလေး မဟုတ် တာတာ မဟုတ်တော့ဘဲ ဟိုဘက်က ဖေဖေ မေမေ၊ ဒီဘက်က ဖေဖေ မေမေ သူ့အတွက် ပြဿနာတက်နေကြမလားဆိုတာပင်။

“အထွန်း ဘယ်လဲ”

“ကိုကို”

ဇော်နှင့်ကြာဖြူ နှစ်ယောက်လုံးက သူ့လက်တစ်ဖက် တစ်ချက် စီကို ဖျတ်ခနဲ ဆွဲလိုက်ကြ၍ စိတ်လောကြီးစွာ လှည့်ထွက်ဖို့ ပြင်လိုက်သော သူ့ခြေလှမ်းတွေ တုံ့ခနဲ ဖြစ်သွား၏။

“အိမ်ကို အမြန်ဆုံး သွားမှဖြစ်မှာ၊ ဟိုမှာ ပြဿနာတွေဖြစ်နေကြလိမ့်မယ်”

“အဲဒါကတော့ သေချာတယ်၊ ဒေါ်မာလာဆွေကို ငွေတွေပေးပြီး အထွန်းကို ရအောင်ခေါ်ဖို့ မေမေတို့ ထွက်သွားကြတာ၊ ဒေါ်မာလာဆွေက ငွေတွေယူပြီး အထွန်းကို လွတ်မြောက်ခွင့်ပေးမယ်ဆိုရင် တော်သေးတာပေါ့”

“ဟင် ငွေတွေယူသွားတယ်”

“ဟုတ်တယ် ငွေတွေ တော်တော်ပါသွားတယ်၊ မေမေတို့ အထွန်းအတွက် ယူကျုံးမရ ခံစားနေရတာ၊ ဒေါ်မာလာဆွေ အရမ်းရက်စက်လွန်းတာကို”

ကြာဖြူ မျက်စိပျက်မျက်နှာပျက်နှင့် ညှိုးငယ်နေတာမို့ ဇော်အားတုံ့အားနာဖြင့် စကားဆုံးအောင် မပြောတော့ဘဲ ရပ်တန့်သွားခေါ်သူမှာလည်း နှစ်သိမ့်စရာ စကားလုံးတို့ပျောက်ဆုံးနေကာ ဘာကိုဝမ်းနည်းနာကျင်နေမိမှန်းလည်း မသိပါ။ ဒီအချိန်မှာ သူ ဆုံးဖြတ်ရမှာက တစ်ခုတည်း။

အခန်း (၆)

“ဘာလဲ နည်းလို့လား မာလာဆွေ ဒါက နင် မက်လောက်တဲ့ ငွေပမာဏပါ၊ မတန်သေးဘူးထင်ရင် လိုသလောက် ထပ်ပေးမယ်၊ နင် ပြောကြည့်”

“နင့်ပိုင်ဆိုင်မှုတွေ အကုန်ပုံပေးမလို့လား သင်ခင်ခိုင်”

“ငါ့သား ငါ့ရင်ခွင်ထဲ ပြန်ရောက်ဖို့ဆိုရင် အဲလိုလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ၊ ငါ့သားကို နင့်လို အောက်တန်းကျ ယုတ်ညံ့တဲ့ မိန်းမမျိုးဆိုမှာ ငါ တစ်စက္ကန့်တောင် မထားနိုင်ဘူး”

“ဟား ဟား အရမ်းကို ရက်ရောနေပါလား၊ ဒါပေမဲ့ ငါက ငွေကို မလိုချင်ဘူး သင်ခင်ခိုင်”

“ဘာ”

“သေချာအောင် ပြောမယ်၊ နင့်သားကို နတ်ကခိုင်းနေရင် ငါ တစ်သက်လုံး ထမင်းမဝတ်ဘူး၊ တို့တစ်မိသားစုလုံး ဖိမ်ရှိရှိနဲ့ ထိုင်စားလို့ရပါတယ် ဟင်း ဟင်း မဟုတ်ဘူးလား”

“မာလာဆွေ နင် နင်”

ပုံလဲပစ်ကျသွားလောက်အောင် ခံရခက်စေသည်။ သားဆတ်ဆတ်တုန်ကာ မထိတရီ မျက်နှာပေးဖြင့် ခန်းခနဲ ပြောနေသေးမာလာဆွေမျက်နှာကို စိတ်လိုက်မာန်ပါ ကုတ်ဖဲ့ပစ်လိုက်ချင်၏။ ဒီလောက်အပြီးကြီးလွန်းတာကို အံ့လည်း အံ့သြသည်။

“ဒါကံမှ လက်မခံရင် ဆိုင်ရာက စကားပြောရုံပဲ မာလာဆွေ”

“ဘယ်လိုပုဒ်မနဲ့ ငါ့ကို အရေးယူမလို့လဲ၊ ကောင်းပြီ နင့်ငါ့ကို တရားစွဲဖို့ ကလေးခိုးယူမှု၊ ညှဉ်းပမ်းနှိပ်စက်မှု၊ ဒီထက်ဆိုးတဲ့ပုဒ်တွေနဲ့ ငါ့ကို ထောင်ချနိုင်ဖို့ အခွင့်အရေးတွေ ရှိတယ်ဆိုပါတော့၊ ငါလည်း တုံ့ပြန်ဖို့ အဆင်သင့်ပဲနော်၊ အလိုမတူ ခိုးယူပေါင်းသင်းအောင် ထောင်ချောက်ဆင် အားပေးအားမြှောက်လုပ်ခဲ့တဲ့ နင့်ကို အပြစ်နှင့်သားနဲ့ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေခွင့်မပြုနိုင်ဘူး”

“ဘာ”

“ငါ့ကို နင် အရှင်ဦးဆုံး ယုတ်မာခဲ့တာပါ၊ ငါက နင်တို့တွေထဲသူတွေရဲ့ အောက်တန်းကျမှုကို အသည်းနှင့်အောင် ဘဝပျက်လောက်အောင် ခံခဲ့ရတာပါ၊ ကိုယ့်အလှည့်ရောက်မှ နာရမှန်းသိသလား၊ အ

တစ်ခုကို ကျူးလွန်ပြီးရင် အဲဒီ အမှားအတွက် တန်ပြန်ပေးဆပ်ရမှာ မပေမနဲ့လေ”

“မှန်တယ် ငါ ပြန်ပေးဆပ်မယ်၊ နင် ငါ့ကို ဘာပြန်လုပ်မလဲ၊ ငါ ခံမယ်၊ ငါ့အသက်ကို ယူမလား၊ ငါ့ဘဝကို ပေးရမလား၊ နင် ကြိုက်တာလုပ်၊ ငါ ခံမယ်၊ သားမှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့လဲ၊ နင့်ဘဝ ဒီလိုဖြစ်တာ ငါ့သားကြောင့်မှ မဟုတ်ဘဲ”

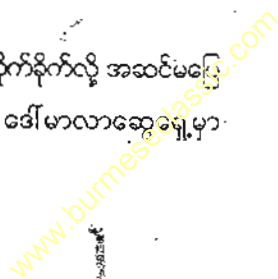
“လက်သည်းဆိတ်တော့ လက်ထိပ်နာတယ်ဆိုတဲ့ စကား နင် ကြားဖူးတယ် မဟုတ်လား၊ နင့်အသက်နှင့်စည်းစိမ် အကုန်ပုံပေးလည်း ငါ ခံစားရတာနဲ့ မတန်သေးလို့ ငါ မကျေနပ်နိုင်ဘူး သင်ခိုင်၊ နတ်ကတော် သမီးမို့ လူလို ဆက်ဆံမခံခဲ့ရတဲ့ ငါ့ရဲ့နာကြည်းမှုတွေက နင့်ရဲ့ သားကို အဲဒီအလုပ် တစ်သက်လုံး လုပ်ခိုင်းရမှ ငါ သေပျော်မှာ”

စကားလုံးတွေက တိကျပြတ်သားလွန်းသည်။ မျက်လုံးတွေက အစိမ်းရောင်တွေ လျှံထွက်နေ၏။

ယောက်ျားသားနှစ်ယောက်က ပုဂ္ဂိုလ်ကွယ် ဝင်ပါဖို့ အခွင့်အရေး မရှိသလို ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်နေရသည်။ ဒီအချိန်မှာ ဘယ်သူ့ကိုမှ ချောင်းဖျံလို့ ရနိုင်မည့်အခြေအနေမှ မဟုတ်ဘဲ။

“မာလာဆွေ”

လူအင်အား လက်နက်အင်အားဖြင့် တိုက်ခိုက်လို့ အဆင်မပြေနိုင်တော့ ဒေါသဇင်ခိုင် စိတ်ကိုလျှော့ကာ ဒေါ်မာလာဆွေခရူမှာ

ဒေါ်သဇင်ခိုင် ဒူးတုပ်ထိုင်ချလိုက်သည်။ အားလုံး အံ့အားသင့်ကာ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိအောင် ဖြစ်သွားကြ၏။

ဒေါ်မာလာဆွေက မျက်နှာလွဲကာ တင်းထန်ထားဆဲ။

“ငါ ရိုဂျိုးတောင်းပန်ရင်ရော နှင် ကျေနပ်ပေးနိုင်မလား။ ဒါမဟုတ် နှင်အိမ်မှာ ကျွန်အဖြစ်နဲ့ ငါ့သားလေးရဲ့ကိုယ်စား အလုပ်အကိုင် ပြုရမလား။ ငါ့သားလေးကိုသာ လွတ်မြောက်ခွင့်ပေးမယ်ဆိုရင် ငါ အမေလို လုပ်ပါ့မယ်။”

မိခင်မေတ္တာဆိုတာ ဒါပါလားဟု ခံစားမိကာ ရင်မှာကျဉ်းစိတ်နှင့် အတိတ်ခံရသလို ဘတ်ခနဲ ခါသွား၏။ တကယ်တော့ ဒီမေတ္တာတွေထွန်းသစ်စ မွေးကတည်းက ပိုင်ဆိုင်သင့်တာ။

“မဖြစ်ဘူး”

နားလည်သလို ရိုပေမယ့် နာကြည်းမှုတွေ သို့အောင်းအညှစ် တွယ်နေခဲ့သော ရင်ဘတ်တစ်နေရာက လက်မခံပေ။ ထိုအချိန်မှာ ထူထပ်သစ်စ အပြေးအလွှား ရောက်လာခဲ့ကာ

“မေမေ”

ဘယ်သူ့ကို ဦးတည်ခေါ်လိုက်တာမှန်း မသိပေမယ့် ထွန်းသစ်စရဲ့ ခေါ်သံကြားရာ ခေါင်းလေးတွေ ဆတ်ခနဲ လည်သွားကြသည်။ သစ်စက ဒေါ်မာလာဆွေရှေ့မှာ ဒူးထောက်နေသော ဒေါ်သဇင်ခိုင်ဆွဲဆွဲဆွဲ ဆွဲထူလိုက်ပြီး

“ကျွန်တော့်အတွက် အဲလို မလုပ်ပါနဲ့”

“သား”

“သံသရာ ရန်ကြေးတွေနဲ့ အတုံ့အလှည့်ကို ကျွန်တော့်တာသာ ဆင်ပါ့မယ်။ မေမေ အခုလို လုပ်နေလို့လည်း မေမေ အဲ ဒေါ်မာလာဆွေက ကျေးအေးမှာမှ မဟုတ်ဘဲ”

“ဟင်အင်း သူ ကျေနပ်အောင် မေမေ အသက်နဲ့ရင်းမယ်၊ သွေးကြေးဥစ္စာနေတွေနဲ့ ရင်းမယ် သား”

“အခုလို ပြောနေတာကို သူ လက်ခံလို့လား။ မေမေ ပြန်ပါ့ဆော့”

“ဟင်”

“အထွန်း”

“သား”

ခွန်းတုံ့ဇော်တို့လည်း ရောက်လာကာ ထွန်းသစ်စ ဆုံးဖြတ်ချက်အတွက် အားလုံး အံ့အားသင့်နေကြသည်။ ဒေါ်မာလာဆွေပင် မျက်ခုံးနီကာ အံ့သြနေ၏။ တကယ်ဆို သူ့အပေါ် တစ်သက်လုံး အနိုင်ကျင့်စက်လာတာကို ဝန်ခိုင်းကြ သွေးဆူပေါက်ကွဲမယ်လို့ ထင်ထားတာ။

အခုတော့ ဝမ်းနည်းသိမ်ငယ်စွာ မျက်ရည်လည်းမကျ။ မခံမရပ်ဒေါ်သဇင်ခိုင်ဆွဲဆွဲ သွေးဆူနေတာလည်းမဟုတ်။

အေးဆေးတည်ငြိမ် ပြတ်သားစွာ ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီးသလို

“ကျွန်တော် ပြန်မလိုက်ဘူး။ ဒေါ်မာလာတွေ ကျေနပ်တဲ့အခိုက်ထိ သူတို့တစ်မိသားစုလုံးကို နတ်ကတော် ဘဝနဲ့ပဲ အလုပ်အကျွေးပြုပြီးနေပါမယ်”

“သား သားရယ် အဲလို မလုပ်ရဘူး။ ဟင့်အင်း သား မေရင်တွေကွဲလိမ့်မယ်။ သားကို ဒီဘဝမှာ မထားရက်ပါဘူး။ မေမေအခု ပြန်လိုက်ခဲ့၊ နောက်မှ နောက်ပြဿနာကို ရှင်းမယ် သား။ ဘယ်လိုအင်အားနဲ့ တားမှာလဲ။ မေမေ အိမ်ကို ပြန်ရအောင်နော် ဖွတ်အတင်း လက်ဆွဲခေါ်နေသော မေမေ့လက်ကို သူ အပြတ်ချလိုက်သည်။

“ဒီဝင်္ကြံတွေကို သံသရာအထိ မသယ်ဆောင်သွားပါရဘူး။ ဒီဘဝမှာပဲ အကျေဆပ်ပါရစေ၊ မေမေ ပြန်ပါ။ မေမေ သွားပါတော့ဖေဖေ မေမေ့ကို ခေါ်သွားပါ”

ထွန်းသစ်စက ဦးမင်းနိုင်ကို ဖေဖေဟုခေါ်ကာ အကူတောင်းသည်။ ဦးမင်းနိုင်ကတော့ သားရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကို အပြစ်မရှိဘဲ သားကို မထားရက်ခဲ့ပေမယ့် မာလာတွေ မကြည်ဖြူလျှင် အခြေအတင်တွေက ရုံးပြင်ကနား ရောက်သည်အထိ ရှုပ်ထွေးသွားနိုင်သည်လား။

“ခိုင် သားပြောသလို ကိုယ်တို့အိမ် ပြန်လိုက်ကြရအောင် နောက်မှထပ်ပြီး ဆွေးနွေးညှိနှိုင်းကြည့်ကြတာပေါ့ကွာ”

“ဟင့်အင်း သားကို မထားရက်နိုင်ဘူး။ ခိုင်သားလေးကို အခု ခင်ခါတည်း ခေါ်သွားပါရစေ”

“သား ပိုပြီး စိတ်ပင်ပန်းသွားလိမ့်မယ် ခိုင်ရယ်။ သားဆန္ဒအတိုင်း ဆုံးဖြတ်တာကို နားလည်ပေးလိုက်ပါ”

“သား သားရယ် မေမေရင်တွေ ကွဲပါပြီ”

သားကိုဖက်ကာ ယူကျုံးမရ နှင့်သီးစွာ ငိုကြွေးမိသည်။ မိမိတို့ မစာမနာ မှားယွင်းသော လုပ်ရပ်တွေကြောင့် သားက အပြစ်ဒဏ်ခံရကာ ပေးဆပ်နေရသည်။ ဒီလိုတွေဖြစ်မယ်မှန်းသိလျှင် ဒီလိုအပြစ်တွေ မကျူးလွန်မိအောင် နေခဲ့မိမှာပါ။ အခုမှ နောင်တရမိခြင်းက အခုမှ ပြင်ဆင် ဆင်ခြင်ခွင့်မရှိတော့။ သံသရာမှာ အထုံမပါပါစေနဲ့။ ဒီဘဝတော့ သားရယ် မေမေ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါ။

“ဟေ့ ဝတ်ကြည့်ပါဦး”

“ကိုကို”

“ဟင် ဘာလဲ ညီမလေး ပြောလေ”

“မေမေ့ကို စိတ်မနာဘူးလား၊ ညီမလေးတို့မိသားစုကို ဘာမှ နှိုးမတော်သားမစပ်ဘဲ ဒီလိုမျိုးတွေ လုပ်ပေးနေရတာ မမှန်းဘူးလား”

အခန်း (၃၂)

ဒေါ်သင်္ဃန်းတို့ ပြန်သွားပြီဖြစ်သော်လည်း ထွန်းသစ်စ အာယာတမှ ကျန်မနေခဲ့ဘဲ မိသားစုအပေါ် နဂိုကလိုပင် ဝတ္တရားမရှိ ဦးကျော်ငွေအတွက် အရက်ပွဲပြင်ပေးသည်။ ဒေါ်မာလာဆွေကို နတ်ကရလာသည့် ပိုက်ဆံတွေ အကုန်အပ်အံ့။

ညီမလေးအတွက်လည်း ပေးသင့်တာကိုပေးကာ ညီမလေးအတွက်တော့ အနီးကပ် အထူးထုတ်စာအုပ်တွေ ဝယ်လာ၍ စာမေးပွဲ သည့်ရက်အတွင်းမှာ ဝတ်ဖို့ ကျောင်းဝတ်ရုံအသစ်လေးလည်း ဝယ်လာသည်။

“စာမေးပွဲဖြေတဲ့အချိန်မှာ အဝတ်အစား သစ်သစ်လွှတ်လေးဖြစ်နေတော့ စိတ်လန်းတာပေါ့ ညီမလေးရဲ့ အဲဒါကြောင့် ဝယ်လာတာ၊ ရော့ ညီမလေးကို ချုပ်ပေးနေကျ ဆိုင်ကပ်ဝယ်လာ ညီမလေးက တနေ့တခြား အပျိုပေါက်ကြီးဖြစ်လာတော့ အဆင်မပြေဘူး”

“ညီမလေးရယ် ဘာလို့ မှန်းရမှာလဲ၊ ညီမလေးတို့နဲ့ အကြောင်းအရာရှိလို့ ဆုံရတာပဲကွ၊ မေမေ့ကို မေမေခေါ်ခွင့်ရနေတာ ကိုကို နှုတ်ပိတ်တယ်၊ ကိုကိုက အထီးကျန်တစ်ဦးတည်းသောသား မဟုတ်ဘူး၊ ခင်ကို မောင်နှမတွေရှိတယ်၊ ပြီးတော့ ကိုကိုကို မွေးကင်းစအရွယ် ညီမက ချီးသုတ်သင် သေးသုတ်သင် ပြုစုစောင့်ရှောက်လာခဲ့တဲ့ မိဘတွေကို လုပ်ကျွေးပြုစုခွင့်ရနေတာ ကိုကို ကံကောင်းတာပေါ့”

“ကိုကိုရယ် ထွက်ပြေးရင် လွတ်မြောက်ခွင့်ရမှန်း သိရဲ့နဲ့ နတ်တော်ဘဝထဲမှာ ဘာလို့ နစ်မွန်းခံနေတာလဲ”

“မေမေ ကျေနပ်စေချင်လို့ပါ၊ မွေးအမေ မဟုတ်ပေမယ့် ကျွေးအပ်လေ၊ မေမေ့ရဲ့အပြုံးကို အရမ်းတောင့်တတယ်၊ ချိုသာနွေးထွေးမှုနဲ့ သားလို့ခေါ်တဲ့အသံကို အရမ်းကြားချင်တယ်၊ အဲဒါ ကိုကို မျှော်ထားလေးပါ၊ မေမေ ဖြစ်စေချင်နေတဲ့ နတ်ကတော်ဘဝထဲက မေမေ ဖြစ်ချင်တာ ကိုကို လွတ်မြောက်အောင် မကြိုးစားတော့ပါဘူး ညီမလေး”

လည်း မေမေ လိုက်ပို့ပါဟု လက်ကိုဆွဲ၍ မိမိမျက်နှာကို မော့မော့လေး
ငေး၍ တောင့်တရှာသူ။

မိမိတက်က တမံတကာ စိမ်းသက်မှုများကို မငြူစွာ ကျေနပ်
အောင် ပေးဆပ်ချင်သတဲ့လား။ သားဟု ချိုသာစွာ ခေါ်၍ အပြုံးတစ်
ကိုမြင်ရဖို့ အနစ်နာခံခြင်းဖြင့် တောင့်တနေသတဲ့လား။ ထွန်းထိုးရိုက်ပဲ့
နာကြည်းပြီး ထွက်သွားပါတော့လား ကလေးရယ်။

မင်းဘဝတစ်ခုလုံးကို ချုပ်ကိုင်လွှမ်းမိုး ခြယ်လှယ်ခဲ့တာ ငါမိ
ငါ့ကိုမုန်းပါ။ မေ့ပါ။ နာကြည်းပါ။

အော်ဟစ်ပေါက်ကွဲ ပြစ်တင်လိုက်စမ်းပါ။

“မေမေ”

“ဟင်”

မိမိနောက်မှာ ထွန်းသစ်စ ရောက်လာတာ မသိလိုက်။ မျက်ရည်
တွေကိုသုတ်ဖို့လည်း အချိန်မခလိုက်။ ဟင်ခနဲ မင်တက်ကာ ထူးလိုက်
မိရင်း မျက်လုံးတို့ကို မသိမသာ လွှဲဖယ်မိ၏။ အဲဒီ မေမေဆိုတဲ့ နာမ်စာ
နဲ့ ငါက မတန်ပါဘူး ကလေးရယ်။

“မေမေ နေမကောင်းဘူးလားဟင်၊ သား ဘာလုပ်ပေးရမယ်
အသက်ကြီးလာရင် ကျန်းမာရေးက ချူချာတတ်တယ်၊ သား ဆေးခန်း
လိုက်ပို့ပေးမယ်နော် မေမေ”

“ထွန်းသစ်စ”

“ဗျာ”

“မင်းမိဘအိမ်ကို မင်းသွားလို့ရပြီ”

“ဟင် မေမေ”

“မင်းကို သွားလို့ရပြီလို့ ငါ ပြောနေတယ်လေ၊ ဘာလို့ နား
မလည်ချင်ယောင်ဆောင်နေတာလဲ”

“သား ဒီအတိုင်းတော့ မသွားနိုင်ဘူး”

“ဘာ”

“သား မေမေ့ကိုချစ်တယ်၊ မေမေ့ဆီက အပြုံးတစ်စ၊ ချိုသာတဲ့
ကေးတစ်ခွန်း မကြားရဘဲ ကြီးပြင်းခဲ့ရတာပါ။ မေမေတို့ကို အလုပ်
အကျွေးပြု ပေးဆပ်အနစ်နာခံရင်းနဲ့ သားနေ့စဉ်နဲ့အမျှ တောင့်တနေခဲ့
တာ အဲဒီတစ်ခုတည်းပါ။ အခု မေမေ့သားမဟုတ်ပေမယ့် သား မျှော်လင့်
နေတုန်းပဲ၊ မေမေ့ဆီက သားဆိုတဲ့ အသံလေးကို မကြားရမချင်း နူးညံ့
နွေးထွေးတဲ့ အပြုံးလေးကို မမြင်ရမချင်း သားရဲ့ပေးဆပ်နိုင်မှုတွေကို
ကျေနပ်သေးလို့လို့ အောက်မေ့ပါတယ်”

“မင်း”

“ငြိုငြင်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ငြူစူတာ မဟုတ်ပါဘူး။ မေမေ
ကျေနပ်တဲ့အထိ ဒီဘဝထဲမှာပဲ ပျော်အောင်နေပါမယ်”

ရင်ထဲက ရှိုက်သံတွေ အလုံးအရင်းလိုက် တိုးတိုက်ထွက်လာ၏။
သယ်လိုမှ ဟန်ဆောင်တင်းထားလို့ မရတော့အောင် သည်းထန်စွာ ငို

ချလိုက်သည်။ ထိတ်လန့်သွားသော ထွန်းသစ်စက မိမိလက်ကို ဖျတ်ခနဲ ဖမ်းဆုပ်ကိုင်ပြီး စိုးရိမ်ကြီးနေ၏။

ထွန်းသစ်စ လက်ကို ဖြန်းခနဲပင် ပုတ်ချလိုက်သည်။

“ငါ့ရင်တွေ ကွဲအောင် မင်းဘာလို့စိစကားတွေ ပြောနေတာလဲ ငါ့ကို နာကြည်းမုန်းတီးပြီး ဘယ်တော့မှ သတိတရမရှိဘဲ လှည့်မကြည့်ဘဲ မင်း မိဘအရင်းတွေဆီကို ပြန်ပါတော့လား။ ငါ့အိမ်ကနေ ထွက်သွား ပါတော့လား။ အမုန်းတွေနဲ့ ထွက်သွားစမ်းပါ ထွန်းသစ်စရယ်”

“မေမေ”

“မခေါ်နဲ့ အဲဒီ မေမေဆိုတဲ့ အသုံးအနှုန်းနဲ့မတန်တဲ့ ငါ့လို လူမျိုးကို မေမေလို့ မခေါ်နဲ့၊ မခေါ်ပါနဲ့။ ငါ့ရင်တွေ ပူလောင်နေပြီး မေတ္တာတွေနဲ့ နှင် အနိုင်ယူနေတာ၊ အမုန်းတွေ နာကြည်းမှုတွေနဲ့ တိုက်ခိုက်ခံရမှ ငါ့ဝေဒနာတွေ သက်သာမှာပါ၊ ထွန်းသစ်စရယ်၊ ငါ့ကို မုန်းစမ်းပါ နာကြည်းစမ်းပါ”

“မေမေရယ်”

ရင်ဘတ်တစ်ခုလုံးကို ထုရှိုက်ခံနေရသော်လည်း မေမေ ရုန်း မထွက်သာအောင် ထွန်းသစ်စ ဇွတ်အတင်း ဖက်တွယ်ထားလိုက်သည်။

“မေမေ တော်ပါတော့ သားကို ထုရှိုက်ရင်းနဲ့ မေမေလက်တွေ နာလိမ့်မယ်၊ သားကို ချိုသာတဲ့အသံလေးနဲ့ မခေါ်ချင်လည်း နေပါ အပြုံးတစ်စနဲ့လည်း မနှစ်သိမ့်ပါနဲ့တော့၊ မျက်ရည်တွေနဲ့ နာကျင်ခံစား

ပြနေတာကိုပဲ သား ကျေနပ်လိုက်ပါပြီ၊ မေမေ့ကို ချစ်တယ် ချစ်တယ် မေမေ”

“ထွန်းသစ်စရယ် သားရယ်၊ သား”

ဒီကလေးရဲ့မျက်ရည်တွေ မိမိရင်ဘတ်မှာ စိုလူးလာတော့ ရင် မှာ မချိုစွာ နှလုံးသားတွေ ပဲ့ကြွေလောက်အောင် ခံစားလိုက်ရသည်။ သူလေး ကြားချင်လှသော သားဆိုသည့် အသုံးအနှုန်းလေးကို ပဲ့တင် ထပ်မျှ မရပ်မနား ရေရွတ်လိုက်၏။

မျက်နှာကိုမော့၍ မိမိရဲ့ကျေနပ်ကြည်နူးနေသော အပြုံးကို မြင်စေလိုက်သည်။ ဒီကလေးရဲ့မေတ္တာတွေကြောင့် စိတ်ဆန္ဒတွေအားလုံး ညံ့သာကျပျော့ပျောင်းလာခဲ့ပေမယ့် ခွဲခွာရတော့မည့်အရေးတွေက ရင်မှာ နှင်နှင်သီးသီး စူးရှနာကျင်လှသည်။ ဒီအပြုံးက ဒီတစ်သက်တော့ နောက် ဆုံးပဲ ဖြစ်မှာပါ။

သားမရှိတဲ့နောက် အပြုံးတွေ ပို၍ ဆိတ်သုဉ်းသွားမှာ သေချာ ပါတယ် သား။ မပြုံးမိအောင် နူးညံ့ပျော့ပျောင်းမှုမရှိအောင် တမင်တကာ ဟန်လုပ်ဟန်တင်းခဲ့တာမို့ လောကခံရဲ့ဒဏ်ခတ်ခြင်းကို မလွဲမသွေ ပြန်ခံ ရမှာပါပဲ။

ဒါပေမဲ့ သားရဲ့မေတ္တာတွေရလို့ ဘယ်လိုဘဝမျိုးမှာပဲ နေရ နေရ မေမေ ကျေနပ်ပါတယ်။

သားပဲ ပျော်ပါစေ။ သားပျော်ပါစေ။

ဘာပြောတယ်ထင်လဲ”

“ဟင် သ သမီး လိုက်သွားသေးတယ်လား”

အကြောင်းအရင်းကို သိချင်လို့ အလောတကြီးပင် မေးမိသည်။
ခွန်းတုံ့ဖော်က ဒေါသထင်ခိုင် လက်လေးကို ဆုပ်ကိုင်ထားပြီး

“ကျွေးအမေကို စော်ကားပြီး ထွက်မလာချင်ဘူးတဲ့လေ၊ တစ်
လုပ်စားဖူး သူ့ကျေးဇူးဆိုတာ ရှိတယ်၊ ကိုကို လုပ်နိုင်ကိုင်နိုင် အရွယ်
မရောက်ခင်က ဒေါ်မာလာဆွေ ကျွေးခဲ့တဲ့ ထမင်းလုပ်ပေါင်းများစွာ
စားခဲ့ဖူးတဲ့အတွက် အဲဒီကျေးဇူးနဲ့ အတူနေသံယောဇဉ်တွေကိုတွေးပြီး
ဒေါ်မာလာဆွေ ကြည်ဖြူမှပဲ ပြန်လာပါရစေတဲ့”

“ဪ သားရယ် သိတတ်နားလည်လိုက်တာ၊ လိမ္မာလိုက်တာ၊
အဲဒီ အသိတရားဝင်အောင် ရိုက်သွင်းအုပ်ချုပ်ခဲ့တဲ့ မာလာဆွေကိုပဲ
ကျေးဇူးတင်ရတော့မလား”

“အဲဒါ အကောင်းဆုံးပဲ ခိုင်၊ ဘာအတွက်နဲ့မှ မာလာဆွေအ
ပေါ် အာဃာတတွေ မထားပါနဲ့တော့၊ သားနဲ့အခွဲခံရတဲ့အချိန်တွေကို
နောင်ကြည့်ပြီး ဆင်ခြင်လိုက်ပါ”

“ဟင် ဟိုဟာ ကိုကို ဒေါ်မာလာဆွေလည်း ပါလာတယ် မေမေ”

“ဟင် သား၊ မာလာဆွေ”

အနားရောက်လာကြမှ နူးညံ့သိမ်မွေ့ဖြူစင်သော မာလာဆွေ
အပြုံးကို သတိထားမိ၏။ သားကို တွဲဆုပ်ကိုင်ထားသော လက်တို့ကို

အခန်း (၃၃)

“မပျော်နိုင်ဘူး၊ ဘယ်လိုလုပ် ပျော်နိုင်မှာလဲ သားကို အသက်
ရှင်လျက် တွေ့ရပေမယ့် ဟိုအိမ်မှာ ဝဋ်ကြွေးတွေ ဆပ်နေမှာသိရတော့
ခိုင် တစ်နေ့မှ စိတ်မချမ်းသာဘူး၊ ခိုင် မဖြေနိုင်ဘူး ကိုနိုင်၊ ခိုင်ရင်တွေ
ကွဲတော့မယ်”

“ခိုင်ရယ် ရန်ကိုရန်ခြင်း တုံ့ပြန်တာထက် မေတ္တာဓာတ်က
ပိုပြီး စူးရှထက်မြက်ထိရောက်ပါတယ်၊ တစ်နေ့နေမှာ မာလာဆွေက
ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ ပြန်လွတ်ပါလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် မေမေ၊ လူတွေရဲ့အသွေးတွေ အသားတွေထဲ
မှာ စီးဆင်းနေတဲ့ အမုန်းတွေ အာဃာတတွေက မေတ္တာနဲ့ပဲ ချေဖျက်
လို့ရနိုင်မှာ၊ တူညီတဲ့ အမုန်းတွေနဲ့ တုံ့ပြန်နေရင် သံသရာရှည်ရုံပဲ ရှိ
လိမ့်မယ် မေမေ၊ ကိုကိုနတ်ပွဲကို ဇော်လိုက်သွားပြီး ခေါ်တော့ ကိုကို

ကြင်နာမှုတွေအပြည့်။

“နင့်သားကို ငါ ပြန်လာအပ်တာပါ သင်ခိုင်း၊ ငါ့အပြုအမူ ငါ့အမှားတွေအတွက် နင့်ကို တောင်းပန်ပါတယ်။ နင့်သားကိုငါ့ရဲ့ လက်စားချေချင်စိတ်တွေအတွက် အသုံးချခဲ့ပေမယ့် နင့်သားရဲ့ပေးဆပ် နိုင်တဲ့ မေတ္တာတွေကြောင့်ပဲ ငါ ခဝါချနိုင်ခဲ့ပါပြီ”

“ကျေး ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မာလာဆွေရယ်၊ ငါလည်း မှာခဲ့ တယ်၊ ငါ့ကိုလည်း ခွင့်လွှတ်နားလည်ပေးပါနော်၊ အမှားဆိုတာကို နောက် တစ်ကြိမ် မရှိတော့အောင် ငါ ကြိုးစားနေထိုင်သွားပါမယ်၊ အဲဒါကလည်း သားလေးကြောင့်ပါ။ ဝန်ရေချည်း ရှိတာမဟုတ်ဘဲ ဆန်ရေလည်း ရှိတယ် ဆိုတာ ငါ သဘောပေါက်နားလည်သွားပါပြီ၊ သားနဲ့ နင်တို့မိသားစုနဲ့ သံယောဇဉ်ကို မဖြတ်တောက်ခိုင်းပါဘူး၊ သားက နင့်ရဲ့သားပါပဲ”

“ဒါဆို ငါ့သားနဲ့ နင့်သမီးကို ပေးစားဖို့ သဘောတူတာ သင်ခိုင်း”

“ဟင် ဘာပြောတယ်”

“ဟုတ်တယ်လေ ငါ့သား ထွန်းသစ်စနဲ့ နင့်ရဲ့သမီး ခွန်းတုံ့တို့ တို့ကို ငါကတော့ လက်ထပ်ပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ၊ နင် သဘောတူတာ ဆိုရင် ရက်ရွေးလိုက်ရုံပဲ”

“ကောင်းသားပဲ၊ ဒီနေ့ မင်္ဂလာရှိတဲ့နေ့၊ မင်္ဂလာအပေါင်း ပြည့်စုံတဲ့နေ့ဆိုတော့ ဒီလိုနေ့ထူးနေ့မြတ်မှာ သူတို့ကို ရုံးမှာလက်နှင်း

ထိုးပေးလိုက်မယ်၊ နောက်မှရက်ရွေးပြီး မင်္ဂလာဆောင်ပေးလိုက်ကြတာ ပေါ့”

“ဟာ မေမေတို့နှစ်ယောက် တကယ်ပြောတာလား၊ တကယ် နော်”

ထွန်းသစ်စက ဝမ်းသာအားရနှင့် အမေနှစ်ယောက်ကို သိမ်း ကျုံးဖက်၍မေး၏။ အမေနှစ်ယောက်လုံးက ပြိုင်တူခေါင်းညှိတ်ပြလိုက်ကြ တာ

“တကယ်ပါ သားရယ်၊ ဒီနေ့ကစပြီး သား စိတ်ချမ်းသာရမှာ ပါ၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ ရှိတယ် သား”

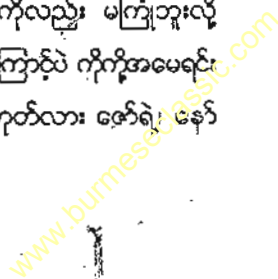
“ဗျာ”

“ကလေးတစ်ခါမွေးရင် အမြွှာပူးနှစ်ယောက် မွေးပေးရမယ်၊ ဟိုဘက် အမေတစ်ယောက်၊ ဒီဘက်အမေတစ်ယောက်၊ မြေးထိန်းရမှ တရားမျှတာမှာပေါ့”

“အဲဒါ ဇော် တာဝန်ယူလိမ့်မယ်”

“ကိုကို”

“ဪ ဖွေးပေးလိုက်ပါ ဇော်ရယ်၊ မေမေနှစ်ယောက်က မကြာ ဘူးလို့ မြေးတွေကို ချစ်ချင်နေကြတာပါ၊ ကိုကိုလည်း မကြာဘူးလို့ ဇော်ကို ဖြတ်ဖြတ်နီးနီး ချစ်မိသွားတာလေ၊ ဇော်ကြောင့်ပဲ ကိုကိုအမေရင်း တွေနဲ့ဆိုပြီး အမေနှစ်ယောက် ဖြစ်သွားတာ မဟုတ်လား ဇော်ရဲ့၊ နော်

၂၂

လှ

ဖော်က လိမ္မာပါတယ်”

ရှက်နေသော်လည်း ချစ်သူ ကိုကိုအလိုကျ ခွန်းတုံ့ဖော် ခေါင်း
ညိတ်ပြုရပါသည်။ လူကြီးတွေအားလုံးရဲ့ မျက်နှာမှာလည်း အပြုံးပန်း
တွေ ဝေဆာလို့။

ရယူလိုမှု အတ္တတွေကင်းမှ စိတ်ချမ်းသာ ပျော်ရွှင်စရာကောင်း
သည့်တာကို ရမည်ဆိုတာ အားလုံးသဘောပေါက်နားလည်သွားကြသည်။
ချစ်ခြင်းမေတ္တာများဖြင့် ထုံမွမ်းနှောင်ဖွဲ့ထားသော သံယောဇဉ်
ကြီးများက ခိုင်မြဲတည်တံ့ကာ အရာအားလုံးသည် သာယာကြည်နူး
ချမ်းမြေ့စွာဖြင့်...။

လှ